J. H. MARKS

TEORIA CONSPIRAŢIEI

CAPITOLUL UNU.

Taxiul galben gonea pe Second Avenue de parcă ar fi fost urmărit. Strecurându-se printre maşini, şoferul profita de orice ocazie pentru a mări viteza sau a depăşi vehiculele din faţă. Cu toate că lumina semaforului era roşie, taximetristul traversă în viteză intersecţia, lăsându-i în urma lui pe şoferii care înjurau. Taximetriştii din New York erau prin natura lor o specie beligerantă, dar şoferul acestei „maşini anumite" dădea un sens cu totul nou termenului de „şofat defensiv".

O pereche de ochi periculos de albaştri privea prin parbrizul taxiului, prin geamul din spate şi în oglinzile retrovizoare. Ochii nu erau speriaţi, ci mai curând scrutători, studiind peisajul pentru a descoperi potenţiali adversari. Limuzina americană, aflată cu trei maşini în urmă, era condusă de proprietarul vreunui magazin din LongIskmd^ sau de cineva mai ameninţător? Şi ce era cu Mercedesul care staţiona la bordura trotuarului şi nu s-a pus în mişcare decât după ce limuzina a trecut pe lângă el? Cine era individul din intersecţie care se ui ta atât de ameninţător după taxi? De ce a ridicat el mâna într-un mod atât de ciudat? Comunica el oare cu cineva printr-un microfon ascuns? Bărbatul cu ochii albaştri apăsă pe pedala de acceleraţie.

Dar când taximetristul privi prin oglinda retrovizoare, el îşi dădu seama că „urmăritorul" său nu era decât un om de afaceri care înjura de mama focului. Şoferul îşi aprinse o ţigară şi râse în sinea lui. Era adevărat că trecuse chiar pe lângă pieton, dar n-avea de ce să-şi facă griji. El era un veteran foarte experi mentat – specialist în tactica ocolirii şi în regulile de luptă şi maestru al tehnicilor de supravieţuire, atât de. Necesare într-un mediu ostil. '. „

Tipul din intersecţie înjura pe cine nu trebuia, în Manhattan erau o mulţime de oameni care reprezentau o ameninţare pentru cetăţenii obişnuiţi. Taximetristul nu credea că era unul dintre ei. Dimpotrivă, el se afla mereu în căutarea lor.

Şoferul făcu la stânga pe Strada 42 şi nu se mai gândi la pietonul furios. Era imposibil ca acesta să fi luat numărul, maşinii şi, în afară de asta, şoferul avea propriile lui motive de îngrijorare, ca să se mai gândească şi la altceva.

Nu era sigur, dar i se părea că aude o voce. Un sunet slab care înjura şi-l încuraja să facă lucruri îngrozitoare, De-abia îl auzea din cauza zgomotului de afară. Taximetristul se afla la jumătatea unui schimb lung şi nu-l încânta deloc faptul că începuse să aibă halucinaţii. Nu putea să facă decât un singur lucru. Să închidă radioul. Vocea nu se mai auzi. Dispecerul său urla la el să confirme o comandă de pe Strada 38, dar şoferul nu voia să răspundă şi nici nu se gândea să se obosească să dea explicaţii. Avea el motivele lui. La sfârşitul zilei avea să se scuze şi să spună ceva vag în legătură cu concurenţa care interceptează comunicările prin radio.

Ceea ce-l supărase cel mai tare era că dispecerul acela spurcat la gură nu i se adresase cu numele lui adevărat, folosind în schimb acelaşi epitet pe care-l strigase în urma lui şi pietonul furios din intersecţie. Adevărul era că numele real al şoferului n-avea nici o legătură cu părţile mai puţin încântătoare ale anatomiei umane. Numele lui adevărat era Jerry Fletcher.

Jerry nu era un taximetrist de duzină, în primul rând, vorbea engleza ca prima limbă şi, în al doilea rând, ştia cum să ajungă în Brooklyn fără să se rătăcească. Cu toate acestea, Jerry nu era născut să fie taximetrist, chiar dacă era bun la aşa ceva. Numai uitându-te la el şi-ţi dădeai seama că omul avea ceva în cap şi nu-l satisfăcea să fie tot timpul la dispoziţia celor care-i făceau semn cu mâna sau îl fluierau.

Uitându-te la Jerry Fletcher, primul lucru care-ţi atrăgea atenţia erau ochii lui albaştri/Dar numindu-i pur şi simplu albaştri însemna să treci cu vederea caracterul singular al acelei nuanţe de albastru. De-a lungul timpului, multe femei încercaseră, dar fără succes, să-i descrie. Ochii lui Jerry fuseseră numiţi, pe rând. Acvamarin, azurii, indigo, turcoaz, bleumarin şi chiar de culoarea safirului. De asemenea, fuseseră invocate apele unor mări sau oceane – Marea Caraibilor, Marea Medite-rariă, Oceanul Pacific şi, la sfârşitul unei relaţii, chiar Oceanul Arctic.

După ce te obişnui ai cât de cât cu privirea fascinantă a lui Jerry, nu puteai să nu observi şi faţa frumoasă a acestuia – maxilarul, nasul, obrajii, gura -totul alcătuind imaginea unui bărbat frumos şi puternic, un bărbat care îşi cunoştea locul în lume.

Dar, lucru curios, nu asta era părerea pe care cei mai mulţi oameni o aveau despre el. Pentru că în ciuda înfăţişării plăcute şi a charismei sale naturale, Jerry inspira o oarecare nelinişte. Şi asta nu pentru că ar fi fost periculos/îer se, dar trata cu puţin prea multă pasiune subiectele care-l interesau, despre care vorbea prea repede şi prea mult. Atunci când zâmbea sau râdea, era un tip nemaipomenit. Dar atunci când era preocupat de vreuna dintre obsesiile lui, când mintea îi lucra „peste program”, Jerry devenea o persoană potenţial ciudată şi inconsecventă.

După toate probabilităţile, Jerry Fletcher se născuse un om bun. Dar era la fel de adevărat că în trecut se luptase cu nişte demoni personali şi încă se mai ferea de ei. Cu alte cuvinte, era mai mult decât evident că omului îi lipsea o doagă.

Taxiul traversă două străzi cu^ trafic intens şi se opri în faţa unui bloc înalt din Manhattan, înjurături. Scrâşnet de frâne. Gesturi făcute cu mâna, în direcţia vehiculului contravenient. Dar lui Jerry nu-i păsa. Asigurându-se că nu era urmărit de nici o maşină, el era acum liber să-i ia pe pasagerii despre care îi strigase în radio dispecerul său. Jerry se uită la uşa blocului şi, nevăzând pe nimeni, claxona.

O clipă mai târziu, uşa se deschise. O femeie atrăgătoare, de vreo treizeci de ani şi un bărbat cu câţiva ani mai în vârstă decât ea ieşiră din clădire, pierzându-se într-un sărut pasionat de despărţire. Dacă alţi şoferi de taxi ar fi întors capul – fie din discreţie faţă de intimitatea cuplului, fie din invidie faţă de norocosul care avea o asemenea prietenă – Jerry rămase cu privirea aţintită asupra lor, zâmbind. El însuşi iubea la nebunie o femei e minunată şi se bucura întotdeauna să-i vadă şi pe alţii fericiţi.

După câteva minute, bărbatul se desprinse din braţele iubitei sale, se urcă în taxi, închise portiera şi-i dădu lui Jerry o adresă: Luxembourg Towers, pe Strada 7. Jerry încuviinţă din cap şi porni. Cei doi bărbaţi se mai uitară o clipă la tânăra care intră în bloc şi închise uşa în urma ei. Necunoscutul oftă adânc.

Jerry luă acest oftat ca pe un pretext de a începe o conversaţie şi spuse:

— Sunetul iubirii.

Clientul său era cu mintea în altă parte – mai mult ca sigur în braţele iubitei sale – şi nu era convins că auzise bine.

— Poftim?

Jerry imită oftatul necunoscutului şi explică:

— Asta e iubirea.

Se părea că bărbatul avea o viziune mai cinică asupra vieţii, nefiind de acord cu romantismul lui Jerry.

— Iubirea? Iubirea e doar un mod frumos de a spune „Vreau să mă culc cu tine”. Iubirea e o tâmpenie.

În ciuda faptului că lucra de multă vreme ca taximetrist, Jerry era totuşi un idealist – cel puţin în anumite privinţe. Deşi nu era genul de om care să-şi exteriorizeze sentimentele, Jerry simţi nevoia să ia apărarea romantismului.

— Cu riscul de a pierde bacşişul, daţi-mi voie să va spun că sunteţi un mincinos. V-am văzut sărutându-vă. De ce nu recu noaşteţi că pe strada asta locuieşte dragostea dumneavoastră?

Îndrăgostitul cel cinic se întoarse şi privi peste umăr, la casa prietenei sale, în timp ce taxiul rula cu viteză pe Strada 3. Ta-ximetristul avea dreptate – cu toate că pasagerul nu voia s-o recunoască. Nu era nici un minut de când se despărţise de femeia pe care o iubea şi îi era deja dor de ea. Totuşi, nu stătea n firea unui newyorkez să recunoască un asemenea sentiment, [sfecunoscutul îl auzi pe Jerry spunând:

Iubirea îţi dă aripi. Ea te face să zbori. Eu nici nu-i spun ubire. Ii spun Geronimo.

Geronimol.

Pasagerul auzise tot felul de denumiri date „iubirii”, dar Ieronimo, niciodată.

— Da, aşa cum aţi auzit. Când eşti într-adevăr îndrăgostit, îţi ine să sari de pe Empire State Biiilding, strigând Geronimo în imp ce te arunci în gol.

Pasagerul, oricât de îndrăgostit ar fi fost, găsi ideea de a lonja de pe acoperişul unui zgârie-nori cât se poate de nerea-istă.

— Dar o să mori. O să te faci praf. Şi ce câştigi cu asta?

Semaforul de la intersecţie arăta galben, dar Jerry acceleră, tâmprăştiindu-i pe puţinii turişti care, în naivitatea lor, credeau m legea care le dădea dreptul să traverseze. Taximetristul îşi spuse, înciudat, că pasagerul său nu era, poate atât de deştept sau de îndrăgostit cum părea.

— N-auzi, omule, că dragostea îţi dă aripi? Dragostea te poate salva. Dacă ai crede cu adevărat în ea, ai putea sări de pe o clădire fără să păţeşti nimic.

Pasagerul zâmbi. Şi el îşi iubea prietena, asta era sigur; dar se vede treaba că şoferul ăsta puţin scrântit era îndrăgostit într-un fel cu totul aparte.

— Trebuie să fie o fată pe cinste.

Era. De fapt, era atât de grozavă, încât Jerry nici nu putea exprima prin cuvinte cât de minunată era şi cât de mult o iubea.

— O iubesc la nebunie. Mă… face praf. Aş muri pentru ea.

În clipa în care taxiul se angaj a pe Strada 7, Jerry fu nevoit să oprească. O lumină albă indica faptul că pe strada respectivă lucra o echipă de muncitori de la „drumuri”, iar automobili ştii erau atenţionaţi să circule cu prudenţă. Pentru cei mai mulţi oameni, lumina aceea albă nu însemna nimic mai mult decât ceea ce era în realitate. Lui Jerry însă, ea i se părea vrăjită, chiar dacă nu ştia de ce. El încercă să privească în altă parte, în timp ce pasagerul său îi puse o întrebare pe care Jerry ar fi prq ferat să n-o audă.

Şi ea te iubeşte pe tine Ia fel de mult?

Nu ştiu.

După o clipă, totul se termină.

Jerry clipi repede. Lumina aceea albă îl obseda.

N aminte, de ceva. Nu era sigur de ce anume. Dar orice-ar fi fost, nu er, ceva bun… era ceva inevitabil, fatal.

Jerry clipi şi privi înjur. Se afla din nou în taxiul său şi mai fericit ca niciodată să fie inclus în trafic.

Vreme de o clipă, şezând într-un taxi galben, la intersecţi Străzii 7 cu Strada 23, Jerry Fletcher se simţi de parcă ar fi fos în iad. Nu propriu-zis în iad, pentru că nu vedea nici drăcuşor cu coada ascuţită, nici cazane încinse şi nici păcătoşi în

°„Oală alprrrSnH întiat->n”. +. ~ ~- alprrrSnH „ K ' ' f – -”ciia tui 11 iuu^a jj^ ^-i iajl atât, uo iiiuil „^at w iuu-a şi v_a ţj<^ *_a: ml” TnJf-J mnebun'ţ' sa găsească o „ieşire în caz de perif erry nu putea spune – pentru că el nu-i spusese niciodată fecal. In afara de asta, nua nu se putea spune că Jerry trăi a

o exfneii că o iubea penenţa ezoterică, ca de exemplu, o criză spmtuală sau F cădere nervoasă.

^ Nu. Asta era mai rău decât iadul propriu-zis. Câţiva maej căzuţi şi un diavol-şef cu mutră de ţap şi cu o furcă'ân labă a ti rost de-a dreptul bine veniţi. In schimb, fulgerul acela alb.

Dar lumina albă a felinarului continua să pâlpâie şi, înainte a-şi dea seama ce se întâmplă, Jerry încremeni din nou de n că. Încercă din răsputeri să se opună forţelor care-1 trăgeau napoi în lumea scaunului şi a oamenilor fără chip, dar se trezi |) rins undeva între realitatea Străzii 7 şi propria lui halucinaţie. L auzea pe clientul său întrebându-1 ceva şi încercă să-i răspundă, în speranţa că o conversaţie îl putea ajuta să se întoarcă în realitate, încercă să se concentreze asupra întrebării. Prie-ena lui îl iubea pe el tot atât de mult cât o iubea şi el pe ea?

De ce dracu' nu i-ai spus?

Pentru că... ăă... am nişte probleme.

Jerry vru sa continue, dar nu putu. Ridică încet capul să as-; ulte şoaptele ce umpleau, treptat, taxiul. Voci. Bărbaţi şi febrei. Vorbind grăbiţi, dar nu îndeajuns de tare încât Jerry să era transP°rtat într-un loc înspăimânJpoată înţelege ce spuneau. Oare pasagerul îi auzea şi el? Parcă şi lUai ră„ M fat, sa+Setaşcef pe un scaun la fel de înfricoşători (tm). Vocile acelea îl avertizau pe Jerry în legătură cu iminenta Mai râu ca la dentist. Siluete vagl şi întunecate, fără chip, îLui pericol? Legară braţele şi capul. Incapabil să facă vreo mişcare şi mg J P ' zit Jerry închise ochii. Poate reuşea să scape de ele să le fac ' sa dispară. „Te rog, Doamne. Numai de s-ar stinge lumin, Indiferent ce încercau să-i spună vocile, ele nu-i fură totuşi de prea mare ajutor. Un fulger alb şi Strada 23 dispăru din nou. Spre disperarea lui, Jerry se trezi din nou pe scaunul acela nenorocit, înconjurat de bătăuşii fără chip. Se uită neputincios la siluetele halucinante care acum îi făceau o injecţie în braţul imobilizat.

Poate că Jerry se înşelase în privinţa vocilor din taxi. Poate că acestea nici nu erau de partea lui. Şi, parcă pentru a-i confirma bănuielile, odată seringa golită şi vederea lui Jerry tot,. ^

A reuşit, întuneric. Linişte. Siguranţă.

Dar niciuna nu dură prea mult, pentru că Jerry simţi niştJ degete cărnoase care-i loveau uşor pleoapele, deschizându-i-le]

Acum, fulgerului alb i se alăturară altele, până când Jerry şi treznn faţa unui caleidoscop uluitor şi înfricoşător de raze car. Se^năpusteau asupra lui. Nu i se întâmplase niciodată ca cev; atât de inofensiv ca lumina să i se pară atât de ameninţător

Apă interludiul amoros îlcuse lor fricii reci, cu broboane de. Nu înţelegea ce se în tâmpi a şi striga prosteşte la Jerry, mai înceţoşată, şoaptele se auziră din nou. Numai că de d, asta mai tare şi din ce în ce mai incoerente. Jerry încercă săşiuuai^. ^u u, ^. ^^ ^ ac ujuuupm^ ouiga ^ dea seama ce dracu' se întâmplă, dar nu reuşi să înţeleagă 4 Ş1 cum ar fl sperat ca acesta sa~' ° ' ţională.

— Eşti nebun?

Jerry nu era-de aceeaşi părere.

— Tipul venea spre noi, n-ai văzut?

Pasagerul nu mai întrebă nimic pentru că răspunsul era ent. Taximetristul îşi pierduse minţile.

— Ai luat-o pe o stradă cu sens unic!

Jerry privi pe geam şi zări un indicator de sens unic. Dova-j a era cât se poate de clară, dar Jerry nu era omul care să cedej mic altceva decât că sunetele deveneau din ce în ce mai ara ninţătoare. Cabalistice. Curând, vocilor li se alăturară nu forme umane, întinse, care se topeau prin pereţi.

Jerry urmărea tot spectacolul acela grotesc, încercând i disperare să înţeleagă ceea ce vedea. Brusc, vocile tăcură, i pentru o clipă, Jerry se simţi uşurat. Dar diavolul pe care îl ş este, de obicei, mai bun decât cel pe care urmează să-1 înd neşti. Tăcerea prevestitoare de rău fu întreruptă de sunetul un paşi care se apropiau. Era diavolul însuşi. Jerry privea speri în jurul său, încercând să vadă cine sau ce se apropia de el. Apoi se opri şi privi în direcţia pericolului care se apropia făcu ochii mari. Camera şi dar strigătul lui în inrnl o5n în^<„-~”-~ -J – - „ e cu prea multă uşurinţă.

Ea erau, poate, în mod sigur, real.

„Dar eu mergeam în sens unic”, murmură el ca pentru sinej iluzijacând la stânga şi îndreptându-se spre sud.

Odată pericolul iminent trecut, necunoscutul se mai linişti]

Jerry nu era singurul care striga. Se auzi claxonul unui Volvo şi ţi ii timp c

(ar îi spuse lui Jerry să-I lase acolo. Şoferul încercă să se scu^ e, dar pasagerul se hotărâse.

— Lasă-mă aici.

Jerry trase pe dreapta, opri şi citi contorul. Trei dolari şi şai-ale pasagAeci de cenţi, înainte ca Jerry să apuce să-i spună cât îi datora,

) tnul îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari şi se dădu jos de galben al lui Jerry Fletcher sj stradă îmi n curăţat străzile, aşa că lângă bo dura trotuarului Străzii 22 f _”

Jerry îşi reveni tocmai-1 a timp din visarea tru a-şi feri maşina din calea Volvo-ului mă clipă, o ciocnire cu urmări tragice.

Nici o maşină.

— O

Până atunci se ţipase. Acum însă, se urla. Pasagerul iaxiu lui intrase în panică şi renunţase Ia cinismul pe care-1 afişas mai înainte. Cu câteva minute în urmă. Se urcase într-un tax condus de un romantic incurabil, destul de înţelept pentru a n lila în ofafi-iS „„*- * taxi u

Poate că, în alta zi, pe Jerry 1-ar fi impresionat un asemenea. Fire în general prietenoasă, el ar fi vrut să-i mulţumeas-care-1 tortura perAa ciniclui îndrăgostit. Dar amintindu-şi de locurile'pe unde astfel, în ultlăăătorise cu

mintea în ultimele câteva minute, Jerry Fletcher Tiu voia acum decât să-şi limpezească gândurile şi să-şi vadă mai departe de treabă. Frecându-se la ochi, el se străduia să se t dune şi să-şi recapete controlul asupra realităţii.

Lua în mente i metri st oane în

Din câte ştia el, Jerry nu avusese niciodată până atunci halu-inaţii. Habar n-avea ce însemnau acele halucinaţii şi de undi a^nţelege adevăratele senâif ^eneau imaginile. Singurul lucru de care era absolut sigur er; t. ^Acum însă se aflau amândoi, taxifcă nu voia să se mai întoarcă niciodată la scaunul acela neno i într-un vârtej de maşini şi de camifrocit şi la vocile. Moleşeai a caldă care-1 cuprinsese pe pasag

Într-un târziu, Jerry reuşi să-şi recapete controlul asupra, ~u lităţii. Seara era aglomerată şi aproape că uitase complet d, scaun, de siluetele fără chip şi de vocile şoptite.

În ultimele câteva ore, clienţii lui fuseseră cât se poate d normali. O tânără actriţă care se grăbea să ajungă din Chelse; Ia Times Square, unde avea spectacol, un om de afaceri cari trebuia să ajungă la Aeroportul Kennedy şi o familie de turist pe care i-a dus la hotel. Acum, se îndrepta spre nord, pe Stra da 5, apropiindu-se de Central Park şi sperând să găsească u client cumsecade şi generos.

Un bărbat elegant, îmbrăcat cu un trenci marca Burberry făcu semn lui Jerry să oprească. Ca de obicei, taximetristul s uită în oglinda retrovizoare sa vadă dacă nu era urmărit şi, „ J * *! _ ' * * „ ă oprească avea o înfăţişare din ce în ce mai sinistră. J'erry jrebuia să facă ceva. Repede.

Pasagerul vru să deschidă portiera, dar, spre surprinderea ui, aceasta era încuiată. Motorul bubui, iar taxiul se îndepărtă n viteză, pierzându-se în traficul de pe Strada 5, Necunoscutul se împiedică şi făcu un pas înapoi, după care ncepu să strige în urma maşinii care se îndepărta în viteză. Îra furios. Trebuia să prindă trenul următor din gara Grand Central, ca să ajungă acasă, în Scarsdale, la timp ca să vadă 'ightline. Acum însă, era prea târziu. Furiosul navetist începu ă înjure, îndreptându-se pe jos spre statia de taxiuri din Park laza.

Acolo unde Jerry Fletcher văzuse o inteligenţă malefică, irogramată să ucidă, nu era decât un om de afaceri obosit şi sesizând nimic alarmant, opri la câţiva metri de~noul7ău clientrascibilUneori, Jerry vedea lucruri pe care alţi oameni nu le şi îl urmări apropiindu-se de maşină. Dar cu cât omul se apro^vedeau'iar alteori vedea lucruri care în realitate nici nu existau, pia mai mult, cu atât mai nesigur era Jerry în privinţa adevă ratelor intenţii ale necunoscutului.

„De ce era trendul acestuiamai bombatântr-o parte? Omul1 era înarmat? Ce nu era în regulă cu servieta pe care acesta c Irnpins de nivelul crescut al adrenalinei sale, Jerry gonea ţinea m mână? Era umflată într-un mod care sugera că în ea ni sPre periferia oraşului. Dar, la fel ca multe alte lucruri din via-se aflau documente, ci cu totul altceva. De ce continua indiâa ^ n*ci aceasta cursă nu avu o traiectorie dreaptă, ci una vidul să privească la stânga, dincolo

de carosabil, în direcţie sinuoasă. După ce scăpă de necunoscutul cu înfăţişare sinistră, parcului? Era cineva acolo? Un complice?” Jerry cercetă cu Jenv se îndreptă spre nord, traversă Central Park, apoi o luă privirea strada, ca sa se asigure că nu se apropia nimeni de sPre sud Şi ie§i dm nou în Strada 34. După ce traversă şi carti-maşmă. Şi necunoscutul? Alb. Puţin peste cincizeci de ani. E (tm) l Garment, Jerry fu în sfârşit sigur că nu-1 urmărea nimeni Trăsături ascuţite. U cunoştea Jerry de undeva? Nu era sigur. Şi se îndreptă din nou spre marginea oraşului.

Brusc, Jerry intră în panică. Pulsul i se acceleră, usca. Nu-i plăcea situaţia. Nu ştia exact de ce, dar., „r_. Nea că aici se petreceau lucruri nu tocmai curate. Necunoscut tul se apropie, iar Jerry se uită mai bine la el. Nimic ce se poate. Avea întâlnire cu femeia pe care o iubea – asta includea şi, iar gura i se, ceva îi spumasa – şi nu voia să întârzie.

Care s&

Jerry ajunse pe o stradă liniştită, stinse farurile şi trase pe. Dreapta. Apoi, scoase dintr-o pungă de hârtie un sandviş şi începu să mănânce.

La un moment dat, atenţia îi fu atrasă de fereastra unuia dinatragă atenţia. Genul de faţă pe care o uit, imediat şi care Iu-Creaza ne nmrpi iAc. N-f-r-n r„T a „„, „„„xi.

I sau pentru alte agenţii mai puţini tre apartamentele de la etajul al doilea al blocului de vizavi, îndoială, tipul care îi făcuse semni Jerrv luă un binoclu şi privi într-acolo.

R

Acum însă, Alice cânta. Jerry îşi dădu seama de asta urmă-indu-i cu atenţie buzele care se mişcau. Probabil că fredona un. Întec care se transmitea la radio. Jerry vru să cânte şi el o dată; u ea, în duet. Dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume cânta Vlice. Nu-i putea citi mişcările buzelor.

La un moment dat, îi veni o idee. Dădu drumul la radioul nontat în tabloul de bord şi începu să caute postul pe care s-ar i putut să-1 asculte Alice.

Nu, nu era David Bowie. Nici Olivia Newton John. Dar erry nu era genul de om care să se dea bătut. Trebuia să cânte mpreună cu Alice. Trebuiau sa împărtăşească această expe-ienţă – chiar dacă Alice habar n-avea că era jumătatea unui ^uplu.

Jerry începu să se grăbească. N-avea să renunţe până nu ^ăsea cântecul ei. Misiunea lui de a cânta împreună cu Alice deveni curând o chestiune de viaţa şi de moarte.

Buletin rutier. Nu. Natalie Merchant. Nu. Franki Valii. NU. Au… ia stai. Franki Valii… poate. Jerry se uită la Alice şi se nfioră văzând că buzele fetei se mişcau concomitent cu cân-ecul lui preferat, din toate timpurile. Un cântec de dragoste, 'ireşte.

În culmea fericirii, Jerry lovi de câteva ori, cu palma, volanul maşinii, după care se lansă în propria lui versiune, pe cât de sinceră pe atât de falsă, a şlagărului lui Franki Valii: Eşti prea bună ca să fii adevărată. Nu-mi pot lua ochii de la tine.

Jerry era în euforie. Ii cânta o serenadă femeii pe care o iubea. Nu putea pretinde mai mult decât atât. Ah, fireşte, Alice habar n-avea că el se afla pe undeva prin preajmă. Iar dacă ar afla că el o urmăreşte, recunoscu Jerry în sinea lui, Alice ar

Văzu o tânără frumoasă care stătea în picioare la fereasârjj pentru ca în clipa următoare să dispară din raza lui vizuală Pentru cineva atins bine de paranoia, Jerry privi dispariţia fa meii cu un calm surprinzător. O clipă mai târziu, femeia apărţ iarăşi la fereastră şi începu un exerciţiu de întindere a gambd lor.

Poate că unii 1-ar fi numit pe Jerry „iscoadă” sau „spion”

Dar asta 1-ar fi jignit îngrozitor. Intenţiile lui erau cât se poat de onorabile. In definitiv, femeia la care se uita cu binoclul ni era alta decât femeia pe care o iubea.:

Alice Sutton avea douăzeci şi opt de ani, dar cu toate acesj tea acumulase mai multă experienţă de viaţă decât o persoana cu zece ani mai mare decât ea. Tricoul ei, pe care era scris „Fa^ cultatea de Drept Yale” îi confirma inteligenţa, iar intensitate^ cu care-şi făcea exerciţiile îi scotea în evidenţă firea energică, Jerry i-o citea pe chip, în timp ce Alice se antrena. Ea trebuia să fie cea mai bună în absolut tot ceea ce făcea. Viaţa ei gravita în jurul stabilirii ţelurilor şi al atingerii Jerry Fletcher era în culmea fericirii, speranţă, până peste urechi, de Alice Su dragă până şi sudoarea de pe faţa acesteia.

Jerry aveagustân materie de femei. Deoarece, chiar şi atunci când se antrena cu umorul unui cruciat hotărât să convertească) un păgân cu vârful săbiei, Alice Sutton era o tânără deosebit dej atrăgătoare. Părul castaniu, strâns la spate într-o coadă de cal J făcea ca inima lui Jerry să bată ceva mai repede. Trăsăturile: elegante, fine, ale feţei lui Alice erau de o frumuseţe clasică şi ar fi putut intimida. Dar pe Jerry acele trăsături îl năuceau. Pentru el, Alice era o statuie, însufleţită ca prin minune, care coborâse de pe un piedestal din Muzeul Metropolitan de Artă bum nerTPPrnea U„ trk°? Ş1 U” ŞOTt SmgUmI 1UOT Care4 tul-|chem7, p^E”pditia!'

— Wll*. Yi Ltottl 11Upentru că Alice ar fi avut o gură urâtă. Dimpotrivă, Jerry încerca să-şi închipuie cât de minunat ar fi fost să o poată săruta.

În cele câteva luni de când o cunoştea pe Alice Sutton, Jerry n-o văzuse niciodată zâmbind.

X TÂZ 6ra P (tm) feme„_Pe care o suspecta. Şi asta nu| în momentele acelea, Jerry Fletcher era un om fericit, în mintea lui, „Eşti prea bună ca să fii adevărată„ avea să rămână pentru totdeauna „cântecul lor”.

Te iubesc, draga mea
Şi dacă vrei să ştii
Am nevoie, de tine, draga mea
În singurătatea nopţii.

Apoi, fără veste, cu mult înainte să se termine cântecu Alice se opri din fredonat. Jerry făcu şi el ia fel. Dacă nu car, tău împreună, ce rost avea să o facă numai el, de unul singur

Eşti prea bună ca să fii adevărată.

Nu-mipot lua ochii de la tine.

Franki Valii continua să cânte, dar Jerry nu voia să-1 m audă şi închise radioul. Apoi puse binoclul jos, pe locul lângă el. Trebuia să plece.

Jerry porni maşina, se mai uită o dată, lung, la Alice, ca,; noaptea făcea gimnastică, şi demară, pierzându-se în oraşu aglomerat. '

CAPITOLUL DOI

Era după miezul nopţii, dar pe Broadway era lume şi circu-ţie ca ziua. Singura oază ferită de turişti era trotuarul estic nde se afla un mare chioşc de ziare.

În mod normal, acest spaţiu ar fi fost şi el plin de oameni are se învârteau de eolo-coâo. Şi, adesea, era chiar mai aglo-erat decât celelalte trotuare, deoarece chioşcul şi proprietarul cestuia, Flip Tanner, erau adevărate puncte de reper într-o onă dominată de mari reclame luminoase pentru apă minerală i lenjerie de corp.

Dar în noaptea asta, lucrurile stăteau cu totul altfel, situaţia ra cu totul alta. Un turist venit de departe ar fi putut confun-a această porţiune a Broadway-ului fie cu râul Hudson, fie cu îurile din est. Un torent de apă învolburată se revărsa în j osul ulevardului, inundând bordura şi trotuarul.

Flip Tanner, care avea şi aşa o viaţă destul de grea, trebuia cum să-şi salveze ziarele şi revistele de inundaţia de pe roadway. Orele lungi petrecute într-un chioşc neîncălzit, şi ncă imobilizat într-un amărât de scaun cu rotile, i-ar fi putut emoraliza pe mulţi, mai ales pe cei slabi. Dar Flip învăţase cu uiţi ani în urmă că viaţa trebuie luată în piept. Când, cu câteva ore în urmă, şuvoiul de apa începuse să se reverse în josul Bulevardului, el îşi echipase chioşcul ca pentru vreme urâtă. Ziarele care în mod normal stăteau pe trotuar, acum erau aşeza-e în teancuri pe navete de lapte, iar revistele cu coperte lucioase erau înfăşurate în folii din plasti c. Jerry trase pe dreapta, săpând două brazde gemene în apa. De carosabil, împroşcând chioşcul lui Flip. Acesta arătă spre lârtiile sale expuse pericolului, iar Jerry încetini, ca să nu rnai stropească atât de tare. La cei cincizeci de ani ai săi şi paralizat

De la brâu în jos de o mină pe când se afla în Asia de Sud-Est partea de sus a corpului lui Flip era numai muşchi, tendoane ş; forţă. Chiar şi fără pardesiul vechi şi larg pe care-1 purta, pieptul lat şi braţele vânjoase lăsau să se înţeleagă că Flip era un in] divid cu care era mai bine să nu te pui. Chiar şi imobiliza într-un scaun cu rotile, Flip Tanner era o figură.

Dar mulţi nu ştiau asta, pentru că Flip era în general un orn vesel şi bine dispus, iar impresia pe care le-o făcea celor din jur era cea a unui tip plăcut şi muncitor, cu experienţa de viaţă şi înţelepciunea unui gânditor.

Ierry opri în faţa chioşcului, iar Flip veni cu scaunul lui cu rotile până la bordura trotuarului şi îi aruncă în poală, prin geamul deschis, un vraf de ziare şi de reviste. Jerry îl întrebă ce era cu apa aceea care inundase bulevardul.

— Conducta de apă. S-a spart pe Străzile 40 şi 7. Cică la me-1 trou e plin de apă. Ca un râu.

Jerry se schimbă la faţă şi rămase pe gânduri, privind în gol.
La ce te gândeşti, Jerry? Îl întrebă Flip.
De obicei, conductele de apă se sparg iarna. Astăzi e întâi octombrie.
Flip îşi dădea seama care era raţionamentul lui Jerry.
Îmi aduce aminte de viaţa din deltă.
Mississippi?
Viaţa în delta fluviului Mississippi fusese grea, dar pe lângă; ea...
— Mekongul, prietene, Mekongul.

Jerry ştia că Flip paralizase în timpul războiului din Vietnam dar nu vorbiseră niciodată despre asta. Jerry avea o părere destul de neobişnuită în legătură cu cauzele războiului – aşa cum, de altfel, avea şi în multe alte privinţe.

— Să ştii, Flip, că ceea ce a declanşat războiul din Vietnam a fost un pariu pe care Howard Hughs 1-a făcut cu Aristotel
Onasis... şi pe care 1-a pierdut.

Construcţia clasică a unei minţi uşor paranoide. Lumea era controlată, stăpânită de o mână de oameni bogaţi, pentru care toţi ceilalţi locuitori ai planetei nu erau decât nişte pioni, nişte marionete.

De-a lungul timpului, Flip auzise o mulţime de explicaţii ale tragediei războiului din Vietnam, dar pe aceasta nu. Vru să râdă, dar îşi spuse că asta I-ar fi putut jigni pe Jerry. Aşa ca se prefăcu a fi de acord cu teoria prietenului său.

— Bineînţeles. Şi ca pariu au folosit picioarele mele. Aproape că m-au rupt în două.

Neînţelegând scepticismul lui Flip, Jerry luă de bun comentariul acestuia, îi mulţumi pentru ziare şi plecă. Mai avea câteva ore bune până să iasă din schimb.

Flip urmări cu privirea taxiul lui Jerry care intră în trafic şi se îndreptă spre sud. Zâmbi şi clătină din cap. Jerry era nebun. Dar un nebun simpatic, care avea propriul său mod de a privi lumea. Era, cu siguranţă, o perspectivă destul de neobişnuită.

Viziunea politică asupra lumii nu era singurul lucru neobişnuit din viaţa lui Jerry. Tânărul avea şi un mod caracteristic de a se duce acasă la sfârşitul zilei şi de a intra în apartament. După ce lăsa taxiul pe Strada 11, el se ducea pe jos acasă, în Greenwich, pe un drum destul de ocolit. * Cu teancul de ziare sub braţ, Jerry se caţără pe o scară de incendiu şi ajunse pe acoperişul unui bloc. Înainte de a merge mai departe, aruncă o privire în jur, să vadă dacă nu era urmărit, după care se târî pe acoperiş, oprindu-se numai atât cât să deschidăuşiţa unui porumbar şi sa dea drumul păsărilor aflate înăuntru.

Dar aceasta nu era casa lui Jerry, ci clădirea de alături. Jerry sări pe acoperişul casei sale, pe deasupra unei alei acoperite de gunoaie. Chiar şi cu braţele pline şi tot reuşea să-şi menţină echilibrul, aşa că ateriza în două picioare pe acoperişul propriului său apartament. Apoi, după ce se asigură că

pe acoperişurile din jur nu se afla nici un oaspete nepoftit, Jerry coborî pe scara de incendiu, până în dreptul unei ferestre de la etajul al doilea.

R

Fereastra se deschise cu uşurinţă, iar Jerry sări înăunte Clădirea nu era o şandrama, dar nici foarte bine întreţinută i era. Plăcuţele albe de ceramică ce acopereau podeaua er pline de praf, iar pereţii de un cafeniu decolorat aveau neapăi. * – ~. „, S. R, ^, ~-~ ta nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Dar pe Jerry nu-1 inJcsite, ce alcătuiau un labinnt întortocheat prin care de-abia resa decorul. El nu voia decât să intre în apartamentul său, fa ' Puteai IJ115ca- _

— J „,. A, „ r ' Fişierele erau vechi şi uzate, aruncate probabil de vreo Ursa dea peste nimeni care. Poate, îl urmarea. RifclciGic wau v^i 9, ri ~+a n t-i j +- >. – ^ i – ia de mobilat birouri. Fiecare dosar avea lipita pe el cate o

Deodată, auzi paşi pe scara şi îngheţa, aşteptând sa vai (tm) u – cine se apropia. Nu se linişti decât în clipa în care o văzu pe b, trâna care locuia deasupra lui şi care urca la etajul al treilea, braţele pline de rufe spălate.

Schidă uşa, sticla avea să cadă pe podea, funcţionând astfel [a un sistem de alarmă.

Jerry îşi agăţă haina în cuier, după care se lipi de perete şi îşi oi drum de-a lungul unui coridor întunecat şi plin de fişiere f* j.

— Tichetă. Pe unele dintre dosare era desenată în dreptul numelor ibiecţilor respectivi şi câte o caricatură a acestora. Erau aco-i dosare ale lui George Bush, Patti Hearst, dar şi altele pe care

Bătrâna ştia că Jerry urcase în clădire pe scara de incend cria „Delta 3°"' „Pot°Pul albast (tm)"?' „sirhan T. Într-unul şi intrase pe fereastră, dar nu-i dădu nici o atenţie Era obisn m colâunle ^mirtului, se aflau dosare de genul „Naziştii şi iţă cu clovneriile tânărului drăguţ dar sărit de pe fix din apart Iutraswe! V> sa„ ^ ^TH"' pe carf „(tm) desenat un bărbat mentnl 20? Atâta (tm) m," ^s* (tm) aka * i i u ° puşca m mana. Probabil ca desenele le făcuse chiar Jerry meuiui -iuz. Atâta vreme cat nu dădea televizorul nrea tare * V j-* u- * t i – i 1

— '- -ătpa mânrămri ^it^o^ „ ~- *~ i-t- ^l, i cu toată ciudăţenia subiectelor, era clar ca omul avea talent.

, aiea mâncăruri ciudate care sa imputa clădirea el nutt t + j -j i * / „ A – i -

^i rât nnft„ c^ (tm), 4 jtj ^^cd, ei pure j trecu de corujOrul ticsit şi ajunse mtr-o camera de zi >i cat poftea scara de incendiu. Tmeni din ziua de azi erŁ proa/e Ia fel de încărcată. Dar în* ^ rtan5 adică H ita de totd^nn. L. T mai l aC6Sta de"aiCL TotUşi' era? I irice (tm) ă de confort – „A Canapea, Tară lămpi, Tară fotolii, totdeauna politicos şi făcea impresia unu, om cumsecade. Ără covoare. Nimic. Şi asta pentru că viaţa lui Jerry însemna cumsecade dar ciudat. Cu câteva luni în urmă, când feme nuncă. Un xerox vechi, o maşină de scris electrică veche, un i se stricase televizorul, Jerry îi explicase că guvernul se folc aft ticsit de reviste şi câteva dosare.

Şea de televiziunea prin cablu pentru a urmări activităţile ceti Cu toate acestea, nu se putea spune că pe Jerry nu-1 intereţemlor. El era bucuros să-i

repare televizorul, atâta vreme pi.au şi decoraţiunile interioare. Pe pereţi erau atârnate titluri de femeia n-avea nimic împotrivă ca cine ştie ce oficialitate gii ^are şi fotografii, toate înrămate. Apartamentul lui Jerry era o vernamentală să vadă tot timpul ce făcea ea. Bătrâna fuses Ldevărată galerie de dezastre, tragedii şi asasinate. „Tapetul” toată viaţa ei o democrată convinsă, dar nu putea accepta idee lepe pereţii camerei sale cuprindea o adevărată istorie: încer ca Bill Clinton s-o vadă cum mănâncă şi cum adoarme în făt 'area ^e asas'nare a ^ Roosevelt, la Chicago, declaraţia de televizorului. 1 ăzboi din 8 decembrie 1941, aruncarea bombei atomice deJerry aşteptă ca bătrâna să ajunaă la etajul al treilea ane lSUpm Hiroshimei' încercarea de asasinare a lui Harry Truman cercetă cu atenţie uşa apartamentului său Vârful scobitorii ei Către seParatIf! Portoricani criza rachetelor cubaneze, vizibil. Acolo unde-1 lăsase. Fiind sigur acum că nimeni n ^^Preşedintelui Kennedy, Johnson şi războml din deschisese uşa în timp ce el era la lucru Jerry o descuie u^n^ V, i ^ ^^f* (tm) „ Camb°dSiei> „f1 m nrh/ir^. (tm) k; + – u^u, jcuy u ucscuie, urmai Vatergate, încercările lui Squeaky Fromme şi Sarah Jane cu privirea scobitoarea care căzu şi intra m apartament. Vâoore de a-1 asasina pe preşedintele Ford, asasinarea lordului încuie uşa m urma lui, lua de pe jos o sticlă goală de bere s vlountbatten şi a familiei acestuia, cutremurul din Los Ange-o puse cu gura m jos pe clanţa uşii. Dacă cineva încerca s es, din 1971, asasinarea lui John Lennon de către Mark David

: qria conspiraţiei

Chapman, asasinarea lui Anwar Sadatân Egipt, împrejurării prelungire a harababurii din coridor şi din camera de zi. Misterioase ale morţii papei loan Paul, ucigaşul în serie Fiul l4reţii murdari erau acoperiţi tot cu tăieturi din ziare şi peste ţie al căror rost nu i-ar fi putut ghici niciunul dintre cei cari ^ cu informaţiile care_j interesau.

Poate, ar fi intrat m apartamentul lui Jerry. „ sede dg ^ m f din carton cu

Daca tişierele de pe condor şi bizarele decoratium inter F.'., 0,0 A- F *- „„„ * z „.„„^^

— A f j: -* – '-11 mensmmle de 8 x 13 centimetn. Astăzi se concentra asupra oare din camera de zi nu făceau decât sa sugereze sminteala h ulcliaiu^„'- u,. ^ t – uu u -+- j j jj l- – iui număr mare de povestiri -lansarea unei navete spaţiale, Jerry, în schimb, bucătăria aducea o dovada zdrobitoare îf.'; uuiai u”„~ ^ r M.^., _ _, ^ J: _,. „ _”: materialul nuclear din fosta Uniune Sovietică era păzit cu mal Jerry fluieră, apoi se aşeză la biroul din camera de zi şi în-puţină stricteţe decât interiorul frigiderului lui Jerry. Cu toatj spu să bată la maşină. Subiectul articolului său era tocmai acestea, Jerry descuia lacătele şi desfăcea lanţurile cu dexteil ceasta coincidenţă dintre navetele spaţiale şi cutremure. După tatea^cu care faci o operaţiune cotidiană, după care deschis; e-1 corectă şi-i dădu forma finală, Jerry îl imprimă sub forma

Şam, încercările de asasinare a preşedintelui Reagan şi a Pap loan Paul al II-lea, cutremurul din oraşul Mexico, războiul dl Golf.

Un şir întreg de catastrofe ce ţineau de istoria întunecată] spiritului uman modern.

Dar mulţimea de titluri din ziare nu era singura ciudăţenie) schemei decorative a lui Jerry. O altă bizarerie o reprezenta ij material ciudat folosit pe post de lambriu. Pereţii, podelele tavanele erau acoperite în întregime cu folii de culoare argiţ acest sens. Bufetele, pline cu tot felul de alimente, se aflau i spatele unor bare de oţel. În felul acesta, nimeni nu se pute! Atinge de ele fără permisiunea lui Jerry, cu excepţia, fireşte, comunităţii omniprezente a gândacilor din New York. Poate d Jerry avusese cândva un coleg de cameră care-i fura mâncarea Sau poate că, într-adevăr, nu-i plăcea ca cineva să se atingă D. Fulgii lui de porumb. Oricare ar fi fost explicaţia, mania li| legată de pază se răsfrângea şi asupra frigiderului, care era lei gat cu lanţuri încuiate cu lacăte, ce treceau prin nişte cercuri d/oţel, fixate pe părţile laterale ale acestuia. Mai mult ca sigur cj uşa. In frigider se aflau zece containere din otel inoxidabil fie

* V i – i care încuiat cu câte un lacăt. Jerry luă unul dintre ele, pe caij era scris „tapioca” ' şi se duse cu el în dormitor.

Singurul lucru care deosebea dormitorul de coridor era u pat îngust, aşezat chiar sub fereastră. Altfel, camera părea do

& ' Bundincă pe bază de făină de manioc, plantă tropicală (N. Trad.)!

T erau împrăştiate dosare. Singura trăsătură aparent normală camerei era o noptieră mică, din lemn, aşezată lângă pat, pe ire – contrar aşteptărilor şi faptului că lui Jerry era clar că-i psea o doagăse aflau un pahar cu apă şi un ceas deşteptăr.

Ichiderea unor baze militare şi un nebun evadat dintr-un spi-1 de boli mintale. Dar ceea ce părea să-1 intereseze cel mai uit era necrologul pentru un industriaş renumit. Jerry părea scinat de faptul că Ernest Harriman se înecase la domiciliul Luân Greenwich, Connecticut.

Până târziu în noapte, Jerry cercetă sute de fişe, concen-fându-se asupra unei idei ce-1 preocupa mai de mult, şi anume, trania coincidenţă dintre lansarea a şase navete spaţiale dife-te şi şase cutremure de pământ produse în diferite colţuri ale [mii.

Puţin înainte de răsăritul soarelui, Jerry scrise cinci adrese e tot atâtea etichete, pe care apoi le lipi pe cinci exemplare ale

Publicaţiei sale. Deocamdată nu avea decât cinci abonaţi, *inţe. În ciuda vârstelor şi a înfăţişărilor lor diferite, avocaţii spera ca m viitor sa aibă mai mulţi. Camera aceea erau cu toţii renumiţi pentru seriozitatea seoDupa ce se crapă de ziuă, Jerry plecă să ducă cele cinci exe [ui J0r.

Hartan. Apoi se întoarse acasă.

La fisc să pară nişte simpli clovni puşi pe şotii. Vai de infrac-ale cărui drumuri se încrucişau cu cele ale acestor ţâfnoşi (ijitori ai dreptăţii!

Majoritatea avocaţilor stăteau în picioare. Câţiva însă, şe-! Au. Printre aceştia şi Alice Sutton, care nu era atentă la ce fineau colegii ei, ci şedea singură la masa lungă şi-şi aranja rtiile.

Nu se putea spune că Alice era mai puţin solemnă decât cei-ţi avocaţi, sau că era o femeie veselă şi fără griji. Ceea ce o osebea însă de compatrioţii ei era motivaţia ce se afla în spaed

Era aproape amiază când Jerry se duse în centru şi uij scările impunătoarelor – cu toate că destul de vechi – biroi ale Mini sterului Justiţiei. In ciuda înfăţişării sale oarecum şuete, clădirea găzduia divizia de comandă a puternicei ag guvernamentale.

Odată intrat înăuntru, Jerry se îndreptă spre detectoarele metale şi se opri în faţa unei statui înfăţişând o femeie legată. Fennitătii sale Celelalte persoane din cameră se concenochi, care reprezenta Justiţia. Mesajul era uşor de interpret! Mundi lof ntm că voiau să_i pedepsească pe cei

Justiţia este imparţială. Jerry se întoarse cu faţa spre un poliţF ^ federal care stătea de pază.

— Deşteaptă fată, nu-şi putu el stăpâni admiraţia.

— Poftim?

Jerry se uita în continuare la Doamna Justiţie.

— E legată la ochi.

Poliţistului i se păru suspect tânărul fermecat de stătu, Justiţiei. Majoritatea oamenilor care intrau în clădirea Mini; terului Justiţiei erau arareori veseli şi ireverenţios! Cei _” aveau întâlniri oficiale erau, de obicei, preocupaţi de treburi!

W c,; „,. ^ i- ->- – treâncălcau legea.

Aii ce însă simţea nevoia să se pedepsească pe sine însăşi.

În timp ce ea îşi punea hârtiile în ordine, Jim Young, în varii de treizeci şi cinci de ani îl punea la curent pe un nou mem-al personalului, pe nume Roger Davies, cu programul zil-c al secţiei.

— Aceasta este sala de şedinţe, începem la ora nouă dimi-îaţa, cu excepţia zilelor de marţi;

Young nu apucă să termine ce avea de spus. Şeful serviciulor şi nu de operele de artă.

— Aveţi o întâlnire aici, domnule?

Jerry continua să admire statuia de marmură.

— Depinde de definiţia dumitale… pni-lai-nl n~*- – -i~. TJ- „ '„ i, Phil Wilson, intră în sală şi o rechiziţiona fără prea multă) rbă. După douăzeci şi cinci de ani de muncă în cadrul Minis-rului Justiţiei, Wilson ajunsese în vârful ierarhiei. După păre-a lui, misiunea celor care lucrau în cadrul Ministerului Jus-: iei era aceea de a-i prinde pe „băieţii răi”. Dar Wilson nu; dea în asta nimic personal – cel puţin din punctul lui de idere. El pretindea ca oamenii lui să respecte legea. Dacă n-o.

I etaje mai sus de locul unde Jerry făcea ochi duli tceau, atunci trupele lui Wilson îi urmăreau şi-i prindeau pe simbolului justiţiei americane, tocmai urma să înceapă o sedii ifractori, îi arestau, îi judecau şi-i condamnau, ţa a Serviciului de Investigaţii al Ministerului Justiţiei. Avoca Wilson le cerea oamenilor săi, bărbaţi şi femei deopotrivă, îmbrăcaţi m manieră conservatoare

se învârteau prin sala cf acorde atenţie cazurilor ce le erau încredinţate şi să le câştige. Mai presus de toate, Wilson le pretindea oamenilor trăiască potrivit celor mai înalte standarde ale legii.

— Daţi-mi camera asta!

Era clar pentru toţi cei aflaţi în sală că sosirea lui Wi destul de asemănătoare cu intrarea unui taur furios în aren semna veşti proaste pentru cineva.

Niciunul dintre ei nu voia să fie acel „cineva", aşa toarseră cu toţii capul spre uşă, cu o sfială neobişnuită.

Alice observă că Wilson ţinea în mână un prinţ des lung şi ştiu că era condamnată. Nefiind o persoană care z predea cu uşurinţă, ea îşi luă hârtiile şi încercă să se strec afară din cameră fără să fie observată de vulcanul uman caj uita urât la ea. Dar chiar în clipa în care trecea pragul sălii; a se refugia pe coridor, Wilson o chemă înapoi.

— Vreau să vorbesc cu dumneata, domnişoară Sutton.

Ceilalţi avocaţi răsuflarăuşuraţi. Nou-venitul Roger D„ o urmări cu privirea pe Alice, care se întoarse în sală, dint motiv pe care el încă nu-1 cunoştea. Indiferent cine era ea necazuri avea, Roger nu putu să nu" observe cât era de frur să. Dacă statuia Justiţiei legată la ochi ar fi semănat mai] cu Alice, poate că infractorii ar fi renunţat de bunăvoie să încalce legea.

Roger se întoarse spre mentorul său.

— Cine e?

— Ai auzit de Martin Sutton? Judecătorul federal. Aii fata lui.

Roger nu auzise de răposatul judecător Sutton. Dar iu lume auzise. O adevărată autoritate în domeniu, judecăţi Sutton apăruse de multe ori la televizor, în emisiuni ca NightAU Things Cotisidered, Charlie Rose, precum şi în cadrul j multor programe informative, câştigându-şi un loc binemej în panteonul cultural -american. Moartea lui prematură în| tase milioane de oameni.

Alice era calmă pentru că ştia exact ce-o aştepta, încerc găsească o strategie care s-o ajute să facă faţă situaţiei. Nu că i-ar fi fost frică. Dimpotrivă, Alice nu voia ca Wilson s-o Dedice să se ocupe de un caz care o interesa în mod deoseIwilson îi arătă prinţul.

Asta este cererea dumiâale prin care soliciţi optsprezece ofoane. Pentru cazul Ezekiel Walters. Un caz pe care nu-1 i cercetăm.

Cu câtva timp în urmă, Ministerul Justiţiei îl trimisese pe ekiel Walters într-un penitenciar federal. Walters era un rematisf alb, care, după ce bombardase câteva clădiri fe-aâe şi jefuise o serie de bănci, urma să fie pentru tot restul ţii oaspetele guvernului american.

Pe Alice n-o intimida tirada lui Wilson. Ea avea o explica-cât se poate de logică a comportamentului ei.

— Am făcut-o în timpul meu liber.

Dar asta nu fu de natură să-1 mulţumească pe şeful ei.

— Acesta este Ministerul Justiţiei, nu firma „Alice Sutton – itectiv particular”! In cazul lui Walters, sentinţa este „meni re pe viaţă”, iar acuzaţia, bombardarea unor bănci. Asta va hui să te satisfacă pentru că nu ai dovezi pe baza cărora să-1 ţi acuza şi de altceva!

Lui Alice îi era din ce în ce mai greu să se stăpânească. Wil-n se referise la ea şi nu la altcineva pentru că-i cunoştea postea. Iar remarca privitoare la „Alice Sutton – detectiv par-ular” era nelalocul ei. Dar Alice era o persoană care se putea ntrola.

Domnule Wilson, aveţi idee ce înseamnă să credeţi că ţi ce s-a întâmplat, dar să nu fiţi niciodată sigur? Întrebă ea

Iraă.

Sunt aici de douăzeci de ani; ştiu cum este.

Calmul lui Alice se evaporă ca prin farmec şi tânăra se răsti şeful ei, fără să-i pese de urmări. Cum putea Wilson să una că-i înţelegea problemele?

— Nu, nu ştiţi. Atâta vreme cât n-aţi investigat moartea proiului dumneavoastră tată, n-aveţi cum să ştiţi.

' Hârtie tipărită la imprimanta unui calculator (N. Trad.)- ' Propovăduitor al supremaţiei rasei albe (N. Trad.).

J. H. MAR

De pe poziţii sigure – de pe coridoravocaţii care fugis din sala de şedinţe urmăreau confruntarea cu uimire şi teamă. Nici unuia dintre ei nu i-ar fi trecut prin gând sa f aşa ceva şi toţi urmăreau cu sufletul la gură palpitanta c fruntare dintre Sutton şi Wilson.

Avocaţii erau de partea lui Alice – chiar dacă n-o spun< cu voce tare – iar Jim îi oferi lui Davies o explicaţie inutilă privire la fondul disputei.

— Judecătorul Sutton a refuzat să emită un ordin de hah\par

corpus' în favoarea liderului cultului, Ezekiel Walters. O s tămână mai târziu, judecătorul a murit.

Davies cunoştea povestea; pe el însă îl interesau alt fe| informaţii.

— Are un prieten?

Jim, ca de altfel şi ceilalţi avocaţi, se uita plictisit la noul coleg. Puştiul voia s-o agate pe Alice. Poate chiar şi să se cu! Cu ea. Dar pe ei asta nu-i mai mira de mult. Ştiau deja cj reacţionau bărbaţii atunci când dădeau pentru prima oî ochii de Alice. Care dintre ei n-ar fi vrut să-i facă curte tind avocate?

Dar puştiul greşise adresa, iar ei erau foarte fericiţi să-i l părtăşească vestea cea proastă.

— Nu se întâlneşte cu bărbaţi. Nu se duce nicăieri. Munce! Şi atât! Încontinuu.

Avocaţii păreau să-1 compătimească pe Davies. Dar a vărul era că încercaseră şi ei, mai demult, dar nimeriseră pr_ iar acum se bucurau văzând expresia aceea ca de câine bătut pe chipul tânărului lor confrate.

Poate că afirmaţiile lor i se păruseră lui Davies oarecum e gerate, dar, în realitate, ele erau cât se poate de adevărate.

Alice nu fusese întotdeauna atât de obsedată de muncă. Nici atât de retrasă şi de rece. Dacă astăzi era recunoscută pa tru ciudata ei asemănare cu un profesor de şcoală parohial lipsit de umor; câţiva dintre colegii ei mai vechi îşi aminteau

* Act semnat de iui judecător prin care este interzisă arestarea abuzj a unei persoane (N. Îrad.).

Totul altă Alice, o femeie plină de viaţă, caldă şi căreia îi lăcea să iasă cu prietenii. Tocmai absolvise Facultatea de frept şi, deşi foarte tânără, fusese angajată în cadrul serviciu-aj – ceea ce gurile rele puseseră pe seama faptului că Alice era ica judecătorului Sutton. Curând însă, colegii ei mai vârst-ici începuseră s-o îndrăgească. Ii explicau tot ceea ce ea nu iţeâegea -din lipsă de experienţă -pentru că era o adevărată lăcere să te afli în preajma ei.

Dar Alice se schimbase. După ce tatăl ei fusese ucis, ea în-puse să-i înspăimânte pe toţi cei care înainte îi fuseseră aproiaţi. La un moment dat, atenţia tuturor fu atrasă de o agitaţie la lapătul coridorului.

Doi poliţişti se luptau cu un bărbat pe care-1 recunoscuseră u toţii. Omul se îndrepta spre ei, dar nu părea violent sau ame-inţător. In schimb, vorbea foarte tare. Poliţiştii parcă se jenau ă nu reuşiseră să-1 împiedice să ajungă până acolo.

Jerry se zbătea sa scape din strânsoarea gorilelor careâncer-au să-1 scoată din clădire. Cine dracu' se credeau? Eî era un ontribuabil. Sau, cel puţin, fusese cândva. Acum era prea ocu-at cu organizarea dosarelor şi cu asigurarea bunăstării naţiu-ii sale ca să mai completeze şi cine ştie ce formular nenorocit. „u toate acestea, avea dreptul, ca de altfel orice alt cetăţean, să treân clădirea Ministerului Justiţiei.

— Sunt americanei vreau să vorbesc cu Alice Sutton!

Avocaţii râseră, încă o victimă a gheţarului Sutton. Se zvo-ea că cei care refuzau să accepte totala ei lipsă de interes faţă e declaraţiile romantice înnebuneau de-a binelea. Adevărul ste că ori de câte ori Jerry o căuta pe Alice, toţi oftau uşuraţi, entru că individul ar fi putut foarte bine să fie obsedat de unul intre ei.

Ministerul Justiţiei îi atrăgea pe mulţi nebuni, care sunau au veneau cu informaţii „noi”, mai ales cu privire la asasina-ea unor preşedinţi. Nu-i mai mirau nici martorii care le vor-eau despre revelaţiile lor cu privire la asasinarea lui John Hzgerald Kennedy. Acestea erau deja lucruri obişnuite. Une-] e „ponturi” însă, îi surprindeau până şi pe avocaţii mai vârstnici. Cu o săptămână în urmă, un bărbat le spusese că înt viaţă anterioară fusese martor ocular la asasinarea preşedj telui James Garfield. In general, avocaţii râdeau de aiurel discipolilor lor şi aveau chiar şi un avizier ilustrând cele L. Bune conspiraţii despre care nu se spusese până atunci nimi

Dar toţi ştiau că oricât de amuzanţi erau oamenii ac”, mulţi dintre ei puteau deveni şi violenţi. Jerry Fletcher, de p dă, părea destul de inofensiv, dar cine ştie dacă farmecul său om aiurit nu ascundea un individ periculos.

Jerry Fletcher era ultimul om de pe lume pe care Alice v să-1 vadă în clipa aceea. Avea şi aşa o zi proastă. Ea începu clatine din cap, într-un amestec de furie şi de disperare.

Şi dispoziţia lui Wilson se schimbase în clipa în care îl zise pe Jerry şi-1 văzuse croindu-şi drum pe lângă cei doi p^ ţişti derutaţi. Furia făcu loc aerului protector, Wilson deveni' dintr-o dată un şef pecare-1 deranja sosirea cuiva care-i hărţ unul dintre oamenii la care ţinea foarte mult.

— Ah, ţi-a venit psihopatul.

Alice voia să evite cu orice preţ să stea de vorbă cu Je, Ghemuindu-se pe podea şi ascunzându-se în spatele unui sca ea îl imploră pe Wilson s-o ajute.

— Nu azi. Vă rog, Spuneţi-i că sunt în concediu. Că mă î torc peste două săptămâni.

Wilson fu surprins să vadă pe unul dintre avocaţii săi c mai inflexibili ascunzându-se în spatele unui scaun, ca un adJ lescent ruşinos. Dar dacă era adevărat că Wilson o simpatii pe Alice, la fel de adevărat era şi faptul că nu putea să exprim; acest lucru prin cuvinte.

— Nu ştiu dacă eşti cel mai bun avocat pe care l -am avut vn, odată, sau o studentă în anul doi, spuse el cu asprime, îndreţ tându-se spre uşă.

Ieşi pe coridor şi se uită la cei doi nefericiţi de poliţişti cai, continuau să se lupte cu Jerry. Acesta se străduia, cărând pumij şi înjurând, să convingă Ministerul Justiţiei să-1 asculte, ca $ cum viitorul lumii ar fi depins de ceea ce urma el să le spună Aiurelile lui acopereau o tematică foarte bogată, de la vi scol el n jarna anului 1997 şi până la. Renaşterea comunismului în area Britanie.

În ciuda faptului că toţi negau că Alice s-ar fi aflat în sala de dinte, Jerry părea să ştie că ea era acolo. Dar cu cât se apro-a de obiectivul său, cu atât se apropiau şi poliţiştii de el. Ca nu mai vorbim de faptul că pe Wilson nu-1 interesau preocuriie lui Jerry.

— Scoateţi-1 de-aici!

Alice urmărea totul din spatele scaunului ei şi. Pentru o i pa, se simţi uşurată. Wilson avea s-o scape de pacostea de rry. Iar ea avea să-şi vadă mai departe de treburi. Dar când ăzu ca poliţiştii îl loveau, îârându-1 de-a lungul coridorului, în irecţia lifturilor, Alice simţi o oarecare simpatie faţă de omul

; are o înnebunea cu telefoanele lui şi cu vizitele nedorite.

Proape fără să-şi dea seama ce face, ea ieşi în fugă din sala de dinte şi spuse:

— E-n regulă! Daţi-i drumul!

Dar poliţiştii tare ar fi avut chef să-1 mai burduşească puţin e Jerry ca să fie siguri că n-o să se mai întoarcă niciodată. Cu aţe acestea, se uitară la Wilson pentru confirmarea noului or-in, iar acesta încuviinţă din cap.

Dezamăgiţi, poliţiştii îi dădură drumul lui Jerry şi se întoar-eră la posturile lor.

Jerry se uită la Alice care, plictisită, îi făcu semn s-o ur-neze. Sub privirile consternate ale celorlalţi, ea îl conduse pe erry în biroul ei.

Tânărul era în culmea fericirii. Pentru el, ziua începuse foarbine. Învinsese sistemul menit să-1 ţină afară, iar femeii pe o iubea i se făcuse milă de el. Poate că până la urmă o să tjungă să-i şi placă de el. In ciuda pericolelor ce pândeau viito-ful democraţiei şi supravieţuirea speciei umane, exista-speran-a. Da, Alice Sutton îi dădea o şansă.

Poate că era gata să-1 asculte.

O oră mai târziu, Alice încă îl mai asculta, dar nu reuşea înţeleagă logica teoriilor lui Jerry. Şedeau amândoi în b în mic, cu uşa larg deschisă, pentru ca secretara lui Alice, JiJl, poată urmări tot ceea ce se petrecea înăuntru. Jill nu-1 piere din ochi pe Jerry. Dacă tânărul ar fi sughiţat într-un mod c; ei i s-ar fi părut suspect, Jill ar fi fost în stare să cheme paz^ să le spună oamenilor să tragă şi abia după aceea să pună înfij b ari. J

Jerry nu observă faptul că biroul lui Alice semăna destul j bine cu propriul lui apartament. In ambele domnea dezordini

E drept ca în biroul) ui Alice nu se aflau labirinturi de fişiere nici ziare atârnate pe pereţi, dar peste tot erau împrăştiate hi ţii şi dosare. Nu era nici o regulă în toată dezordinea aceea) nici vreo încercare, cât de mică, de organizare a diferitelor te; curi de dosare, în schimb, haosul stătea ca o mărturie a zelu, cu care Alice se dăruia muncii ei. Sigur, obsesia ei nu se puj compara cu cea a lui Jerry. Dar dezordinea din biroul ei sugi o neglijenţă autoimpusă, evidentă pentru oricine intra în cai ra respectivă.

Oricât de greu de crezut ar fi părut acest lucru] a prima v (dere, Jerry şi Alice nu erau total diferiţi. Nu, Doar ca se afli la două capete diferite ale spectrului fixaţiilor. Jerry intuia a| mănarea dintre ei şi poate de aceea şi era atât de îndrăgostit.!

Alice. In schimb, ea habar n-avea că semăna cu nebunul ac< simpatic pe care, nu ştia nici ea de ce, stătea ore întregi s asculte, în loc să-1 dea pe uşă afară., Jerry tocmai îi povestea despre ultima lui descoperire, ij Alice nu prea putea să-i urmărească logica.

— Nu văd legătura, spuse ea. *

Inima lui Jerry începu să bată mai repede. Atâta nevinovăj şi bun-simţ în faţa unor dovezi incontestabile îl făceau s (tm) o ij bească şi mai mult. Totuşi, el avea să-i spună ceva foarte iij portant, iar ea trebuia să deschidă bine ochii, ca să vadă peij colele ce ameninţau lumea.

— Cum nu vezi legătura? Şase cutremure în ultimii trei

Şi toate, după lansarea pe orbită a unor navete spaţiale.

Alice înţelese, în sfârşit, unde voia el să ajungă, încercă să-1 r, serios, dar nu putu să-şi ascundă scepticismul.

— Vrei să spui că navetele spaţiale testează o armă seismică j i: r secretă?

Călduţ, dar nu fierbinte.

— Nu testează. Folosesc. Armele nucleare sunt nimic pe ga asta. Arma viitorului.

Alice schimbă o privire cu Jill, care asculta şi ea inepţiile Ibitate de Jerry. Auziseră amândouă la viaţa lor destule trăs-i. Dar Jerry depăşea tot ceea ce putea scorni o minte paraică. Jerry nu era numai nebun. El era un artist, un vizionar.

Om care vedea lucruri extraordinare acolo unde alţii nu ve-au nimic.

Jerry, eu tot nu înţeleg ce legătură are asta cu preşedintele.

Jerry băgă mâna în buzunarul de la canadiană şi scoase de olo o hartă seismică, pe care o întinse pe biroul lui Alice, pa care se grăbi să-şi expună teoria.

Preşedintele e în Europa. Mâine o să fie în Turcia. Arătă hartă o zonă din afara Istanbulului. Undeva pe-aici. Navespaţială a fost lansată ieri.

Alice nu înţelese.

— Mobilul?

— Reduce fondurile destinate pentru NASA. Vaca de lapte industriei aerospaţiale. E vorba de miliarde. Asta zic şi eu fobii, nu crezi?

Poată că, într-adevăr, există un mobil. Dar metoda ţinea [tuşi de-domeniul nebuniei.

— NASA intenţionează să-1 asasineze pe Preşedintele Statet Unite printr-un cutremur?

Jerry încuviinţă din cap, solemn. Alice se uită mai bine la el, vadă dacă nu cumva glumea. Nu. Nici vorbă de glumă. Jerry a cât se poate de serios. Arăta de parcă tocmai i-ar fi explicat i Alice ceva obişnuit. Ceva de genul „mâine dimineaţă, soale va răsări la est”. Alice nu ştia ce să facă. Din fericire, Jill o scoase din încurtură, strigând de la biroul ei:

— Alice, domnul Wilson te roagă să te duci înapoi în sal şedinţe.

— Auzi? Tună Alice. Poate că vrea să mă dea afară.

Uitând că toate astea se întâmplau numai din cauza lui, Jse oferi, foarte sigur de sine, s-o ajute. Fata pe care o tube în pericol, iar el era gata să-i sară în ajutor.

— Vrei să vorbesc eu cu el... să aranjez lucrurile?

Alice explodă, încercase să aibă răbdare, dar Jerry împi se lucrurile prea departe.

— Nu! Vreau să te duci acasă sau oriunde ai chef! Vrea data viitoare să nu mai vii neanunţat. Aici nu dai buzna ca senăzareţie!

Jerry nu înţelegea. Ba chiar părea jignit.

De ce nu?

De ce nu?! Pentru că eu am o slujbă. Şi pentru că a şef! Jerry, într-o zi o să dau de belea din cauza ta!

Jerry se calmă instantaneu şi recunoscu că se putea să 11 cut ceva ce nu trebuia.

— Îmi pare rău.

Era cu totul alt om când nu bătea câmpii cu „teoria o spiratiei”. Alice se uită la el şi începu să-i pară rău că ţipas el. ^ ' -

— Bine… nu-i nimic, spuse”ea. Încearcă doar să-ţi folos* bunul-simţ. Cu toate că sunt aproape sigură că dacă eu l-aş j losi pe-al meu, tu n-ai fi acum aici.

Apoi, pentru prima oară, Alice zâmbi. Jerry nu văzuse iii odată în viaţa lui aşa ceva. Zâmbetul ei era nu doar orbitor mai mult decât atât. Era însufleţi tor. Jerry nu mai avea se mentul că făcuse ceva rău. Se simţea… înviorat.

O. K. S-a făcut. Contez pe tine să-1 pui în gardă.

Pe cine?

Pe Preşedinte.

Zâmbetul dispăru, înseamnă că vorbise la pereţi. Jerry er cauză pierdută, iar Alice trebuia să facă orice ca să-1 scoată birou.

— Nu pot să-ţi promit nimic.

>rry era el, poate, sărit de pe fix, dar cu toate acestea îşi a seama când era dus cu zăhărelul.

Crezi că sunt nebun.

Cred că eşti… diferit. „ tunci, la fel ca majoritatea oamenilor nebuni, Jerry dădu adă de o derutantă percepere a realităţii.

Ştii, ca să fii „normal” şi să trăieşti în „lumea reală'4, casă Coca Cola şi să mănânci pui fript trebuie să te afli într-o 'spiraţie împotriva ta însuţi. (Alice ridicase capul şi asculta.

0 oarecare logică în ceea ce spunea Jerry.). Nu pot să mă t pe mine, Alice. Şi cu cât aflu mai multe, cu atât mai nele par oamenilor ca tine. Nu înţelegi că tocmai pe asta se ează şi ei?

Aranoia. Jerry habar n-avea că ratase ocazia de a o atrage lice de partea lui. El îşi făcea griji în legătură cu ce puteau facă Bălţii lui, dar în acelaşi timp îşi băga singur pumnalul, pate. In privinţa lui Alice, Jerry era propriul său duşman. Şi unul de temut.

1 nu sesiză exasperarea fetei şi încerca să-i câştige inima.

— N-ai vrea să ieşim o dată împreună în oraş?

— Nu.

Alice nu pierdu mult timp gândindu-se ce răspuns să-i dea.

Jerry încuviinţă din cap, acceptând faptul că fusese respins tânjenit, întoarse privirile în altă parte, în clipa aceea, scep-işi dezechilibratul Jerry Fletcher se transformă într-un ad-rator copilăros şi timid. Alice ştia că dacă'el n-ar fi fost un al pensionar al unei case de nebuni, răspunsul ei ar fi fost torul altul. Jerry nu fu deosebit de afectat de înfrângerea lui. Strânse a seismică a Europei şi se îndreptă spre uşă. Unnărindu-1 cu privirea, Alice simţi ceva cu totul neobiş-t ceva ce nu mai simţise nicio'dată până atunci.

Are oficial, al guvernului Statelor Unite. Jerry îşi spuse că,! Te, inundaţia nu era numai o simplă întâmplare neplăcută, timp ce se încrunta, încercând să-şi dea seama, ce se întâm-t. Doi ţipi în costume urcară scările de la metrou şi intrară în îşina. Agenţi federali. Fără nici o îndoială. Ca şi cum ar fi tat însemne mari pe spate.

Lucrurile se precipitau, iar Jerry alergă la taxiul său, hotărât urmărească limuzina oriunde s-ar fi dus. Indiferent cine erau ce aveau de gând să facă, Jerry Fletcher era pe urmele lor.

CAPITOLUL TREI

Ceva îl frământa, nu-i dădea pace lui Jerry încă din s trecută. După ce părăsi clădirea Ministerului Justiţiei, el se în taxiul său şi se îndreptă spre Broadway. Acolo, apa contij să inunde bulevardul şi să ameninţe chioşcul lui Flip Tăun

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Jerry era din nou în ntru. Limuzina parcă în faţa unei clădiri federale, iar cei doi; rgară înăuntru. Jerry improviza un loc de parcare lăsându-şi iul pe o alee circulară şi-i urmă.

Odată ajuns în hol, el privi înjur şi zări cele două costume cându-se într-un lift programat să se oprească undeva între tjele 14 şi 25. După ce uşile liftului se închiseră, Jerry cer-ttă cu atenţie registrul în care erau trecuţi toţi locatarii clădirii. Ocupa etajele 18 şi 22. Jerry nu putea dovedi nimic, dar se. Rea că bănuielile lui se confirmau. „Agenţi secreţi. Ştiam eu."

Într-un fel sau altul şi dintr-un motiv pe care Jerry încă nu-1 noştea, CIA era implicată în spargerea conductei de apă ce undase Broadway-ul. Jerry încerca să înţeleagă, dar nu reu-a. Teoretic, activitatea CIA se limita la operaţiuni în afara rii. Poate că era ceva legat de sfârşitul Războiului Rece şi de senţa duşmanii or tradiţionali, ca de exemplu Uniunea Soviică. Dar până şi lui Jerry i se părea absurdă posibilitatea ca A să fie implicată în întreţinerea drumurilor. Dar mai ştii... Conştient de faptul că nu putea da buzna în sediul central al 'IA, aşa cum o făcuse în biroul lui Alice, Jerry părăsi clădirea se duse la taxi. Trebuia să se gândească bine la toate astea.

Situaţia era chiar mai rea decât cu o seară în urmă. JeJ parcă maşina în spatele unui camion din care se descărcau mente pentru un restaurant. Taxiul era ascuns încât poliţi, nu-1 poară observa, iar Jerry se dădu jos din maşină, ca să v] ce se întâmplă.

Intersecţia Străzilor 40 şi 7 era plină de cordoane pol neşti, iar trotuarele apărate de saci cu nisip. Câţiva poliţist la circulaţie dirij au maşinile spre alte străzi. Dar faptul că b' vardul era practic sub apă nu părea să descurajeze pe nimi nici pe şoferi, nici pe pietoni. Claxoanele trâmbiţau, oamen pau unii la alţii, iar câte un şofer era chiar dus la închis pentru că-i insultase pe poliţiştii şi aşa destul de hărţuiţi. A ţia din jur îi permise lui Jerry să se fâţâie în voie de coJo-c Poliţiştii aveau cu totul altceva de făcut decât să-i ia la între pe toţi gură-cască ce se uitau la oceanul din Manhattan. Di Jerry nu-1 interesa apa, ci mai degrabă ce anume provo calamitatea cu pricina. Ceva nu era în regulă, iar el era ho't să afle ce anume. Şi cu toate că-i intrase apă în adidaşi şi er cale să răcească zdravăn, Jerry făcu pe detectivul prin zonă, când o zări.

O limuzină aparent inofensivă, parcată în interiorul zo încercuite cu cordoane de poliţişti. I

Mulţi oameni nici n-ar fî observat-o. Dar Jerry ştia f o a bine că asta se şi urmărea. Bălăcindu-se prin apă, el se apr o de maşină. Exact ce bănuise: limuzina avea număr de înrn a

J. H. MĂ]

Dar ceea ce nu ştia Jerry era că vizita lui, chiar dacă scuj fusese deja înregistrată de camerele de luat vederi ascuns^ tavanul holului.

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, Jerry lua masa într-unul j puţinele bufete în care era sigur că bucătarii nu voiau să-1 o vească. Localul se afla lângă Brooklyn Bridge şi era una di destinaţiile preferate ale tuturor taxi metri ştii or din oraş. Ac aparent departe de lumea rea şi egoistă din Manhattan, Jerry] relaxa, participând la ceea ce el numea nişte conversaţii ca poate de normale, înconjurat de alţi şoferi, el se simţea cu a vărat ca fiind unul dintre ei. Localul acela era refugiul Jui, U; dintre puţinele locuri din lume unde se putea simţi cu adevăra largul sau.

După un prânz compus din chili şi o felie de plăcintă, J ei lăsă câteva bancnote pe tejghea şi plecă.

Pe stradă, în faţa lui, stăteau cele două costume de la CI

Jerry se pregătea de mult pentru o astfel de situaţie. Intr fel, se părea că toată viaţa lui aşteptase această clipă. In sfâr dăduse peste o operaţiune oneroasă, ilegală a guvernului acum ei erau pe urmele lui.

Din nefericire, Jerry îşi uită pe loc toată pregătirea şi îng ţa. Vreme de o clipă, omul care era convins că lumea era i plicată în conspiraţii bizare nu putu să-şi creadă ochilor.

Omul CIA din stânga lui Jerry se numea Piper. Cel dreapta, Clark. In timp ce Jerry îi privea încremenit cei do înşfăcară şi începură să-1 târască spre taxiul său.

Jerry se zbătu să scape din strânsoarea ior şi se descit destul de bine pentru cineva aflat în minoritate. Dar Clark şese o seringă din buzunarul de la haină şi-i făcu lui Jerry o inj ţie direct în gât.

Tânărul simţi o căldură intensă în gât apoi din ce în ceri sus, până în creier. I se păru că o perdea întunecată îl aruncai pământ. Două secunde mai târziu, era inconştient. Se lăsă m iar cei doi agenţi îl târâră fără zgomot spre taxi şi-l împinse-înăuntru.

Strada era goală şi numai o singură persoană fu martoră ia pirea lui Jerry: un bărbat în vârstă, care şedea la fereastra lotului şi care urmări lupta, după care se întoarse la friptura şi sosul de ciuperci din faţa lui. Nu mâncase o mâncare caldă; o săptămână.

În rest, lui Jerry Fletcher nu i se întâmplase nimic şi nimeni i văzuse nimic.

CAPITOLUL PATRU

Când se trezi, era legat cu curele într-un scaun cu roti]

Habar n-avea unde se afla, dar judecând după coridorul pij care trecea, era vorba de o instituţie aflată, într-o stare nu toj mai înfloritoare. Poate o şcoală. Poate o închisoare. Scaunul j rotile fu împins după un colţ, iar Jerry,

care era încă ameţit pomeni într-o cameră de spital. I încăperea era năruită şi murdară – mai murdară chiar decât apartamentul lui Jerry. Geamurile erau sparte, iar ciobţ iile zăceau împrăştiate pe podeaua acoperită de mai multe strl turi de murdărie. Plafonierele, cândva maiestuoase, atârn, acum din tavan, servind drept adăpost porumbeilor, liliecilor şobolanilor întreprinzători. Dar ceea ce atrăgea în primul rar" atenţia era un uriaş bazin de hidroterapie, aflat chiar în mijit) cui camerei. J

Efectele binefăcătoare ale apei calde erau binecunoscut^ Mai nou însă, se considera că o baie bună era o metodă ter. Peutică eficientă şi în cazul bolnavilor mintal. Bagă o persoai agitată într-un bazin cu apă caldă, las-o sa stea acolo o jumătaj de oră, scoate-o şi vei obţine o persoană mult mai calmă. I drept vorbind, bazinul de hidroterapie nu era altceva decât baiGJacuzzi îngropată în podea, dar fără vin şi fără fete goal primprejur.

Cu toate că începea să-şi recapete cunoştinţa, Jerry încă n' putea să vadă mai departe de câţiva centimetri în faţa Iu; Totuşi, îşi dădea seama că în cameră se mai aflau cel puţi două persoane. Poate agenţii CIA. Dar ceea ce-1 neliniştea c mai mult era zgomotul produs de apa care curgea repede, ca cum cineva umplea o cadă. Nu ştia ce aveau de gând cu el, d era sigur că nu voiau să-i facă baie.

Siluete nedesluşite se mişcară în jurul lui, înainte ca apa să > oprită brusc. Nu se mai auzea decât respiraţia necunoscuor şi apa picurând încet, dar continuu dintr-un robinet nevă-it. Pic, pic, pic. Absenţa sunetului apei curgând în cadă era ircă mai ameninţătoare decât zgomotul făcut de aceasta, curgerea înceată a apei deveni deodată înfricoşătoare. Jerry jzise de „picătura chinezească". Nu ştia exact ce era, iar ticăşii care-1 târâseră până aici nu păreau asiatici, dar cu toate, estea, Jerry era foarte speriat. Ar fi preferat ca cineva să ţipe el, să-1 ameninţe. Camera aceea tăcută îl călca pe nervi, iar: rry îşi dădea seama că o încurcase destul de rău.

Dar cel puţin avea satisfacţia că nu se înşelase. Pe jumătate rbit şi legat într-un scaun cu rotile, Jerry se lăuda cu succesul au:

— Am avut dreptate. Nu-i aşa? Am avut dreptate.

Toate nopţile acelea lungi în care căutase prin ziare şi reviste, iicercând să descopere adevărul ascuns în spatele titlurilor ar-icolelor. Toate dosarele oficialităţilor guvernamentale, ale genţiilor şi ale program el or îl ajutaseră să descopere ceva real ie putea fi dovedit. Comploturile şi intrigile pe care le cerce-ase nu erau rodul imaginaţiei sale. Erau reale. Dacă ar fi fost lumai un joc al închipuirii sale, el nu s-ar fi aflat acum aici.

O dată ce i se confirmase autenticitatea acestei conspiraţii, „erry vru să ştie makmulte. Chiar dacă aveau să-1 tortureze,; el puţin o să ştie cine şi de ce 1-a omorât.

Am avut dreptate. In ce am avut dreptate?

Siluetele nedesluşite nu dădură nici o atenţie întrebării lui.) ar Jerry nu era omul care să renunţe prea uşor.

— Sunteţi de la NASA? „

Nu primi răspunsul pe care voia să-1 audă. În schimb, una îintre siluete îl apucă de ceafa. Jerry se zbătu, dar gorila din spa-ele scaunului cu rotile îi strângea ceafa ca într-o menghină.

— Ea de-a doua siluetă se postă în faţa lui Jerry şi-i lipi pleoape-e cu banda adezivă, ca să-nu poată închide ochii.

Brusc, Jerry. Înţelese ce se întâmpla. Lui nu-i păsa deloc de ospitalitatea lor.

— M-am înşelat! M-am înşelat!

Lucru ciudat, dar după ce el îşi recunoscu greşeala, cele două siluete ieşiră din cameră. Jerry ramase singur. Neputând să-şi desfacă legăturile, el făcu singurul lucru înţelept pe care-1 putea face – renunţă şi aşteptă sa vadă ce avea să urmeze.

La un moment dat, se auziră nişte paşi, apoi cineva intră în: cameră. Era un bărbat. Jerry se încruntă. Chipul omului i se părea cunoscut, dar nu ştia de unde să-1 ia. Ca de obicei, Jerry nu se lăsă intimidat de tăcere.

Te cunosc?

Da, Jerry. Mă cunoşti foarte bine.

Vocea era a lui William Jonas, un bărbat de vreo patruzeci' şi cinci de ani, cu o înfăţişare plăcută, de profesor. Nu era prea) înalt, dar cu toate acestea, se impunea.

Jerry nu putea fi sigur dacă era o ameninţare fizică ascunsă,] ceva mai cerebral, sau numai o cruzime aparentă. Tn momentele acelea, calmul lui Jonas era ciudat de liniştitor. Dar Jerryj ştia că nu trebuia să aibă încredere în oameni. Aşa că, după ct i se injectase un tranchilizant, după ce fusese răpit şi legat fedeleş într-un scaun cu rotile, Jerry n-avea de gând să aibă încredere în noul venit. Chiar dacă ticălosul şi-ar fi tras brusc de p< faţă o mască de cauciuc de sub care ar fi apărut chipul blajin şij ridat al Maicii Tereza, chip care ar fi vorbit hindusa cu accent albanez, şi Jerry tot nu s-ar fi simţit mai liniştit.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt fără să clipească.] Jonas părea foarte calm. Jerry ar fi preferat ca acesta să se în-J furie, să facă spume la gură, să zbiere şi să-1 ameninţe. Aşa cel puţin, Jerry ar frştiut cum stăteau lucrurile. Dar Jonas îl aver- | tiză pe un ton ciudat de binevoitor:

— Ai fost vreodată într-un loc de unde a dispărut orice urmi de speranţă? Şi unde n-a rămas decât răbdarea? Peste tot. Ca o] ceaţa.

Jerry avea, ce-i drept, o zi proastă, dar nu-i ardea de ame-j ninţari abstracte. Mai rău decât atât habar n-avea despre cel vorbea clovnul acela periculos de calm. Jonas cântări reacţia] mută a lui Jerry şi continuă:

Eu sunt un om foarte răbdător.

Grozav. Bravo ţie!

Trebuia să spună ceva, nu? Dar ce să spună dacă habar n-avea ce se întâmplă?

— Cu cine ai vorbit, Jerry? Cine mai ştie ce ştii tu9

Jerry încercă să găsească răspunsul potrivit. Nu era un laş, dar ar fi spus orice, numai să scape... De scaunul acela blestemat.

— Nu vrei să fii mai explicit?

Se pare că nu asta aştepta Jonas de la el. Jerry îl văzu umplând o seringă cu un lichid limpede. Şi el care avea oroare de ace. Douăântr-o singură zi. O să-şi piardă din nou cunoştinţa, sau mai rău...

— Ce-i aia?

— Un sos pentru creier. Dietilamidă de acid lisergic. LSD.

O voce lăuntrică îi striga să se ridice dracului de pe scaun înainte ca Jonas să apuce să-i injecteze lichidul acela în corp. Jerry se zbătu cât putu de tare, dar în zadar. Braţele îi erau legate atât de strâns de scaun, încât deveniseră aproape vineţii. Aşa că nu putu decât să asiste neputincios cum acul îi pătrundea în pi ele. Jonas zâmbea, împingândânjos pistonul seringii. Jerry intră în panică.

— Ce ştiu eu?

Dacă îi dădea un indiciu, Jerry avea să mărturisească totul, începând cu începutul. Fără să omită nimic. Cu lux de amănunte şi poate şi cu câteva glume presărate pe ici pe colo, în caz că tipul cu acul voia un pic de amuzament. Dar dacă Jonas nu-i dădea nici un indiciu, Jerry nu putea spune nimic.

La un moment dat, Jonas se îndepărtă de scaun şi aprinse un rând de lumini orbitoare, ca nişte felinare, care, lucru ciudat, lui Jerry i se părură cunoscute. Dar nu-şi amintea unde le mai văzuse.

Felinarele începură să pâlpâie din ce în ce mai repede şi. Cu fiecare explozie dureroasă de lumină, Jerry se simţea împins tot mai aproape de limita nebuniei. Ar fi vrut să închidă ochii, Dar nu putea din cauza benzii adezive, aşa că fu nevoit să pi vească spectacolul, fie că-i plăcea sau nu.

LSD-ul începu să-şi facă efectul, iar lui Jerry îi era din ce ce mai greu să rămână conştient. Brusc, i se păru că Jonas îi cepuse să danseze, ba chiar să sară prin cameră.

Desigur Jonas nu era genul de om care să danseze. Nu car avea treabă. Jonas era un om serios, iar expresia de pe chip| său ţinea mai mult de sadism. El se uita acum în ochii lui Jei şi nu părea deloc să aibă de gând să-1 invite la dans.

— Cine mai ştie ce ştii tu?

Jerry nu putea spune nimic. Şedea în scaunul său cu falei] căzute, şi se uita la Jonas. Încetă să se mai împotrivească efe| telor cocteiului de droguri şi aşteptă să vadă ce se mai întâi pla.

Apoi lumea din spatele său se prăbuşi, iar Jerry se rostogoj în vi d.

Sau cel puţin aşa i se păru.

Jonas desprinse o pârghie a scaunului cu rotile, iar JerrJ căzu pe spate în bazinul de hidroterapie. Apa era rece ca glie* ţa. Situaţia iniţial neplăcută devenise acum exponenţial rm gravă.

Jonas stătea în picioare într-o porţiune cu apă mai mica ţinea capul lui Jerry la suprafaţa apei. Îşi apropie faţa de cea lui Jerry, apoi îl băgă repede cu capuî la fund, Când îi scoase din nou capul la suprafaţă, Jerry nu vă; decât chipul deformat al lui Jonas conturându-se nedesluşit faţa lui. Imaginea era înspăimântătoare, dar vocea lui JonaJ era ciudat de liniştitoare.

— Cine mai ştie ce ştii tu?

Jerry nu putu răspunde. Nu avea un răspuns şi nici nu rai putea vorbi. Jonas tăcea, dezamăgit. Apoi îl băgă din nou Jerry cu capul în apă.

Jerry nu putea respira. Nu se putea zbate. Se simţea la capăj tul puterilor. Singurul lucru pe care-1 putea face era să încerc* să nu bage în seamă senzaţia îngrozitoare de arsură din plămâni şi panica ce pusese stăpânire pe el. Era un ordin dat de sus. Să-f omoare prin înecare. Ce dracu' era toată povestea asta? Jerry Fletcher era un simplu şofer de taxi. Atât şi nimic ţnai mult. Ce aşteptau de la el? Să mărturisească? Ce?

Era adevărat că avea o pasiune ciudată şi se afla în posesia colecţiei complete de dosare referitoare la conspiraţiile organizate de CIA în afara graniţelor ţării. Dar de ce primiseră agenţii ordin să-1 ucidă? Jerry era mai mult decât dornic să povestească oricui tot ceea ce ştia. Jonas n-avea decât să-i pună întrebări în legătură cu o anumită teorie, iar Jerry avea să fie încântat să-i povestească totul „la o bere”.

În clipa în care Jonas îşi luă mâna de pe faţa lui, Jerry trase în piept cât oxigen putu. Cel puţin nu voiau să-1 înece. In orice caz, nu acum. Tortura nu era un lucru plăcut, dar măcar era mai puţin definitivă decât moartea.

Jonas îl lăsă pe Jerry să-şi revină, apoi continuă:

— Cine mai ştie ce ştii tu?

Jerry încercă să răspundă. Ar fi spus orice, numai să nu mai trebuiască să stea cu capul sub apă. Dar gura lui refuza să execute comenzile date de creier. Maxilarele i se bălăbăniră în sus şi-n jos, dar Jerry nu reuşi să scoată o vorbă.

Jonas îl băgă din nou cu capul sub apă. De data aceasta, fu mai rău decât până atunci. Lui Jerry i se păru că-i explodează plămânii. Nu mai avea nici un pic de aer. In schimb, înghiţi imediat trei sau patru litri de apă şi începu să se înece. Jonas se uita curios la Jerry, care ţipa sub apă. Nu era un sunet pe care-1 auzeai în fiecare zi şi lui Jonas păru să-i placă. Jerry îşi dădu seama că de data asta o încurcase rău de tot. Dar dorinţa de a trăi era atât de mare şi corpul său atât de puternic, încât Jerry reuşi să-şi elibereze încheietura stângă.

Jonas se distra atât de bine, încât nu observă că una din mâinile lui Jerry era liberă. Continuând să se amuze copios, J onas îl mai scoase o dată pe Jerry cu capul la suprafaţă – ultima oară înainte de a-1 îneca definitiv. Cu capul la numai câţiva centimetri deasupra apei, Jerry gâfâi, icni şi tuşi până când, în sfârşit, reuşi săângăime:

— O să... o să-ţi spun.

Asta voia să audă Jonas. Îl scoase pe Jerry din bazin, cu scaunul cu rotile cu tot şi-i şopti la ureche;

— De pe buzele tale, la urechea Domnului.

Cu mâna liberă, Jerry îl înşfacă pe Jonas de cămaşă şi-1 trase spre el. Apoi, îl muşcă de nas cu toată puterea de care era în stare, începu să curgă sânge, dar Jerry nu se opri. Înşfacă se nasul lui Jonas aşa cum un terrier furios ar fi înşfăcat un os – rozând din el cu toată puterea şi sălbăticia fălcilor şi a colţii oi săi.

În clipa în care găsi o arteră, sângele ţâşni cu putere, ia Jonas urlă, încercând să scape din strânsoareaânsetată de sânge a dinţilor lui Jerry. Dar acesta nu-i dădea drumul. Era o chestiune de viaţă şi de moarte. Jonas încercă să se îndepărteze de Jerry, dar se împiedică de propriul său picior şi căzu pe spate. Din cauza impactului puternic i se tăie răsuflarea şi omul rămase întins pe podea, aproape fără cunoştinţă.

Jerry scuipă o bucată de carne din nasul lui Jonas şi se uită la fostul său călău. Rolurile se inversaseră. In ultimă instanţă, există dreptate pe lume. Să simtă şi Jonas ce simţise el cu câteva minute în urmă. Dar Jerry n-avea timp să-şi savureze victoria. Ştia că trebuia să iasă dracului de-acolo de unde se afla.

Lăsându-1 pe Jonas să se zvârcolească pe podea şi şezând tot în scaunul cu rotile, Jerry ieşi din cameră. Neputându-se servi decât de antebraţul stâng, el încercă să îndrepte scaunul în direcţia scărilor. Din cauza combinaţiei de droguri pe care i-o injectase Jonas, lui Jerry i se păru că pereţii se clatină într-o parte şi-n alta. Încercă să se strecoare printre ei, dar nu ajunse prea departe pentru că un perete păru să sară chiar în faţa lui. Încercând să-şi limpezească mintea, Jerry se mişcă repede şi grijă, căutând o ieşire. Ciocnindu-se de alţi câţiva pereţi, e ajunse la scara care spera el că ducea afară. Odată ajuns în ca pul scărilor, auzi nişte paşi care urcau grăbiţi treptele. Deci; pe-acolo nu putea s-o ia.

Jerry făcu stânga-mprejur şi o luă din nou printre pereţii mişcători. Oricum, erau mai puţin periculoşi decât nişte oameni înarmaţi cu pistoale.

Jerry ştia că indiferent cine urca acum scările să-1 salute nu fusese trimis de la recepţie să-1. Ajute să-şi care bagajele.

Ceva mai încolo însă, îl zări pe Jonas care ieşise şchiopătând din sala de hidroterapie şi, cu o batistă plină de sânge la nas, părea că nu mai voia nimic altceva decât să-1 omoare pe Jerry. Acesta trebuia să se hotărască foarte repede. Fie dădea piept cu duşmanul necunoscut care urca scările, fie îl înfrunta pe omul al cărui nas tocmai îl mâncase pe post de masă de prânz. Măcar tipul care urca scările nu avea nimic personal cu Jerry.

Răsucindu-se din nou cu faţa spre scări, Jerry dădu cu ochii de unul din cei doi agenţi care-1 răpiseră din faţa localului. In clipa în care se trezi faţă în faţă cu acesta, Jerry simţi cam ceea ce simţea şi Jonas pentru el. Năpustindu-se cu scaunul în jos pe scări, el descoperi că acesta era surprinzător de stabil, cu toate că sălta, pe rând, pe fiecare treaptă.

Omul făcu ochii mari, în timp ce scaunul cu rotile coborî scările şi se izbi de el, împingându-1 cu spatele într-o fereastră, de unde ateriza de-a dreptul pe caldarâm.

Intre timp, Jerry continua să coboare cu scaunul, întrebân-du-se îngrijorat cum să reducă viteza şaretei sale. Chiar dacă drăcia aia ar fi avut frâne, el tot nu le-ar fi putut manevra, pentru că unul din braţele sale era încă legat cu curele, iar celălalt era slăbit de lupta cu Jonas.

Dar chiar în clipa în care Jerry îl muşcase pe Jonas de nas, norocul părea să-i surâdă. In momentul în care cel de-al doilea. Costum" îi apăru în cale pe palierul de la etajul al doilea, Jerry; iu se mai gândi deloc la frâne. Impactul fu cumplit, la fel ca şi pârâiturile care-1 însoţiră. Oase rupte? Scaunul cu rotile? Ţeasta cuiva? Niciunul din ei nu avea timp să identifice natura sunetului.

F, In schimb, amândoi se rostogoliră pe scări în jos. Fu o cursă de coşmar, la capătul căreia „costumul" zăcea pe podea, cu gâtul rupt, iar scaunul cu rotile se făcuse bucăţi. Dar Jerry, în afara unei spiţe de roată care-i pătrunsese în spate, era teafăr. După ce-şi extrase spiţa din corp, el scăpă şi de resturile scaunului cu

Rotile, după care o luă la fugă şi ajunse într-o pasarelă ce lega între ele două corpuri ale unui spital părăsit.

La un moment dat, i se păru că înăuntru se aflau totuşi oameni. Poate că spitalul nu era chiar complet părăsit.

Intrând în cel de-al doilea corp, el se trezi în bucătăria în plină activitate a unui spital plin de pacienţi. Nu mai ştia ce să creadă. Dar Jerry n-avea timp să se învârtă pe-acolo şi să afle ce se întâmpla. Voia să iasă. Se mişca atât de repede, încât cei din bucătărie de-abia dacă îi sesizară prezenţa. Ieşind din bucătărie, Jerry zări un camion care tocmai pleca.

Adunându-şi ultimele puteri, el se urcă din mers în partea din spate a camionului, aterizând cu un zgomot surd printre saci cu cartofi şi pungi cu şerveţele.

Nu era o plimbare tocmai confortabilă, dar Jerry era fericit că reuşise să scape de misteriosul Jonas. Camionul merse o bucată de vreme destul de încet, traversă un pod, apoi mări viteza şi luă colţul unei străzi ceva mai repede decât ar fi trebuit. Jerry fu împins în nişte pungi cu carne de vită. Unul dintre zăvoare se desfăcu şi uşa din spate a camionului se deschise. Câteva străzi mai încolo, şoferul dădu un colţ, iar forţa centrifugă îl aruncă pe Jerry direct pe caldarâm, în calea maşinilor, Scrâşnetul frânelor era o adevărată muzică pentru Jerry. El aterizase pe carosabil şi taxiurile care treceau pe acolo trebuiau să-1 ocolească. Jerry era plin de vânătăi, dar era fericit, înconjurat de o mare de taxiuri galbene, el se simţea ca şi cum acea întreagă cavalerie se afla acolo ca să-1 salveze pe el.

Plin de sânge şi de vânătăi, Jerry Fletcher le făcu cu mâna celorlalţi taximetrişti, strigând cât îl ţinea gura:

— Eu sunt unul de-ai voştri! Sunt unul de-ai voştri!

Dar şoferii nu fură câtuşi de puţin impresionaţi. Încă un nebun care le tăia calea. Jerry fu salutat cu un cor de înjurături, într-o uimitoare varietate de limbi.

În cele din urmă, Jerry Fletcher o porni pe lungul drum spre casă.

CAPITOLUL CINCI

Alice Sutton părăsi biroul la capătuUnei zile lungi de lucru şi se îndreptă cu paşi mari spre lifturi, în aceeaşi direcţie se îndrepta şi un tânăr avocat de la secţia unde lucra şi ea, pe nume John Kirkpatrick. John nu era deloc un băiat rău şi Alice n-avea nimic deosebit împotriva lui. John se simţi de-a dreptul triumfător în clipa în care ea dădu din cap, răspunzându-i la salut. Cel puţin nu-1 ignorase, îl băgase în seamă.

John căpătă curaj şi-şi încercă norocul.

— Ce faci diseară?

Alice îşi ridică mapa până în dreptul ochilor lui.

— Lucrez.

Nu-i spusese decât un singur cuvânt, dar cel puţin nu-1 respinsese categoric.

Şi... mâine seară?

Lucrez.

Acelaşi cuvânt. Poate că nu era prea vorbăreaţă.

— Şi poimâine?

Alice zâmbi, iar John se simţi în al nouălea cer. Dar nu primi vestea pe care ar fi vrut s-o audă.

— Uite ce e, John. Tu eşti un băiat drăguţ, dar în momentul de faţă, nu vreau să ies cu nimeni.

Un zâmbet fermecător şi o jumătate de duzină, sau poate chiar o duzină de cuvinte.

— Eu nu reacţionez chiar atât de bine la „nu", Alice, insistă

John.

Alice nu se opri, ci intră în lift şi apăsă butonul pentru parter.

— Păcat. Pentru că eu sunt îngrozitoare la „da".

J. H. Mart conspiraiei

Uşile se închiseră şi Alice dispăru o dată cu ambiţiile y mantice. Ale celei mai recente victime a Prinţesei de Gheată

Uşile liftului se deschiseră, iar Alice păşi în cel mai înfio rător coşmar din câte avusese vreodată. Nu-1 văzu, dar îi auzi vocea răsunând în holul de marmură. [

— Alice Sutton! Trebuie s-o văd pe Alice Sutton! J

Ea încercă să se strecoare în direcţia opusă, dar Jerry o zăra printre braţele celor trei poliţişti musculoşi care încercau să-j oprească. Unul dintre ei încercă să-1 potolească. '

— Nu mai pleci nicăieri. Eşti arestat. <

Dar Jerry nu-1 asculta.!

— Alice! Tocmai au încercat să mă omoare! Eu nu ştiu ce ştiu, dar trebuie să fie ceva foarte important.

Aproape împotriva voinţei ei, Alice întoarse capul şi văzu că, într-adevăr, nebunul ei păţise ceva. Era clar că fusese „scuturat”, ca să obţină de la el nişte informaţii. Alice vru să stea de vorbă cu el, gândindu-se chiar să le spună celor din serviciul dej pază să-1 duca pe Jerry cu maşina la spital. Dar nu avu ocazi s-o facă.

În timp ce poliţiştii încercau să-1 potolească, Jerry îşi ies complet din fire. După ce supravieţuise unor torturi şi chiar în cercării de a-i suprima, nu-I mai intimidau câţiva bieţi poliţist în uniformă. Jerry se smulse din strânsoarea lor şi înşfăca pis toiul unuia dintre ei.

— Înapoi! Le strigă el.

Toţi, inclusiv Alice, îngheţară. Ceilalţi doi poliţişti îşi scoa seră pistoalele din tocuri şi ţintiră spre Jerry.

— Uşurel, Jerry, spuse unul dintre ei.

Alice era singura care putea să dezamorseze situaţia. Se uit, cu atenţie la Jerry şi spuse: '.

— Ai sânge pe cămaşă.

L-am muşcat de nas pe nenorocitu: ăla.

Ai muşcat pe cineva de nas?

Ceva se întâmplase. Rămânea de aflat ce anume.

— Da! L-am muşcat de nas. Încercă să-i facă să înţeleagă.

Căutaţi un bărbat fără nas, tâmpiţi! Or ce sunteţi! (Făcu o pauză, apoi se întoarse spre Alice. Ea era singura lui şansă.) Trebuie samă asculţi.

Alice îi răspunse cu o voce care se modula între o autoritate calmă şi teama că Jerry se ţăcănise de-a binelea.

Lasă jos pistolul, iar eu o să-ţi iau O. Declaraţie. Bine?

Tu eşti şefa. Dar nu mă pune să repet ce-am mai spus.

Detest chestia asta.

Pata de sânge de pe cămaşa lui Jerry creştea. Pe Alice începu s-o intereseze nu atât ceea ce făcuse Jerry, cât ceea ce i se făcuse lui Jerry.

— Jerry, tu sângerezi.

Tânărul îşi duse mâna la locul unde îl înţepase spiţa de la roată.

— De la o bucată dintr-un scaun cu rotile, în timp ce Jerry vorbea cu Alice, unul dintre poliţişti îl forţă să ridice mâna m care ţinea pistolul, în timp ce ceilalţi doi îl culcară la pământ

Slăbit de toate prin câte trecuse în ziua aceea, Jerry încerca s -o pun ape Aii ce în temă.

— Nu pot să-mi aduc aminte de ei, Alice. Nu pot să-mi aduc aminte de mine. Dar ştiu că-mi stă pe limbă.

Începu să plângă cu sughiţuri, în timp ce poliţiştii îi puneau cătuşe, la mâini. Alice îi spuse portarului să cheme o ambulanţă, iar poliţiştilor să se îndepărteze de lângă prizonierul lor. „rry zăcea întins pe spate. Singur. Sângerând şi plângând, împotriva instinctelor ei conservatoare, Alice

îngenunche ngă Jerry Fletcher, îşi puse un braţ în jurul umerilor lui şiân-; rcă să-1 aline. Viaţa ei nu avea să mai fie aceeaşi.

Câteva ore mai târziu, Alice şedea în sala de aşteptare. A amerei de gardă a spitalului Roosevelt. Atmosfera era deprimantă. Scaune ieftine, din plastic, reclame şi anunţuri pe pereţi, lumină fluorescentă mohorâtă. Şi, cel mai cumplit, o mulţime; de oameni. Oameni bătrâni. Oameni tineri. Oameni carej sângerau. Oameni care miroseau. Oameni care ţipau.

Îmbrăcată într-un taior elegant, Alice nu părea să aparţin, acelui mediu. Dar chiar dacă ar fi fost în jeanşi, şi tot ar fi fajj cut notă discordantă. Lumea aceea îi era străină, iar Alice face; tot ce-i stătea în putinţă pentru a trece cu bine şi de această exjj perienţă.

Alice se folosea întotdeauna de munca ei pentru a depă; momentele de criză. Acelaşi lucru îl făcea şi acum.

— Am nevoie de dosare în seara asta, aproape că urlă ea îl telefonul celular. Trimite-le la mine acasă! Mă doare-n fund de ce faci tu. Alo? La dracu' (

Un medic cu halatul murdar şi care tocmai urma să iasă din tură, se ivi în pragul uşii camerei de gardă şi trecu în revistă feţele celor ce aşteptau.

— Cine este pentru Jerry Fletcher?

Alice se ridică.

— Eu.

Doctorul îşi spuse că Alice era răsplata lui după o zi întreagă de lucru.

— Jerry are o rană destul de adâncă în abdomen. Dar n-a fost atins nici un organ vital. O să se facă bine. Fizic. Râse, iar

Alice ştiu ce avea să urmeze. Spune ca a fost înjunghiat cu uţi scaun cu rotile, că viaţa lui este în pericol, că...

Alice îl întrerupse. Ea nu avea nevoie ca Jerry să fie psihana-lizat, ci pur şi simplu bandajat.

Ştiu. E nebun. Când pot să stau de vorbă cu el?

Or să-1 duca în salonul poliţiei. Poate peste douăzeci dt minute.

Doctorul intră din nou în camera de gardă, indignat de atitudinea rece a lui Alice.

Tânăra avocată se aşeză din nou pe scaunul incomod di: plastic şi încercă să se închipuie oriunde în altă parte, dar n-acolo unde era acum.

Alice se afla în secţia spitalului unde erau internaţi deţinuţii răniţi. Găsijezerva 322, intră şi-1 zări pe Jerry întins într-unul din paturi. In cameră se mai afla un pat, în care dormea un alt deţinut. O asistentă îi făcu lui Jerry o injecţie intravenoasă. Când observă că tânărul era legat cu nişte curele de pat, avu o tresărire – cu toate că se aştepta la aşa ceva. Jerry se uita bănuitor la asistentă şi, în ciuda infirmităţii lui, părea la fel de bănuitor ca de obicei.

— Ce-i asta?

Asistenta nu era genul care se cedeze prea uşor.

Ceva care o să vă ajute să dormiţi, Dar eu nu vreau să dorm! Protestă Jerry. Vreau să plec e-aici.

Dar asistenta consideră că-i răspunsese la întrebare şi ieşi 'in cameră trecând pe lângă Alice.

Alice nu ştia ce să-i spună lui Jerry, aşa că se rezumă la a-i. Lărturisi adevărul.

— Eşti arestat.

Jerry era indignat. Imaginea nevinovăţiei.

— Care este acuzaţia?

_ * a

— Ai fost acolo, Jerry. Încearcă să înţelegi.

Jerry încuviinţă din cap şi tăcu.

Alice începu să-i pună întrebări. Ea ştia că Jerry era nebun, dar părea de-a dreptul imposibil ca el să-şi fi făcut singur toate acele răni. Numai să-i ofere o explicaţie mai credibilă.

^ A f

— Încearcă să-îi aminteşti cine te-a înjunghiat cu scaunul cu >tile şi unde anume.

Jerry era bucuros că, în sfârşit, cineva îl lua în serios. Dar „usc. Pleoapele i se îngreunară.

— Ce zi...

Făcu un efort să se ridice în capul oaselor. Dar Alice îl cul-î la loc cu capul pe pernă.

— Acum odihneşte-te.

— Inversează fişele medicale.

Alice nu era sigură că auzise bine.

— Poftim?

Jerry nu glumea. Era la fel de serios ca orice om care ştie nu mai are mult de trăit.

— Schimbă-le cu ale celuilalt bolnav. Dacă nu, până mâi dimineaţă vor fi mort. Nu vreau să mor.

Alice nu ştia ce să mai creadă. Vorbea serios? Oameni î junghiaţi de scaune cu rotile, oameni muşcându-i de nas pe al oameni şi acum o asistentă cu intenţii criminale. Jerry Fletc er n-ar fi trebuit adus aici, ci într-o secţie de psihiatrie.

Alice se întoarse să plece.

— Ne vedem mâine.

În locul tău, n-aş fi chiar atât de sigur.

Ea nu răspunse. Jerry părea parcă disperat.

Hei... nu pots-o stăpânesc. E ceva ce... s-aântâmplat

Alice nu înţelegea.

Ce anume?

Dragostea.

Se uitară o clipă unul la celălalt. Alice era din ce în ce mi nedumerită. Pur şi simplu, nu ştia ce să creadă. El era un n< bun. La ce se putea ea gândi? Nu... era ridicol.

Înainte de a adormi, Jerry a mai avut puterea să spună:
— Inversează-le. Salvează-mi viaţa.
Apoi oftă adânc şi adormi. ^
Alice o porni spre uşă, dar se opri la jumătatea drumului, care era întotdeauna atât de stăpână pe sine îşi dădu seama c nu mai ştia ce face. De ce se întoarse la Jerry şi se uită la foi ia de observaţie ce atârna la picioarele patului acestuia? De <l se uită şi la foaia vecinului de cameră al lui Jerry? Se gândea rugămintea lui? Chiar avea de gând să-i facă pe plac unui tânj drăguţ care, întâmplător, era şi paranoic?
Alice stătea lângă pat. Incapabilă să se mişte, incapabilă s ia o hotărâre. Se uită lung la Jerry. Când dormea, era şi m; drăguţ. Alice oftă şi se hotărî.
CAPITOLUL ŞASE
A doua zi de dimineaţă, Alice sosi la spital şi văzu un brancardier ieşind din camera lui Jerry şi ducând pe o masă cu rotile un cadavru acoperit cu un cearşaf. Inima începu să-i bată cu putere, în timp ce-1 întrebă pe poliţistul de serviciu ce se întâmplase.
— Tipul a venit la spital cu o plagă înjunghiată, dar a suferit un atac de inimă şi a murit.
Alice începu să transpire. Trase cearşaful şi se uită la cadavrul vecinului de cameră al lui Jerry. Înainte de a apuca să se gândească la implicaţiile acestei înşelăciuni, poliţistul o întrebă:
— Sunteţi domnişoara Sutton? (Alice încuviinţă). Mi-au spus să vă trimit jos.
— Cine?
— FBI-ul şi CIA. Sunt jos, la subsol.
— Vreun motiv deosebit?
Poliţistul ridică din umeri.
— Nu mi-au spus decât să vă trimit pe dumneavoastră şi ca davrul la subsol.
S
În sfârşit, Alice înţelese. Toată lumea din spital era convinsă ca acel cadavru era al lui Jerry Fletcher. Alice îi spuse poliţistului că o să coboare imediat, iar acesta îşi văzu mai departe de revista Iui.
Alice intră în rezerva 322 şi-1 găsi pe Jerry cât se poate de viu. Şedea în capul oaselor, cu mâna stângă prinsă cu cătuşe de una din barele de la pat. Tânărul fu foarte fericit s-o vadă pe Alice.
Îţi mulţumesc.
Pentru ce?
Jerry râse ca de o glumă bună.
Pentru că ai inversat foile de observaţie.
N-ani inversat foile de observaţie.
Jerry auzi, dar nu ascultă. Era în culmea fericirii. Mai mult ca sigur că dăduse peste ceva foarte important şi foarte secret.! Nu numai că Jonas încercase să-1 înece, dar oricare ar fi fosţj conspiraţia pe care o descoperise,

aceasta avea tentacule sufi-* cient de puternice pentru a pune mâna pe el şi a doua oară.]

Alice era din ce în ce mai tulburată, dar nu voia ca Jerry^ să-şi dea seama de asta. 'i

— Nu mai înţeleg nimic. Vrei să spui că a venit cineva aicij azi-noapte şi i-a dat tipului ăla ceva… ceva care i-a oprit inima? J

— Exact.;'

Alice se uită la el fără să scoată o vorbă. Nu ştia încă dacă' să-1 ia în serios sau nu. Tot ce ştia era că trebuia să plece.

— Trebuie samă duc jos. CIA. Vor să-ţi vadă cadavrul.

Jerry jubila, CIA! Însemna că totul era adevărat. Toate conspiraţiile acelea nu erau rodul imaginaţiei lui. Aşa că n-avea să mai fie considerat paranoic… pentru că toate astea i se întâmplau cu adevărat.

Dar în ciuda tuturor acelor dovezi, era clar că. Alice mai avea îndoieli.

Jerry însă, părea foarte optimist.

N-o să mai fiu aici când o să te întorci, dar o să te sun.!

Şi… mulţumesc.

Pentru ce?

Tot nu voia să cedeze, chiar dacă fapteâe erau mai mult decât evidente.

Mi-ai salvat vi aţa.

Alice simţi că înnebuneşte.

A fost un atac de inimă. Şi n-am inversat eu foile.

Ieşi valvârtej din cameră, înainte ca Jerry să apuce să mai spună ceva. Jerry zâmbi, apoi îşi afundă mâna liberă într-unj castron cu terci de ovăz şi începu să-şi mânjească bărbia şipieptul cu substanţa aceea lipicioasă. 'j

Ascensorul ce ducea spre morgă era deprimant. Alice răsu- – fla uşurată când ajunse în sfârşit la subsol. Uşa se deschise şi în faţa Iui Alice se ivi un chip necunoscut.

— Domnişoara Sutton? Agent Russ Lowry, FBI.

Dădură mâna. Fiecare dintre ei avea senzaţia că, graţie prezenţei celuilalt, morga nu mai era un loc chiar atât de apăsător şi deprimant. Lowry era un bărbat frumos, înalt şi brunet, în vârstă de aproape treizeci de ani. Lui Alice îi plăcu de el şi dacă ar fi ţinut neapărat să aibă o aventură, Lowry ar fi fost printre primii pe lista candidaţilor. Dar se pare că nebunia lui Jerry era molipsitoare pentru că uitându-se la Lowry, Alice nu putea înţelege ce văzuse, chiar şi în treacăt, la nebunul legat eu cătuşe de un pat de spital.

Lowry trecu direct la subiect.

Individul ăsta… Fletcher… Poliţia îi căuta pentru acte de violenţă, Serviciile Secrete pentru fals, iar noi, pentru jefuirea mai multor bănci. Nimeni nu ştie de ce îl caută cei de la CIA.

Staţi puţin.

Alice voia să-i spună ceea ce ştia despre aşa-zisul „deces” al lui Jerry, dar Lowry intră într-o cameră înainte ca ea să-1 poată opri.

În încăpere se aflau câteva oficialităţi juridice care se uitau printr-un geam de sticlă la un cadavru acoperit cu un cearşaf. Aâice fu surprinsă să-l vadă acolo pe şeful ei, Phil Wilson. Acesta dădu din cap în semn de salut şi-i aruncă o privire cruntă. Ce făcea el oare aici? Lowry arătă spre alţi câţiva bărbaţi.

— CIA, şopti el.

Alice mai remarcă o siluetă, a cărei faţă însă n-o putea vedea.

Tipul este psihiatru la CIA. Se află aici ca să-1 identifice pe Fletcher. Se pare că se cunoşteau, Nu înţelegeţi..., încercă din nou Alice să-i explice.

T"

: ffjti

Lowry îi făcu semn să tacă pentru că în clipa aceea, un medic paâolog trase cearşaful şi dădu la iveală cadavrul fostului coleg de cameră al lui Jerry.

Nimeni nu văzu furia din privirile psihiatrului CIA, dar toţi îi auziră vocea tunătoare.

— Nu e el!

Wilson se întoarse spre Alice ca pentru a-i cere ajutor, î; timp ce psihiatrul verifica foaia de observaţie de la picioare! Mesei cu rotii e.

— Încercam să vă spun că... Jerry... ăă... vreau să spunFletcher... ă..., se bâlbâi Alice.

Cuvintele i se opriră în gât, în clipa în care îl văzu pe psihiatru întorcându-se spre ea, ca s-o asculte. Lui Alice nu-i ven. Să-şi creadă ochilor. Omul avea un bandaj enorm pe nas.

Era Jonas. Psihiatrul CIA era omul lui Jerry. Omul fără nasţ

Alice încremeni, însemna că Jerry spusese adevărul, ti muşcase de nas pe omul acesta.

Alice continuă să tacă, uluită, în timp ce Jonas izbucni. Di ce tăcuse tânăra femeie? De ce nu era Jerry Fletcher mort' Cine zăcea întins pe masa cu rotile în locul lui? Jonas voia şi ştie exact unde era Jerry. Şi asta imediat.

RT. I-A

În timp ce Jonas zbiera la morgă, Jerry se acoperea cu un| strat gelatinos de terci de ovăz. Părea palid ca moartea. Felul în] care începu să geamă şi să se ţină cu mâna de piept completa tabloul. Celor care treceau pe-acolo li se părea că omul avea să ia cât de curând drumul subsolului, pentru a i se alătura recent! Decedatului său coleg de cameră/

— Are un atac de inimă? -

Jerry fu înconjurat de trei asistente, doi infirmieri şi un.

Medic internist. Acesta din urmă trase cu putere de cătuşeie; care-1 ţineau pe Jerry legat de pat.!

— Unde-i nenorocitul ăla de poliţist? Trebuiau să-i scoatăi cătuşele. Dacă voiau să-i pornească din nou inima, nu-I puteau tine legat de o bară de metal. Aduceţi un electrocardiograf mobil!

Gemetele conteniră, iar Jerry îşi reveni într-atât încât să le poată-da un sfat înţelept.

— Nu! Duceţi-mă pe mine la electrocardiograf!

Alice, Jonas, Lowry, Wilson şi agenţii CIA mărşăluiră în direcţia unuia dintre lifturi, hotărâţi să descopere unde se afla Jerry... Alice se tot uita la nasul lui Jonas. Era prea ciudat ca să fie o simplă coincidenţă.

Jonas observă că Alice se holba la rana lui. Privirile Ii se întâlniră, iar Alice tresări. Nu era numai nasul lipsă, ci şi altceva... ceva în spatele ochilor lui Jonas, care o neliniştea.

Prinsă asupra faptului, Alice trebui să spună ceva.

Pot să vă întreb ceva?

M-a muşcat un câine.

— Poftim?

Jonas fierbea de mânie, dar încerca să pară cât mai calm cu putinţă.

— Voiaţi să mă întrebaţi ce-i cu nasul meu. Bietul câine şi-a primit deja pedeapsa.

Jonas părea chiar să se amuze. Alice nu mai înţelegea nimic.

Şi vă pare rău pentru el?

Era câinele meu.

^ f

În afară de conversaţia aceea politicoasă, privitoare îa rana iui, pe Jonas îl mai preocupa ceva. Lui nu-i scăpase faptul că şeful lui Alice, Phil Wilson, se întorsese cu faţa spre Alice atunci când fusese vorba ca cineva să-1 identifice pe Jerry Fletcher.

— De când îl cunoaşteţi pe Jerry?

Liftul ajunse la destinaţie şi uşile se deschiseră.

Din rezerva lui Jerry se auziră nişte zgomote ciudate, după] care internistul care trata „problemele cardiace” ale lui Jerr ieşi cu spatele din cameră, merse împleticindu-se de-a lungii coridorului şi se izbi cu spatele de un perete, prăbuşindu-se podea.

A f

În urma lui ieşi din cameră şi Jerry, însănătoşit şi refăcut ca prin minune, purtând numai un halat larg şi o bară de met* prinsă de încheietura lui cu o cătuşă. El o luă la fuga, căutân un loc pe unde să poată ieşi din spital.

Asistentele şi brancardierii care deşurabaseră bara de metal a patului într-un efort disperat de a-1 transporta pe Jerry la electrocardiograf se îndreptau clătinându-se spre uşă. Ei îl văzuseră pe pacientul lor, aflat pe moarte, luând-o la fugă fără să se mai uite înapoi.

Jerry dădu în fugă un colţ, dar frână brusc, în clipa în care aproape că se ciocni de Alice, Jonas şi restul trupei. Jerry ridică braţul şi mânui bara de metal ca pe o armă medievală, înfi-gând-o în abdomenul unuia dintre agenţii CIA.

Apoi îi aruncă lui Alice un zâmbet crispat Chiar şi cu agen ţii CIA şi FBI, cu poliţia, cu medicii, asistentele şi brancar dierii pe urmele lui, Jerry se simţea obligat să zâmbească ori d< câte ori o vedea pe Alice. Dar în situaţia de faţă,

zâmbetul ace la, pur şi simplu nu-şi avea rostul. Dar dragostea este un sen timent ciudat şi puternic.;

Apoi făcu repede stânga-mprejur şi o luă la goană, îmbrăca!

Numai cu halatul subţire de spital şi trăgând după el o bară grea de metal. (tm)

După o clipă de consternare, poliţiştii şi agenţii guverna mentali porniră în goană pe urmele lui.

Alergând pe linoleum, cu adrenalina revărsându-i-se îe vene ca apa printr-un baraj rupt, Jerry zări o uşă de siguranţă încuiată cu un lacăt mare. Era uşa salonului unde erau internaţi prizonierii bolnavi care însă erau destul de în putere pentru ' reprezenta o ameninţare.

Jerry continuă să alerge. Intră într-o cameră a cărei uşă o găsi deschisă, de-acolo într-o baie şi apoi într-o altă cameră.

Se auzeau zgomote de uşi deschise şi închise cu o rapiditate de-a dreptul ameţitoare. Poliţişti, agenţi secreţi, medici şi asistente alergau printr-un labirint de camere, în căutarea lui Jerry. Acesta avu o idee. Se strecură din altă cameră în salonul „periculoşilor”, îi aşteptă şi pe urmăritorii lui să intre acolo, apoi se furişă afară, închise uşa şi o încuie cu lacătul.

Poliţiştii şi agenţii guvernamentali fură astfel încuiaţi pe dinafară de către propriul lor prizonier.

Lowry încercă să scoată din toc uşa încuiată, dar fără nici un rezultat. Uşa fusese construită ca să reziste tocmai acestui gen de presiune. In timp ce Jerry îşi lua tălpăşiţa, Lowry urla la cei-(alti prizonieri:

— Cine are cheia aia nenorocită?

Câteva clipe mai târziu, Jonas, Lowry, Alice şi ceilalţi fură eliberaţi de cineva care avea o cheie potrivită şi porniră din nou în căutarea lui Jerry.

Jonas dădea ordine cu o voce tunătoare:

— Mergeţi din cameră în cameră! Vreau câini! Vreau detec toare de mişcări! Vreau senzori de căldură!

Lowry şi Alice se uitau bănuitori la psihiatrul CIA. Lowry o întrebă în şoaptă ceva ce o preocupa de altfel şi pe ea.

— Individul ăsta e chiar psihiatru sau agent de câmp?

Vârând capul pe uşa unei camere mici aflate la capătul unui culoar, Jerry zări un brancardier care răsturna un maldăr de lenjerie murdară într-un tobogan pentru rufe; apoi, el ieşi din cameră pe o altă uşă. In clipa următoare, Jerry intră în camera unde se aflau rufele şi constată că toboganul reprezenta o cale excelentăchiar dacă urât mirositoare – de evadare. Jerry ridică repede capacul toboganului şi vârî un picior înăuntru. Dar înainte de a apuca să-şi îndese şi celălalt picior, în cameră intră un poliţist cu pistolul îndreptat spre el.

— Pune piciorul jos! Tună poliţistul. Şi ieşi din tobogan. Acuni

Jerry se execută. Dar în clipa în care scoase piciorul din tobogan, ei lovi cu călcâiul un cărucior pentru rufe. Împingânciu-1 cu toată puterea în poliţist. Apoi, îl pocni cu bara de rneta! Ît> cap, după care vru să se vâre din nou în tobogan. Dar poliţistul-care între ti mp reuşise să se ridice în picioarese repezi

la el şi-1 înşfacă de braţ. Jerry se luptă cu el şi începu să se întrebe dacă acesta era într-adevăr un poliţist newyorkez de bună credinţă sau... Era prea puternic şi lupta prea bine pentru a fi un simplu sticlele. Individul era mai mult ca sigur vreun luptător secret al guvernului. Convins că se bătea cu un infanterist al cine ştie cărei organizaţii guvernamentale necunoscute, Jerry începu să-1 pocnească cu bara de metal în cap. Poliţistul se prăbuşi la pământ, dând drumul braţelor lui Jerry. Acesta se vârî din nou în tobogan, dar se poticni de o cheie fixă care îi bară accesul spre capătul de jos al toboganului.

Astfel rămase prins între un maldăr de cearşafuri murdare şi o conspiraţie mârşava menită să-1 trimită pe lumea cealaltă. Trebuia să facă ceva, şi încă repede, altfel era un om mort. Sprijinindu-se cu spatele de unul dintre pereţii toboganului şi cu picioarele de peretele opus, Jeny reuşi în cele din urmă să ajungă din nou la gura toboganului. In clipa în care se pregătea să desprindă bara de metal din pozitiaân care se înţepenise, dădu cu ochii de un chip. Era Alice. Jerry făcu ochii mari şi, de uimire, se prăbuşi din nou peste mormanul de cearşafuri. Şi din nou se lovi de cheia fixă.

Alice stătea lângă poliţistul pe jumătate inconştient şi st uita la Jerry, aflat undeva la jumătatea toboganului. F

Jerry o privi cu dragoste, dar şi cu teamă. Era în întregimi la dispoziţia ei. Dacă ea voia, îl putea da pe mâna comploti ş-: tilor în mai puţin de un minut.

Alice n-avea timp de pierdut. Trebuia să ia o hotărâre. In ciuda nebuniei din ultimele douăzeci şi patru de ore, Alice nu putu nici de data asta să nu fie de partea acestui ticnit simpatic! Cu atât mai mult cu cât trebuia sa recunoascăcel puţin în sijj nea ei – că ceva din ceea ce susţinea el părea să fie adevărat prea bine ce să facă şi în ciuda situaţiei limită în cart se aflau. Alice începu să-i pună întrebări:

Zice că 1-a muşcat un câine de nas.

Aiurea. Trebuie să mă ajuţi.

Nu pot să-ţi promit nimic.

Pe coridor se auziră voci şi paşi care se apropiau. Sosise” momentul adevărului. Lui Alice nu-i venea să creadă că era iie cale de a ajuta un evadat, dar acesta era adevărul. Ea băgă mâna în buzunarul hainei poliţistului şi scoase de acolo un inel cu chei. După ce încercă peste jumătate dintre ele, găsi în sfârşi t una cu care putu să descuie cătuşa Iui Jerry.

Se uitară lung unul la celălalt. Alice era pe punctul de a lăsa în urmă viaţa ei ordonată şi liniştită pe care o dusese până atunci.

Pentru Jerry în schimb, Alice era nici mai mult, nici mai puţin decât un înger care era pe cale de a-i salva viaţa pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore. El ştia că Alice avea să-! Elibereze – chiar dacă ea însăşi nu se hotărâse încă dacă să o iacă sau nu.

Alice răsuci cheia. Cătuşa se desfăcu, iar Jerry se prăbuşi două etaje peste un maldăr de cearşafuri, prosoape şi halate de P i tal.

Cât despre Alice, aceasta ajutase un prizonier să evadeze,.

— Şa că trebuia să şteargă toate urmele complicităţii ei. Punând * heile la loc în buzunarul poliţistului, ea sprijini bara de metal r! E un perete, unde aceasta trecea aproape neobservată lângă Lin dulap cu medicamente.

Câteva clipe mai târziu, Jonas şi Lowry năvăliră în cameră, unde o găsiră pe Alice aplecată deasupra poliţistului leşinat.

Pe unde a luat-o?

Nu ştiu, Nu l-am văzut.

Furios, Lowry lovi cu pumnul într-un perete.

— N-avem cum să încuiem o clădire de mărimea asta sufi cient de repede pentru a-1 putea prinde.

Jonas zâmbi batjocoritor şi se uită la mai tânărul său coleg cu un dispreţ prost disimulat.

R

— Ai un bărbat pe jumătate gol, legat cu o cătuşă de o baril de metal. Nu trebuie decât sa acoperi ieşirile.

Astfel mustrat, Lowry încuviinţă din cap şi o pomi spre co ridorul principal. Alice se hotărî să i se alăture.

— Vin şi eu.

Jonas aruncă o privire prin cameră, sperând să găseasc; vreun indiciu cât de mic al prezenţei lui Jerry Fletcher acolo Totul părea normal. Apoi o văzu. Bara de metal sprijinită de perete. Ii reveni în minte clipa în care agentul Wilsonâi ceruse lui Alice să identifice „cadavrul” lui Jerry. Brusc, înţelese to tul şi strigă la Alice care tocmai ieşea din cameră împreună ci Lowry.

— Dumneata!

Alice îngheţă. La fel şi Lowry. Jonas îi făcu semn cu degi tul să se întoarcă.

— Rămâi aici. Te rog.

Din punct de vedere ierarhic, Jonas le era superior tuturc celor aflaţi la „locul faptei”. Aşa că Alice nu avu încotro şi faci întocmai.

Ceva mai târziu, Jerry se îmbrăcă într-unul din vestiarele medicilor. Din fericire, nimeni nu observase că nu avea pe e) decât un halat subţire, de spital. Acum era îmbrăcat ca un chi-; rurg, iar pe cap îşi pusese un fileu de prins părul. Pentru oricine îl vedea, Jerry nu era decât un chirurg pe cale de a face o pauză. După o operaţie grea.

Jerry ieşi din vestiar şi dădu nas în nas cu trei interni de spi; tal care erau îmbrăcaţi la fel ca şi el.

Grupul se îndreptă spre una dintre ieşiri, păzită de doi po; liţişti ce se uitau după un nebun în fundul gol, îmbrăcat do într-un halat subţire. In timp ce se apropiau de uşă. Jerry intri în vorbă cu cei trei medici.

— Aţi văzut splina aceea? N-am văzut în viaţa. Mea aşa ceva

Poliţiştii nu-i dădură nici o atenţie lui Jerry în clipa în care cei patru medici părăsiră clădirea. In schimb, internii se uitară destul de ciudat la el. Dar lui Jerry nu-i păsa ce credeau despre el. Doar nu se afla acolo ca să-şi facă prieteni. Singurul lucru care conta era că reuşise să iasă din spital şi să scape

de Jonas. Jerry le zâmbi celor trei medici în semn de despărţire şi o porni spre casă.

Alice în schimb, era tot în bârlogul lupului. Deşi discuţia ei cu Jonas nu avea în ea nimic ostil, implicaţia ei era mai mult decât ^evidentă. Jonas credea că ea ştia mai multe despre Jerry Hetcher decât lăsa să se vadă. Aşa că o invită la bufetul spitalului, să stea de vorbă.

Deci, Jerry crede că NASA a pus la cale uciderea Preşe dintelui?

M-aţi mai întrebat asta. De ce mă faceţi să repet?

Îl cită pe Jerry. Până acum nu-şi dăduse seama cât de enervant putea fi un interogatoriu. Pe viitor va trebui să-şi amintească asta.

Şi dumneata habar n-ai unde locuieşte Jerry? Insistă Jonas.

M-aţi rnai întrebat de trei ori asta.

Jonas făcu o pauză şi o măsură din priviri pe tânăra avocată are şedea la masă în faţa lui. Frumuseţea ei diafană ascundea personalitate puternică. Wilson îl prevenise în acest sens, dar mas nu-i dăduse crezare. Nu-i plăcea felul în care el repeta în-ebărtte.

— Perfect. Atunci îţi voi pune o altă întrebare. De ce dum neata? Colegul dumitale, domnul Wilson spune că Jerry nu vrea să vorbească decât cu dumneata. Eu, unul, găsesc ciudată o ase menea comportare posesivă.

— Vă rog să mă scuzaţi. Vreţi să repetaţi întrebarea?

Dură şi inteligentă. Jonas îşi dădu seama că Alice îl făcea să

—; repete. Ii, recunoscu mica victorie cu un zâmbet care te îngheţa. Chiar şi atunci când încerca să pară prietenos, Jonas to; ameninţător era.

— De ce dumneata?

Alice îşi spuse că sinceritatea era cea mai bună tactică.

— Cred că mă place.

Dacă Jonas ar fi fost uman, poate că afirmaţia lui Alice 1-a fi amuzat.

— Mda. Şi de ce el? De ce tolerezi vizitele lui Jerry la duni' neata la birou?

Bună întrebare. O întrebare pe care şi-o puseseră o mulţimi de oameni din cadrul Ministerului Justiţiei. Dar care avea şi răspuns perfect rezonabil.

— Acum şase luni, pe când plecam de la birou, m-au atac doi indivizi cu intenţia de a mă jefui. Jerry a apărut de nicăie şi m-a salvat.

— Aşa ne-am cunoscut. Ştiu că poate e nebun, d are ceva ce... (Alice ezită şi tuşi, stânjenită. De ce îl interesj atât de mult pe Jonas explicaţia ei? Se hotărî să fie mai circur spectă.) Nu ştiu. Mi-e greu să-i spun să mă lase în pace.

Apoi schimbă subiectul. Avea şi ea întrebări de pus.

— Nu ştiam că CIA are psihiatri.

Jonas fu din nou surprins. Alice era o tânără inteligentă un adversar de temut.

Suntem foarte specializaţi.

Îmi închipui. Cu tot spionajul ăsta. Cred că băieţii su destul destresaţi.

Îi reeduc pe cei îndărătnici. Ii aduc pe calea cea bună cei care au luat-o razna. E o muncă foarte delicată.

Alice nu era sigură de ce auzise. Jonas se referea la Jerryj Taximetristul cu ochi albaştri, paranoic, nebun, pe nume Jer Fletcher? Oare Jonas îl urmărea pe Jerry numai ca să-1 ajute s se facă bine? Pe Jerry? Şi ce legătură avea Jerry cu CIA?

E drept că Jerry Fletcher vedea în orice trecător un compl tist şi în orice coincidenţă, cât de neînsemnată, o conspiraţi De exemplu, faptul că soarele răsărea în fiecare dimineaţă est era rezultatul unei maşinaţiuni intergalactice. Jerry n-ar f putut niciodată să treacă dificilul test psihologic al CIA.

După conversaţia cu Jonas, Alice urcă la etajul al treilea al spitalului, să arunce o privire în rezerva lui Jerry. Un poliţist stătea de pază la uşă. Alice îi arătă legitimaţia de la Ministerul Justiţiei şi fu lăsată să intre.

S\par In afara faptului că unuia din paturi îi lipsea o bară, camera părea cât se poate de obişnuită. Poate cam murdară, dar asta intra în atribuţiile personalului de curăţenie şi nu avea nici o legătură cu Jerry sau cu fuga acestuia. Alice deschise sertarul noptierei de lângă patul lui Jerry şi găsi înăuntru un inel cu chei, Iiişte gume de mestecat şi un exemplar zdrenţuit din romanul cel mai celebru al lui J. D. Salinger, De veghe m lanul de secară. Alice îl frunzări, sperând să găsească vreun indiciu referitor la misterul pe care urma să-1 dezlege -nu ştia ni ci ea prea bine care era acel mister. II urmărea pe Jerry sau căuta indicii' privitoare la conspiraţia în care acesta credea cu atâta convingere? Habar n-avea.

Nici cartea lui Jerry nu-i fu de prea mare ajutor. Unele pasaje erau subliniate cu marker galben. Altele erau tăiate cu carioca neagră. Numai un expert în spargerea codurilor ar fi putut să-şi dea seama ce indicau toate acele însemnări.

— De veghe m lanul de secară?

Russ Lowry intrase şi el în cameră. Alice fu bucuroasă să-1 vadă. Ea îi întinse lui Lowry cartea ferfeniţă, iar tânărul făcu singura legătură posibilă ce-i trecu prin minte între Holden Caulfield şi lumea delincventei.

— Asta era cartea pe care Chapman o avea asupra lui atunci când 1-a împuşcat pe John Lennon. Alice ştia asta. Dar ce în semna asta? Dacă însemna ceva.

Poliţistul de la uşă auzi fără să vrea discuţia lor şi interveni:

— Vă amintiţi de tipul care a tras în Reagan? John Hinkley?

Am citit arunci că în apartamentul lui.au găsit un exemplar din cartea asta. Ciudată coincidentă, nu?

Alice şi Lowry se uitară unul la celălalt şi fură de acord. Era o coincidenţă neobişnuită. Alice încercă să abordeze problema din punctul de vedere al lui Jerry. Ea ştia că el nu crede E. În întâmplare, considerând ca pe lumea asta totul are o semnificaţie. Dar în cazul de faţă, el părea să fie mai curând un participant decât un turnătordeoarece pentru el cartea avea o oarecare semnificaţie, la fel cum avusese şi pentru doi ticăloşi de asasini. Ce sugera oare asta legat de persoana lui Jenv Fletchet?

Lowry se uită printre lucrurile lui Jerry.

Gumă, chei şi o carte. Cercetă pe rând toate cheile. Maşi nă… poate apartament… asta e cam ciudată. Alice se uită şi ea.

Cea de-a treia cheie era lungă şi îngustă. Ea o recunoscu ime diat.

Un seif de la bancă.

În clipa aceea, trei agenţi CIA se strecurarăân cameră. Unul dintre ei, cu o faţă fioroasă confiscă guma de mestecat şi car-; tea lui Jerry. Un altul întinse mâna după inelul cu chei. Lo i-1 dădu fără să crâcnească. Cei trei părăsiră camera la fel dţ tăcuţi cum intraseră. Alice clipi de câteva ori – oare chiar seseră acolo?

— Cu plăcere! Strigă Lowry în urma lor. Apoi, ridicând dh umeri, i se adresă lui Alice: Agenţi.

De ce oare simţea Alice că Lowry avea să-i fie prieten şi m duşman?

Ea tocmai voia să spună ceva când un anume indiciu îi atrase atenţia. Pe noptiera de lângă patul lui Jerry era scrijelit un cuvânt. Geronimo. Lowry găsi pe jos o furculiţă cu care probabil că fusese zgâriat mesajul. Era şi el la fel de uluit ca şi Alice.

— Geronimo? Ce-i asta?

Alice Sutton putu în sfârşit să părăsească spitalul la capătul unei zile lungi şi obositoare. In timp ce ieşea din holul clădirii, ea scoase din servietă un mic magnetofon şi începu să facă însemnări verbale.

— Jerry Fletcher. Aparent, un bandit. Căutat de poliţie, de

FBI şi de CIA. Poate că este nebun, dar are şi ceva… bun în el.

Alice nu ştia dacă să-i acorde lui Jerry avantajul îndoielii. Şi oricum, nu pentru mult timp. Poate că nu credea în teoriile lui asupra conspiraţiilor, dar trebuia să recunoască, totuşi, că era doar puţin curioasă. In ceea ce priveşte sentimentele ei faţă de Jerry Fletcher, o atrăgea mai cu seamă entuziasmul lui ieşit din comun. Cu toate acestea, ceea ce simţea ea pentru Jerry ţinea mai mult de simpatie decât de afecţiune.

Alice văzu ceva şi începu să strige, alergând pe trotuar.

— Nu! Vă rog!

Prea târziu. Un poliţist de la Circulaţie tocmai îi studia BMW-ul. Când Alice ajunse lângă maşină, poliţistul îi făcu cu mâna, se urcă pe motocicletă şi plecă. Era picătura care umpluse paharul şi Alice îşi ieşi din fire. Furioasă şi înciudată, ea deschise portiera limuzinei şi se aşeză la volan.

Încă bombănind, ea porni motorul şi se pregăti să plece de acolo. Cincizeci de dolari amendă. Conspiraţii. Toate i se învălmăşeau în cap.

La un moment dat Alice aruncă o privire în sus, spre oglinda retrovizoare, scoase un ţipăt şi sări în sus cu mişcarea de propulsie'a unei rachete. Singurul lucru care o împiedică să nu iasă prin capotă fu puterea ca de menghină cu care ţinea volanul.

De pe bancheta din spate a maşinii se ridică o mână ce ţinea şase bilete de amendă.

— Toată ziua au mişunat pe-aici. N-am putut să fac nimic.

Faţa lui Jerry apăru pentru o clipă, apoi dispăru-din nou în spa tele scaunului din faţă.

Teama lui Alice se transformă în furie, pentru ca apoi să devină curiozitate.

— De unde ai ştiut că asta e maşina mea?

Jerry nu răspunse imediat, nevrând să-i spună că o urmărea de o bună bucată de timp.

HJF

Am bănuit... ăă... m-aş simţi mai puţin gol dacă am puteaJ să plecăm de-aici.

Să nu-mi spui că eşti dezbrăcat.

Figură de stil. Nu plecăm?

În cele din urmă, porniră. Jerry avea o mulţime de întrebări. J

— De ceai stat atât?

El fugise de dimineaţă şi se aştepta ca Alice să se întoarcă) mai repede.

— Nu-ţi dai seama cât durează să întorci un spital cu susu-tij jos? O mulţime de oameni sunt pe urmele tale, Jerry.

Tânărul se făcu că nu aude ce-i spusese Alice şi schimbi vorba.

— Viu sau mort, or să-mi facă ce i-au făcut şi lui Oswald|

Alt nebun care a acţionat de unul singur.

„Despre ce dracu3 vorbea?"

— Oswald a fost un asasin. Tu nu eşti un asasin, nu-i aşaj

Jerry?

Bineînţeles că nu era. El încerca să-i ajute pe oameni să st ferească de asasini, Daca eşti îngrijorat din pricina Preşedintelui, de ce nu-Jsuni să-1 pui în gardă în legătură cu naveta spaţială?

Mda... poate...

Pe Alice o enerva să stea de vorbă cu cineva pe care nu-| putea vedea.

— Ridică-te în capul oaselor. Jerry, ca să te pot vedea.

Aa... nu..., nu vreau samă vadă ei.

Iar începea.

Care ei, Jerry?

La-o pe-aici. Şi uită-te în oglinda retrovizoare.

Deşi sceptică, Alice se execută. O luă pe unde îi arătase e şi privi cu atenţie în spatele ei. O urmăreau trei maşini. Da; parcă, totuşi, nu-i venea să creadă. Pentru a se convinge, ea cot. Brusc la stânga, se uită în oglinda retrovizoare şi se încrunţi; când văzu că una dintre maşini virase şi ea şi continua s-q ur mărească.

Jerry n-o întrebă nimic. Ştia că avusese dreptate.

— Faruri plate, acoperite?

— Da., -

— Crown Victoria. Maşina FBI-ului. Jerry tăcu o vreme, apoi îi sugeră indirect, pe ocolite. Tu ştii să conduci chestia asta, sau doar îţi place să arăţi bine în ea?

Alice făcu pe proasta.

— Vrei să spui că ar trebui să accelerez şi să încerc să scap de ei?

— Da.

Alice nu fusese surprinsă, nici impresionată.

— Asta ar putea s-o facă un bărbat. Eu nu sunt bărbat.

Jerry fu de acord. El observase de mai mult timp că Alice nu era bărbat.

Alice frână şi opri maşina în mijlocul străzii. In clipa următoare, Jerry alunecă în jos şi îmbrăţişa podeaua r-asinii.

— Ce faci? O întrebă el consternat.

În spatele lor, Crown Victoria fu şi ea nevoită Va încetinească. Şoferul se strecura printre celelalte vehicule, ca să poată trece cât mai neobservat.

Alice scoase mâna pe geam şi-i făcu semn „cozii" să se apropie.

Şoferul, care nu era altul decât Russ Lowry, se simţi ca un idiot când îşi dădu seama că Alice îl zărise. Dar nu putu face altceva decât să oprească lângă BMW şi să o salute pe Alice, zâmbind cu timiditate. Dar cu toate că se simţea prost, Lowry se bucură că avea ocazia să vorbească din nou cu Alice.

Îmi pare rău. N-a fost ideea mea.

Jonas?

Da. Psihiatrul.

— Mă"rog… treaba lui. Ascultă, nu vrei să iei masa cu mine?

„ooperare între agenţi şi aşa mai departe?

Ghemuit pe podeaua maşinii, Jerry nu stătea într-o poziţie irea comodă. Iar flecăreala lui Lowry îl supăra mai mult decât deea că Jonas şi câteva armate de agenţi secre;: nu precu-) eţeau nici un efort pentru a-i face de petrecanie.

Alice zâmbi, dar refuză invitaţia lui Lowry.

— Când o să fiu pregătită să-mi compar însemnările cu al tale, o să-ţi spun.

Lowry îşi acceptă, calm, soarta.

— Cum vrei tu. Noapte buna, mai spuse el şi plecă, fără să~ş dea seama că Jerry Fletcher se afla în maşina lui Alice.

După ce Lowry se îndepărtă destul de mult, Jerry se ridica se aplecă înainte şi urmări cu privirea farurile „cozii" care dis păream depărtare.

Alice ar fi vrut ca el să recunoască eficacitatea metodei ei

— Vezi? N-a fost mult mai uşor decât cu scrâşnete de frân şi tomberoane răsturnate?

Jerry n-avea de gând să-i dea satisfacţie.

Nimic nu e uşor.

De când ne cunoaştem noi doi. Jerry?

Nu fu nevoie să calculeze. Ştia exact.

De şase luni şi unsprezece zile.

— Până astăzi n-am crezut un cuvânt din ce mi-ai spus. Îcurl însă, sunt curioasă. Şase luni şi unsprezece zile. Iţi mai dau ora, să mă impresionezi, încotro?

CAPITOLUL ŞAPTE

Broacţway. Marea inundaţie din 1997 trecu, iar rezerva şi îmbulzeala din cartierul teatrelor reveni la normal.

Flip Tanner şedea în scaunul său cu rotile, în faţa chioşcului de ziare şi urmărea cu privirea maşinile care treceau pe stradă, în clipa în care BMW-ul lui Alice se opri la nici jumătate de metru de locul unde se afla el, Flip se uită curios la ocupanţii maşinii. Tipul din BMW care şedea lângă tânăra aceea superbă, i se părea cunoscut. Dar nu se potrivea cu contextul. Flip miji ochii şi-şi dădu seama că ticălosul din limuzină era Jerry.

— Jerry? N-zâ. Trecutpe-aici aseară. Ce s-aântâmplat? Am fost îngrijorat, băiete.

— Îmi pare rău, Flip. Se uită cu subînţeles la Alice. Am luat-o pe alt drum.

Flip se uită şi el la Alice şi crezu că înţelege. America era o ţară nemaipomenită. Ţara tuturor posibilităţilor. Până în urmă cu două zile, Jerry era un simplu şofer de taxi. Acum se plimba prin oraş în maşina unei doamne a cărei fotografie ar fi făcut cinste coperţilor oricăreia dintre revistele lui Flip. Flip îi făcu cu ochiul lui Jerry, ceea ce pe Alice o bucură nespus – Jerry Fletcher avea şi momente când nu era chiar nebun.

Flip se aplecă şi-i dădu lui Jerry două teancuri de ziare şi reviste.'

Ţi le-am păstrat şi pe cele de-aseară.

Jerry î-l prezentă pe Flip lui Alice.

Flip a fost un erou în Vietnam.

— Bineînţeles că a fost. S-a bătut cu Viet Cong-uî pentru grecoteiul ăla pe nume Ari Onassis.

Alice simţi că-i cade faţa şi se uită mai binelaFIip. „Te ro Doamne. Nu încă unul.” Apoi zări licărul din ochii lui Flip şi-dădu seama că acesta glumea. Se uitară câteva clipe unul celălalt, iar zâmbetul lui Flip îi spunea lui Alice că, una pes alta, Jerry era un băiat bun.

Nici Jerry, nici Alice nu mâncaseră ca lumea în ziua acei şi amândoi mureau de foame. Hotărâră să ia masa la restai rantul grecesc din apropiere de Lincoln Center.

Odată aşezaţi la masă, Jerry îi întinse lui Alice prima pagij a ziarului Ne York Times.

— Uită-te la asta. Zece secunde şi o să înnebuneşti de fnc/

Un chelner aduse o salată puritan de simplă pentru Alice: un castron plin cu spaghetti cu cârnaţi italieneşti, dulci şi coi dimentaţi, pentru Jerry. Manierele lui Jerry nu erau chiar ce! Ale unui om al cavernelor. Doar că, atunci când mânca, el nifesta acelaşi entuziasm copilăresc cu care-şi expunea şi te ile asupra conspiraţiei.

Înfulecându-şi spaghetele, Jerry arătă spre anemica salari lui Alice.

— Ai muncit toată ziua pentru asta? Salata şi roşii, fără mic altceva? De ce te pedepseşti singură?

Alice îşi puse furculiţa jos. Între ei se lăsă o tăcere ciuda Alice se întreba dacă Jerry ştia mai multe despre viaţa ei de dădea de înţeles.

Ai dreptul să-mi pui anumite întreb ari personale?
Da, cred că da.
Ea îi dădu înapoi ziarul.
— Nimic înspăimântător aici. Îmi pare rău.
Jerry puse/Jarul pe masă şi cercetă cu atenţie prima pagin
— Mda… poate pentru un ochi neantrenat.
Alice nu-şi putu reţine un zâmbet când îl auzi pe Jerry însc ţindu-şi lectura de o mulţime de oh!
— Uri, ah!
— Uri şi hm!
— Uri. La un moment dat, Jerry găsi ceva important.
— Fii atentă aici! Consiliul Afacerilor Externe se întruneşte
} a Ziirich. Purtătorul de cuvânt spune aşa; C. A. E, este un grup de cetăţeni respectabili care urmăresc încurajarea cooperării în ternaţionale. Jerry sublime: Ei au spus-o. Urmăresc. Ur-mă-resc.
Alice nu înţelegea. Jerry întinse mâna şi luă de pe masa vecina o bancnotă de un dolar dintr-un bacşiş lăsat pentru chelner.
— Asta urmăresc. Bani, Şi toată puterea şi nenorocirea pe care banii o aduc cu ei. Este un complot cu ajutorul căruia vor putea prelua controlul asupra întregii lumi. Marea Conspiraţie.
Lui Alice începea să-i pară rău că-i acordase lui Jerry o oră. Se părea că individul era pierdut fără speranţă în lumea enigmatică a organizaţiilor internaţionale secrete, care complotează împotriva omului de rând. Cu câteva ore în urmă, el începuse să vorbească oarecum logic. Dar acum bătea din nou câmpii.
— Au cumva şi un mod secret de a-şi da mâna? Râse Alice.
Jerry îi luă mâna şi i-o strânse mult şi cu mişcări complicate. Apoi aşteptă să-i vadă reacţia. Alice se cutremură. Dacă exista o astfel de strângere de mână şi Jerry o-ştia, însemna că el era mai implicat în toată afacerea decât îşi închipuia ea.
Asta e? Asta e strângerea de mână secretă?
Habar n-am. Mărturisi el, după ce o lăsă câteva clipe să fiarbă în suc propriu.
Alice izbucni în râs. Jerry glumea. Iar ea îl crezuse. In clipa aceea, Alice îşi dădu seama că Jerry nu era complet sărit de pe fix. El putea deosebi iluzia de realitate – cel puţin până la un punct. Asta era bine.
Dar era şi rău. Pentru că, în acest caz, Alice nu putea exclude posibilitatea ca tot ceea ce-i spusese Jerry să fie adevărat. Părea foarte ciudat, dar aşa era. Alice deveni dintr-o dată serioasă.
Atunci, de ce sunt pe urmele tale9
Jerry nu era sigur.
Eu cred că am datde un fir. (Coborî vocea ca să nu poată auzit.) O fi şi din cauza buletinului meu informativ.
Asta era ceva nou pentru Alice.

— Ce buletin informativ?

În clipa în care Jerry se aplecă înainte ca să-i răspundă, auzi o împuşcătură.

Dintr-o mişcare, Jerry se ridică, luă scaunul şi sparse cu e] geamul din dreapta lui, împroşcând înjur o ploaie de cioburf Apoi scoase un picior pe fereastră, îl puse pe trotuar şi, V. Sfârşit, o luă pe Alice de mână, trăgând-o după el.

RHai!

În clipa următoare, văzu un chelner cu o sticlă de vin des pată într-o mână... şi cu un dop în cealaltă. Nu fusese o împuş cătură. Doar o pocnitură. Un chelner destupase o sticlă de Chi-anti. Jerry se uită stânjenii Ia Alice.

— Sunt puţin cam nervos. Cine n-ar fi?

Trecu o vreme până ce Alice reuşisă răspundă.

— Se vede.

^.

În clipa următoare, directorul restaurantului năvăli în sală. Alice îi întinse o bancnotă de o sută de dolari.

— Este suficient?

Omul clătină din cap. Alice îi mai dădu câteva hârtii de câte o sută de dolari. Directorul luă banii şi plecă, nu înainte însă de a chema femeile de serviciu să strângă cioburile.

Pentru cineva care se temea atât de mult să nu fie urmărit de tot felul de oameni, Jerry Fletcher avea un mod destul de ciudat de a atrage atenţia celor din jur. Absolut toată lumea – clienţi şi personal – se holba la Jerry şi la Alice, Dar Jerry nu păru să observe asta.

— Ştii că mi-ai dat o oră, ca să te impresionez, spuse eL. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cât a mai rămas din ea?

Cu o zi în urmă, lui Alice nu i-ar fi trecut prin cap că avea să se caţere pe o scară de incendiu, să sară peste o alee la o înălţime de patru etaje deasupra caldarâmului şi să coboare pe o altă scară de incendiu în coridorul din faţa apartamentului lui Jerry.

Tânărul descuie uşa, iar Alice făcu un singur comentariu cu privire la metoda lui neobişnuită de a se duce acasă.

— Tot nu cred că era nevoie să parcăm la aproape doi kilo metri de aici.

Când Jerry aprinse lumina, Alice descoperi cu stupoare labirintul. Tipul era paranoic, dar un paranoic incurabil. In apartamentul lui domnea aceeaşi suspiciune care-i preocupa şi mintea. Alice observă apoi folia argintie de pe pereţi.

— Asta te apără de extratereştri?

Dacă ar fi răspuns da, Alice ar fi ieşit pe uşă şi n-ar mai fi vrut să aibă niciodată de-a face cu el.

Dar Jerry nu răspunse. In schimb, el încuie uşa şi ridică de pe jos o sticlă de bere. Goală pe care o puse pe clanţa de la uşă. Alice râse în sinea ei,

dându-şi seama că sticla nu era altceva decât un sistem de alarmă – destul de rudimentar, de altfel. Apoi îl urmă pe Jerry în labirintul de dosare.

Jerry era bucuros sa aibă companie, dar îşi dădu seama că nu se achita cum trebuia de obligaţiile sale de gazdă.

Vrei să bei ceva?

Ăă... da, cafea... dacă se poate.

Bineînţeles că se putea. Jerry zâmbi. Cafeaua e prietena noastră.

O conduse în bucătărie şi începu să desferece frigiderul. Observând şi interpretând greşit privirea îngrozită a lui Alice, Jerry încercă să-i explice:

— Ţin boabele în frigider. In felul ăsta se menţin proaspete.

Jerry scoase un container din oţel inoxidabil pe care scria cafea” şi începu să rotească butonul închizătoarei cu cifru. După mai multe încercări nereuşite, el renunţă să mai deschidă containerul cu boabe de cafea şi mărturisi oarecum ruşinat:

— Am uitat combinaţia... Nu vrei nişte suc de grepfruf?

Alice refuză, aşa că se întoarseră în camera de zi. Zărind un poster cu John Lennon, Alice îşi aminti de legătura dintre De ^'eghe în lanul de secară şi asasinul lui Lennon şi coincidenţa o nelinişti.

Jerry arătă spre dosare şi spre masa ce-i servea de birou.

Ir

Dacă universul meu ar avea un punct central.

Atunci, acesta ar fi. Alice zâmbi. Ciudat cum Jerry era A. T de mândru de camera asta în care domnea o harababură nedescris.

Jerry se duse la masă, luă de-acolo o broşură şi i-o întinse

— Uite-o. Teoria conspiraţiei. Al treilea număr din anul aste

Cred că unul dintre articole a scos din sărite pe cineva. Alic aruncă o privire. „Secretul seismic al navetei spaţiale”. „Legi tura Qliver Stone – George Bush”. Mersese prea departe.

— Oliver Stpne? Dar era foarte simplu.

— Stone este purtătorul lor de cuvânt. Te întrebi dacă, în c zul în care cineva ar dispune de toate informaţiile astea şi avea un podium de pe care să le expună în gura mare, 1-ar lai s-o facă? Stone e un lacheu dezinformator. Faptul că e încă\par viaţă spune multe.

Povestea cu naveta spaţială era una. Dar să spui despre rj gizorul de film Oliver Stone că era omul republicanilor, era totul altceva.

Poţi să dovedeşti ceva din toate astea?

Bineînţeles că nu. O conspiraţie eficientă este o conspiri ţie a cărei existenţă nu poate fi dovedită. Dacă o descopei înseamnă că au dat-o în bară.

Alice răsfoi broşura şi începu să citească unul dintre articol cu voce tare.

— In ziua de 8 iulie 1979, forţele de securitate controlate c

Comisia Trilaterală i-au răpit pe taţii tuturor câştigătorilor amş ricani ai Premiului Nobel. Bărbaţii, mulţi dintre ei octogenar au fost obligaţi, sub ameninţarea cu moartea, să ejaculeze\par sticle mici din plastic. Sperma astfel colectată este acum an;

Uzată într-un laborator secret situat sub patinoarul din Rock fel Ier Cenâer.

Alice puse broşurajos şi înţelese – aşa avea să fieântotdef una cu Jerry. Avea momente de luciditate, dar în cea mai mai parte a timpului era o cauză pierdută. Octogenari obligaţi s se masturbeze? Laboratoare ascunse sub unul dintre locurile cele mai frecventate de turişti?

— Înspăimântător, nu-i aşa? Încerca Jerry să-i intuiască reac ţia.

Alice orienta discuţia spre subiecte mai puţin controversate.

Câţi abonaţi ai?

Numai cinci, răspunse Jerry stânjenit. Crezi că s-ar putea ca unul dintre ei să nu fie cine pretinde că este?

Cum altfel ar fi putut Conspiraţia Centrală să afle că Jerry a descoperit unul dintre comploturile lor cele mai ticăloase? Alice încercă să-1 ajute.

— Ai o li stă?

Jerry încuviinţă din cap şi începu să scotocească prin teancurile de hârtii aparent haotice, îi luă un minut până să-şi amintească unde pusese lista. El o conduse pe Alice în dormitor şi începu să scotocească printre hârtiile din sertarul noptierei.

Intre timp, Alice zări un raft cu'cărţi pe care se aflau zece ediţii diferite ale romanului De veghe în lanul de secară.

— Eşti un fân al lui Holden Caulfield.

Jerry nu păru prea încântat de descoperirea lui Alice.

Ăă..., nu chiar...

Dar îţi place cartea.

Era clar că Jerry ar fi vrut să schimbe subiectul.

Nu în mod deosebit.

Ai zece exemplare din ea.

Jerry era vădit tulburat. El care de obicei turuia când vorbea, acum îşi găsea cu greu cuvintele.

— Ăă..., ori de câte ori văd... unul... îl cumpăr. Nu ştiu de ce, dar simt nevoia să le am. (începu să râdă nervos.) Crezi proba bil că sunt nebun.

Ori că...

Jerry începu să râdă şi mai tare. Nu era râsul unui om feri-t. Dimpotrivă, friza isteria. Alice îşi dădu seama că Jerry ea probleme încă mai serioase decât paranoia lui maniacă, isesia legată de maşinaţiile organizaţiilor internaţionale şi 2 agenţiilor guvernamentale era numai un simptom al unei

]. H. MĂ agonii mult mai nefericite. Dar Alice habar „-avea ce puţi: – acea durere profundă care-1 chinuia pe Jerry. Acesta nu er.

— N mai un om nebun, ci şi un om care suferea îngrozitor.

Ochii fetei se umplură de lacrimi, lucru care o surpri. I; pentru ca nu plânsese de foarte, foarte multă vreme, dinainte tatăl ei să fie ucis de către un asasin necunoscut.

Când văzu lacrimi pe obrajii lui Alice, Jerry încetă brusc, mai râdă. Nu-i plăcea s-o vadă plângând. De fapt, Jerry ar fi cut aproape orice ca să n-o vadă pe Alice necăjită.

De ce plângi?

Tu de ce râzi? I-o întoarse Alice.

Tăcere, în acele câteva minute, ei se dezvăluiră unul celuilj mai mult decât oricui altcuiva până atunci. Alice nu era s ră, dar i se părea că. Se apropiase ceva mai mult de Jerry. Fa să vrea. Ca de la sine. Gura ei era ceva mai aproape de gura Jdecât fusese cu o clipă în urmă.)

Jerry era şi el prada unei senzaţii pe care n-o mai cunosciî de ani de zile. Uităântr-o clipă toate conspiraţiile şi toate în gile care fuseseră până atunci stăpâne pe mintea Iui. Nu se i gândea decât la faptul că în clipa aceea trebuia s-o sărute f Alice, altfel, în secunda următoare, n-armai fi fost în stare) respire.

În alte împrejurări, Alice şi Jerry ar fi făcut dragoste şi încercat, poate cu succes, să se vindece unul pe celălaltpa tru că flecare din ei avea o suferinţă pe care celălalt ar fi p cel puţin să i-o aline.

Dar chiar în clipa în care se apropiarăunul de celălalt, ştie de bere goală, fixată pe clanţa uşii de la intrare căzu pe pode

Jerry şi Alice fură readuşi >la realitate şi, o clipă, se uita unul la celălalt cu părere de rău. Apoi, Jerry stinse lumina trase pe Alice jos, pe podea, şi fixă cu privirea uşa de la dorii tor.

Alice era furioasă. Jerry fusese atât de aproape. Sărutul l ar fi dezlănţuit un torent de rupere lăuntrică marcând începu' procesului de recuperare a lui Jerry, de reintrare a acestuia: normalitate.

— Poate că a căzut singură.

Jerry îi făcu semn să tacă şi încercă să-şi dea seama ce se întâmpla. Nu dură mult.

Câţiva trăgători de elită, postaţi pe cealaltă parte a străzii, începură să mitralieze cu capsule de gaze lacrimogene fereastra de la dormitor, care se făcu ţăndări.

Uşa de la intrare fu dată de perete cu un soi de berbece, scoasă din balamale şi sfărâmată, până când din ea nu mai rămăseseră decât bucăţi de lemn şi aşchii. Dintr-o dată, camera fu puternic luminată.

Pe coridor se aflau zece militari din trupele de şoc, toţi îmbrăcaţi în negru şi cu lanterne în mâini. Unul dintre ei aruncă o grenadă prin deschizătura unde cu câteva minute în urmă fu-<seseuşa apartamentului lui Jerry. Labirintul de fişiere sări în aer şi o mulţime de aşchii de metal şuierară prin aer, pentru ca apoi să se înfigă adânc în rjereţi.

Jerry o împinse pe Alice apărând-o cu trupul lui. Cu toate că 'ân cameră pătrundea lumina puternică a lanternelor, ei stăteau ascunşi în spatele patului şi nu puteau fi văzuţi.

Ceaţa războiului umplu camera şi Jerry se aştepta ca atacatorii să întrerupă atacul, ca să-şi facă o idee despre configuraţia câmpului de luptă. Jerry profită de această pauză şi împinse încet noptiera cu umărul, aproape un

metru mai încolo, lăsând să se vadă un laţ de sârmă. Jerry trase de el şi deschise un chepeng.

— Acum!

Jerry o împinse pe Alice în jos, prin trapă.

Intre timp, zece soldaţi năvăliră în camera de zi, cu o pre-cizie militărească. Câţiva dintre ei se aruncară pe podea, aco-perindu-i pe colegii lor care se mişcau repede prin cameră, cu tonele automate îndreptate spre orice duşman care le-arfi ieşit „n cale.

Două detaşamente de comando coborâră de pe acoperişul Vadirii, cu ajutorul unor funii groase, şi pătrunseră în aparta-V'-nt făcând ţăndări geamurile de la bucătărie.

Jerry înşfacă lista abonaţilor la Teoria conspiraţiei^ se st cură prin trapă şi închise chepengul în urma lui. Apoi fac săritură de la o înălţime de peste doi metri şi ateriza pe o sal aşezată strategic. Alice îl privea îngrozită, încercând să în| leagă ce se întâmplase.

Jerry o lămuri.

— Să închiriezi întotdeauna un apartament de rezervă.

El se ridică şi trase de un mâner fegat cu sârmă, care aââ de undeva de sus. Întâmpinând rezistenţă, Jerry trase din noi cu toată puterea, în cele din urmă, izbuti. Noptiera din dormi tonii său alunecă la loc în poziţia sa iniţială, mascând astf (i chepengul. Tocmai la timp. Pentru că în clipa în care nopţier se opri la locul ei, o întreagă trupă de şoc năvăli în cameri pregătită să ucidă un duşman care dispărusem mod misteriof

Totuşi, Jerry n-avea de gând să deschidă o cutie de ber. Să se relaxeze. Repezindu-se la un dulap în perete, el aprinse un chibrit şi dădu foc unui fitil care trecea printr-o gaură (; ducea în apartamentul de sus.

— Ce faci?

— Scap de „centrul universului”.

Alice nu agree ideea lui Jerry, apoi văzu ceva ce-i displ şi mai mult.

Lumina albă a flăcării inundă un perete acoperit de o imel-să frescă. De la podea şi până în tavan, peretele era acoperit cţ un colaj viu colorat de fotografii tăiate din ziare şi din revistţ: uncălugăr budist din Vietnam sinucigându-se prin autojert-fire, discursul de adio al lui Nixon, Robert Kennedy ieşit victorios în alegeri, pe podiumul hotelului Ambasador, cu câteva momente înainte de a fi fost ucis, liderii Drepturilor Civile uitându-se îngroziţi la James Earle Ray, imediat după asasina-] rea reverendului King, ruinele oraşului Mexico după cutremu rul din 1985, mii de cadavre zăcând pe străzile Bhopalului, dup?

— Scurgerea de substanţe chimice otrăvitoare.

Dar în ciuda tuturor dezastrelor înfăţişate pe perete, o imagine le domina pe toate celelalte, atrăgând imediat atenţia Iu

Alice. Privind-o, fetei i se tăie şi bruma de răsuflare care-i mai rămăsese după atacul de sus şi săritura în apartamentul de jos.

Era o fotografie a ei, aproape în mărime naturală, înfaţi-şând-o călare pe un cal, cu mâinile întinse într-un gest euforic şi cu capul dat pe spate, în extaz.

Jerry îşi intitulase fresca Perete/e mmimilor.

Dar el habar n-avea că Alice se uita la ea. Toată atenţia lui era îndreptată spre fitilul care ardea, în momentul în care flacăra dispăru în apartamentul de sus, Jerry şi Alice fură cufundaţi în întuneric.

În primul moment, trupele de asalt nu observară fitilul incandescent care pătrunsese în apartament. Odată ajuns sus, acesta atinse o reţea de alte fitiluri strecurate prin labirintul de fişiere. Imediat după aceea, se auzi un sfârâit şi sute de scântei ţâşniră dintr-o împletitură uriaşă de fitiluri incendiare.

Atacatorii se opriră brusc, neştiind ce se întâmpla. Luminile ii orbeau şi-i zăpăceau. Dar nu trecu mult şi înţeleseră.

Fitilurile îşi atinseră ţintele şi, brusc, apartamentul începu să suda. Atacatorii se retraseră în fugă, iar labirintul de fişiere se transformă, în câteva secunde, într-un perete de foc de nepătruns. Din tot apartamentul lui Jerry nu mai rămăsese decât o masă din oţel topit şi de cenuşă fierbinte.

Vâlvătaia imensă începu să absoarbă oxigenul din apartamentul de jos. Alice nu vedea incendiul, dar simţi că temperatura începea să crească, simţea că se făcea din ce în ce mai cald. Trebuiau să iasă de acolo, în câteva minute, întreaga clădire avea să devină un grătar uriaş şi o mulţime de oameni puteau sa ardă de vii. Ce dracu' făcuse Jerry?

Din cauza întunericului, Alice nu putea vedea mare lucru.

— Fir i se părea că Jerry se legă cu nişte curele, după care îşi puse pe el un fel de impermeabil.

În ciuda panicii crescânde, sau poate tocmai de aceea, Alice -prinse un chibrit. Voia sa vadă ce se întâmpla. Şi-1 văzu pe! Erry îmbrăcat cu o haină de pompier şi o cască pe cap.

— Nu ştiu ce e asta, spuse el. Era aici când m-am mutat.

Chibritul arse complet şi se stinse. Din nou beznă.

În schimb, sus era lumină din belşug. Apartamentul dev* nise un crematoriu. Flăcări albe ţâşneau prin ferestrele acuj fără geamuri şi prin tocurile carbonizate ale uşilor. Nimic dinii untru nu putea supravieţui unui asemenea incendiu. Maşina scris a lui Jerry se topi, xeroxul arse, fişierele din oţel se trarij formară în forme amintind de sculpturile lui Dali, iar hârtii'j dinăuntru deveniră cenuşă.

Nu trecu mult şi în depărtare se auziră sirenele maşinilor pompieri. După alte câteva minute, o jumătate de duzină pompieri îi conducea pe locatarii imobilului afară din clădir| Din fericire, aceştia avuseseră prezenţa de spirit să deschid| ferestrele apartamentelor ca să intre aer. Aşa că nimeni nu part să fie rănit, iar în loc de flăcări, pe pompieri nu-i întâmpină dec| un fum gros, dens şi înecăcios.

Nimeni nu-1 observă pe pompierul care ieşi dintr-un apartî ment de la etajul al doilea, cu o femeie în braţe. El le strigă cel (din faţa lui:

— Faceţi loc! Lăsaţi-mă să trec!

Oamenii se dădură la o parte din calea lui şi pompierul d bon scările. Jerry şi Alice trebuiau cu orice preţ să scape de c| care voiau să-i omoare.

Coborând scările, dădură cu ochii de Jonas şi de gorilei acestuia. Bandajul de pe nasul lui Jonas era acum mai mi [constând de fapt dintr-o fâşie îngustă de tifon care-i acoperă parţial copcile. Lui Jonas nici nu-i dădu prin minte că tocm j trecuse pe lângă prada lui. Alice nu era sigură că-1 recunoscut pe Jonas.

— Era... cine cred eu că era?

Jerry încuviinţă din cap.

Dar Alice era mai nedumerită ca oricând.

Ţi s-a mai întâmplat asta vreodată?

Niciodată. Dar am exersat.

Sa fii paranoic era una. Dar să reuşeşti să scapi de un între comando pus să te omoare, era cu totul altceva.

Cine eşti tu, Jerry?

Un tip care încearcă să stingă un incendiu.

După ce ieşiră din clădire, Jerry aruncă haina şi casca de pompier pe o alee, apoi se îndreptară amândoi, într-un mod cât mai natural cu putinţă, spre maşina lui Alice, care era parcată în siguranţă, după cum insistase Jerry, la o distanţă de aproape doi kilometri.

Sus, în apartamentul lui Jerry, care ardea mocnit, un căpitan de pompieri îi explica lui Jonas, care-1 asculta uluit, ce descoperire neobişnuită făcuse.

— Vedeţi foliile acestea ca de aluminiu? (Arătă spre materi alul argintiu care acoperea pereţii.

— Podelele şi tavanul.) Rolul lor este acela de a transforma apartamentul într-un crematoriu.

Restul clădirii rămâne neatins.

Reacţia lui Jonas fu un amestec de furie şi de...' mândrie. Furie pentru că pierduse această rundă. Dar felul în care Jerry reuşise să-i scape printre degete merita toată admiraţia.

Un agent CIA urcă în fugă scările.

— Domnule doctor Jonas, veniţi să vă mai arăt ceva.

Jonas îşi urmă subordonatul prin coridoarele pline de fum şi apoi în apartamentul gol situat chiar sub cel al lui Jerry.

Câţiva agenţi CIA luminau cu lanternele fotografia femeii călare. Alice Sutton. Nu încăpea nici o îndoială. Jonas se gândi câteva clipe, apoi începu să mârâie, dând ordine.

— Într-o oră vreau să ştiu ce mănâncă, unde doarme, numele educatoarei de la grădiniţă. Tot.

Alice şi Jerry o luară pe West Side Highway şi ajunseră acasă la ea în zece minute. Alice răsuflă uşurată, în schimb, Jerry intră în camera de zi şi privi bănuitor în jurul său. Dacă îi dăduseră de urmă lui, care locuia într-o suburbie a New Yorkului, puteau foarte bine s-o găsească şi pe ea. Sigur, nu

era obligatoriu ca Jonas să ştie că Alice era acasă la Jerry atunci când apartamentul acestuia luase foc şi că cei doi fugis-”ă împreună. Dar nici nu era imposibil ca bunul doctor să nu se fi gândit la asta. Aşa era Jonas. Uneori, părea că putea să citească gândurile oamenilor.

Jerry îngheţă. De unde se ivise această amintire? Dar era oare într-adevăr o amintire? Sau era altceva? Nu ştiuse nici măcar numele lui Jonas înainte ca Alice sa i-l spună. Dar i se părea oarecum familiar. Jerry era din ce în ce mai nedumerit. In afară de asta, el trebuia să salveze viaţa lui Alice şi propria lui viaţă. De aceea, nu-şi putea permite luxul de a pierde timpul gândindu-se la lucruri pe care nu şi le putea aminti.

Alice părea să fi depăşit şocul prin care trecuse, pentru că starea ei de spirit era cât se poate de normală. Ea era fericită că se afla din nou acasă, printre obiectele cunoscute.

Vezi? Aici sunt în siguranţă.

Jerry nu era de aceeaşi părere.

Aparent eşti în siguranţă. Nu poţi să rămâi aici.

Trebuie. Ştiu unde stau toate.

Jerry n-o ascultă. El dădea ordine.

Ai să stai îaun hotel. Sub un alt nume. Şi ai să plăteşti cţ bani lichizi. Nu cu cărţi de credit.

Ei sunt pe urmele tale, Jerry. Nu pe mine mă vor. Inaint| să...

Nici o şansă. Daca rămânea singură acolo, n-avea să -apuce ziua următoare.

Rămân cu tine. O să D. Orm pe canapea.

Fu rândul lui Alice să protesteze.

Ba ai să pleci.

Ba nu. Dacă nu vrei să dorm pe canapea, o să dorm îi cadă. Sau pe masa din bucătărie. La o adică., poţi să goleşti ş un raft din bibliotecă. N-am nevoie de mult spaţiu...

Jerry! Taci din gură! Îl întrerupse Alice.

Jerry se execută. A'poi intră în camera de zi. Nu era prim; oară când vedea camera aceea. Numai că până atunci o văzus; din afară. Câte ore nu o urmărise el pe Alice cum se pedepse, singură făcând exerciţii în faţa ferestrei. Se uită pe geam şi za: locul unde îşi parca taxiul şi se uita la ea.

Alice îl urmă în cameră.

Aş vrea să te întreb ceva, Jerry. -

Dă-i drumu'.

De unde ştii că-mi place să călăresc?

Am văzut o fotografie în biroul tău.

Ah, da, îşi aminti ea. Eram călare pe Johnny Dancer.

În clipa următoare, atenţia lui Jerry fu atrasă de o altă fotografie, înrămată, înfăţişând-o pe Alice, tot călare, lângă un bărbat mai în vârstă şi foarte distins.

Jerry nu ştia cine era, dar ceva anume la acel bărbat îl tulbura. Cu toate că nu era sigur, Jerry crezu că-1 recunoaşte.

— Ăsta nu e judecătorul care a fost ucis?

Sentimentul de siguranţă al lui Alice slăbi. Tonul vocii ei deveni brusc inexpresiv. Sec. Trist dincolo de înţelegere.

De unde ştii?

A fost în ziare.

Alice fu copleşită de o durere care era întotdeauna la fel de vie. La fel de crudă.

— Era, a fost tatăl meu.

Coşmarul acelei crime torturase de atunci viaţa lui Alice, Alice tresări – fizic şi sentimental. Jerry nu suporta să o vadă suferind. Trebuia să facă ceva. Să spună ceva. Orice, numai să o facă să se simtă mai bine. Încercarea lui fu un gest sincer-chiar dacă stângaci – de a-i împărtăşi durerea.

— Făcusem un dosar şi cu el.

Alice se abţinu să nu urle la el, dar tonul ei deveni sarcastic.

— Crezi că şi pe asta tot NASA a făcut-o? Ai scris şi în bu linele tale informative despre asta?

Jerry nu se putea uita în ochii ei. In schimb, privi din nou Dtografia şi observă că aceasta era pusă chiar lângă fereastră. >rusc, înţelese, totul îi deveni clar.

— Din cauza lui te pedepseşti. (Alice nu înţelese. Jerry conmiă.) Faci gimnastică stând cu spatele la fotografie. Ca şi cum i încerca să rugi de ea. Uneori, cânţi o data cu muzica de la raio, dar de cele mai multe ori te pedepseşti singură.

— Muzica? Despre ce vorbea? Cum de ştia Jerry că ea a culta radio în timp ce făcea gimnastică? Apoi înţelese: Mă u măreşti, nu-i aşa? Îl întrebă ea furioasă.

Jerry o dăduse-n bară.

Alice se duse la fereastră şi privi pe stradă. Şi-l închipui Jerry holbându-se la ea de pe trotuar, Spionând-o. Jerry o tra din dreptul ferestrei.

Să nu stai niciodată în fereastră. S-ar putea să...

Alice îi îndepărtă mâna de pe umărul ei şi izbucni:

Unde stai? Pe alee? Într-o maşină? In fiecare seară?

Nu era numai nebun, era şi periculos. O iscoadă. Cum afl se care era apartamentul ei? Ce alte metode de supraveghere ir: avea? Ce altceva o mai urmărea cum face?

Ştiind că n-avea să reuşească s-o împace prea curând, Jer încercă să orienteze discuţia într-o direcţie mai productivă, r.'1 o urmărea. Acum o ştia şi ea. Mare lucru. Avea un motiv: T, facă, iar ea avea un motiv să fugă de durerea pe care i-o pri. Nuise asasinarea tatălui ei. Jerry nu cunoştea acel motiv. I1; merita să încerce să-1 afle. El înşfacă fotografi a înrămată arătă spre cal.

— Johnny Dancer, nu-i aşa? Nu-1 mai călăreşti, nu-i aşa? D| când a murit tatăl tău.

Alice îi smulse fotografia din mână, ca şi cum Jerry ar întinat amintirea tatălui ei. Totuşi, nu mai era chiar atât de fu rioasă şi tot ce voia era să fie lăsată în pace cu amintirile ei

— Pleacă, Jerry! Te rog!

Rugămintea ei îl sperie. Clătinându-se, el se întoarse în ca-mera de zi şi se uită la un perete acoperit de cărţi.

— N-ai cumva un exemplar din cartea aceea să rni-1 împai| muţi? De veghe în lanul de secară? Nu pot sa stau muât. Timţ) fără să am unul.

Alice nu voia decât ca Jerry şi nebunia lui să iasă din viaţi) ei. Imediat. Şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Dacă pleci în clipa asta îţi dau o sută de dolari. Să-ţi cum J1 peri câte exemplare vrei.

Insă Jerry nu voia banii ei.

— Am bani. (Scoase din buzunar un teanc gros de banc note.) Pentru zile negre, înţelegi tu…

Dar nici nu plecă. Stătea acolo şi o privea ca un câine bătut încercând să-i explice că intenţiile lui fuseseră cât se poate de onorabile.

— Dar cu Alice nu-i mergea. Ea voia ca el să plece. Avea nevoie de linişte. Imediat. Chiar atunci. Avea neapărată. Tevoie de o noapte de odihnă ca să-şi pună ordine în gânduri.

— Bine. O să-ţi mai dau douăzeci şi patru de ore. Dar dă-mi

: i tu mie următoarele opt ore.

Insă Jerry nu putea permite aşa ceva. In timp ce ei stăteau, le vorbă, Jonas şi gorilele sale erau pe urmele lor. Trebuiau să ilece de-aici. Dacă voiau să scape cu viaţă trebuiau să dispară.

— Nici vorbă! La-ţi câteva lucruri şi hai să mergem!

Alice considera că fusese mai mult decât rezonabilă. Şi lotuşi Jerry n-avea de gând sa plece. Era încă acolo. Obsedat de Jonas. Alice renunţă sa mai fie drăguţă.

— Du-te dracului! Ştiu că eşti nebun, dar du-te dracului!

Ochii lui Jerry se umplură de lacrimi.

Alice încremeni. El îi distrugea viaţa şi tot ea se simţea vinovată. Era aproape de necrezut, dar ultimele cuvinte ale lui Alice îl răniseră mult mai adânc decât toate chinurile fizice la care fusese supus în ultimele câteva zile.

Jonas încercase să-1 înece. Jonas îi injectase în corp droguri halucinogene. Jonas îl înjunghiase cu o spiţă de roată. Jonas „imisese un detaşament de ucigaşi de elită, să-1 omoare… dar umai vorbele lui Alice reuşiră să-1 doboare.

Erau o povară mult prea grea pentru el, Dar Alice nu avea de gând să bată în retragere.

— Nu mai scoase o vorbă. După câteva clipe, Jerry încuviinţă din cap şi ieşi tăcut din cameră. Alice auzi uşa de la intrare închizându-se în urma lui.

În sfârşit plecase.

Alice era furioasă, speriată, vinovată şi dezamăgită.

— Du-te dracului! Strigă ea în urma lui.

CAPITOLUL OPT

Ploaia încetase, dar pe stradă nu erau decât foarte puţii trecători. In depărtare tuna, iar dinspre Atlantic se apropiat nori cenuşii, aducători de furtună, acoperind cerul BroQklym| lui şi al Manhattanului. Strada din faţa casei lui Alice era plinf de băltoace. Puţinii trecători care aveau drum pe acolo încerce să le ocoleascăaltfel ar fi intrat în apă până la glezne – şi st uitau cu teamă la cer, sperând că acalmia să dureze măcar atâfl cât să apuce şi ei să ajungă unde trebuiau să ajungă. Deşi zona era foarte populată şi, în mod obişnuit, plină de viaţă, înfatijf sarea ei era acum de-a dreptul dezolantă. Furtuna de toamna smulsese frunzele copacilor ce străjuiau trotuarele, ceea ce, din, punct de vedere meteorologic, însemna că iarna era pe undeva! Pe aproape.

Nu acestea erau însă şi gândurile tânărului aflat la volanul!

— ' <iiil limuzinei parcate ceva mai departe de casa lui Alice. Pentr că Jerry Fletcher nu era singurul care o urmărea în secret pţ Alice Sutton.

Russ Lowry nu înţelegea prea bine ce legătură era întrij Jerry şi Alice. Ceea ce-1 surprindea cel mai mult era răbdarea de care dădea dovadă Alice faţă de un om evident sărit de p| fix. Lowry se interesase şi cunoştea acum destul de bine repi taţia lui Alice. Totuşi, îl primise de multe ori pe Jerry în biroi ei. In ce scop? Puţin probabil ca Jerry să-i fi furnizat inform* ţii pentru vreunul din cazurile ei. Singura explicaţie pe care putea găsi era că lui Alice îi era mila de Jerry şi încerca să-i facă pe plac.

— Cu toate acestea, pe Lowry nu putea să nu4 înspăif mante gândul că Jerry Fletcher o trăgea pe Alice în mlaştinii* problemelor lui.

În maşina-se mai afla şi agentul Nick Murphy.'Cei doi cunoşteau foarte bine bucuriile unui filaj şi treceau cu uşurinţă de la plictiseală Ia starea de alertă. In seara aceasta însă, Murphy făcu o greşeală crucială. Legile nescrise ale agenţiei prevedeau ca agenţii să nu bea foarte multă cafea înaintea unui filaj pe vreme proastă. In ultimele două ore, Murphy suportase consecinţele ignorării acestui dicton. Era treaz de-a binelea, suferea şi simţea nevoia să se uşureze. Dar ploaia torenţială îl obliga să rămână în maşină, întrebându-se cât avea să. Se mai poată abţine până să-i plesnească băşica.

Când ploaia stătu, Murphy se hotărî să-şi pună capăt agoniei.

— Mă duc să urinez pe aleea de colo până nu începe din nou să plouă.

Lowry încuviinţă, fără însă a pierde din ochi uşa blocului în care locuia Alice. Murphy îşi agăţă mitraliera pe umăr şi-şi trase fermoarul de la canadiană, ca să nu i se vadă arma. Apoi se dădu jos din limuzină şi porni spre aleea făgăduinţei.

Când Murphy se întoarse la maşină, Lowry se gândea la Alice şi fu surprins de rapiditatea cu care colegul său îşi terminase treaba – rezultat al antrenamentelor menite să mărească gradul de operativitate al agenţilor în teren.

— Ce-ţi mai face băşica?

Lowry simţi pe tâmplă butoiaşul mitralierei lui Murphy şi o voce pe care nu o recunoscu îi răspunse pe un ton prietenos ce contrasta puternic cu ostilitatea acţiunii.

— Băşica mea? E bine. A ta ce face?

Nu era răspunsul pe care-1 aştepta Lowry. El se uită în oglinda retrovizoare şi-1 recunoscu pe Jerry Fâetcher. Lowry era, în general, un om calin. Dar chiar şi atunci când era speriat, nu-şi trăda teama şi vorbea pe un ton cât mai firesc cu putinţă – cu atât mai mult cu cât era plătit tocmai pentru a face faţă unor astfel de situaţii.

— Te caută multă lume.

Jerry zâmbi.

— Zău?

La adăpostul întunericului. Lowry vru să-şi ia pistolul cart; se afla la numai câţiva centimetri de mâna lui. Dar Terry îl văzu şi zâmbetul binevoitorii dispăru de pe faţă.

— Mâinile pe volan.

Pentru cineva cu labilitate psihică, aşa ca el, Jerry acţiona ia fel de calm ca şi profesionistul ce şedea pe scaunul din faţa lui. Era ca şi cum ar fi existat doi Jerry. Unul era Jerry cel plecat cu sorcova, iar celălalt, un specialist în arta furişării, un om calm prin excelenţă.

Deşi mirat de faptul că Jerry îl surprinsese trişând, Lonu se deranja să facă ce-i spusese acesta.

Dar Jerry nu glumea. El îl împunse cu mitraliera în cap. Gestul, deşi nu foarte brutal, îi dădu de înţeles agentului federal ca treaba era cât se poate de serioasă. Lowry înţelese şifaui ce i se spusese. Jerry îi mulţumi politicos pentru cooperare, ceeh ce pentru un individ care tine o mitralieră îndreptată spre cap; ii altui individ era un lucru surprinzător de civilizat.

— Unde e Murphy?

Jerry fu impresionat.

— Îmi place chestia asta. Ai o mitralieră la tâmplă şi dum neata întrebi de colegul dumitale. E bine. Deşi s-ar putea s; -!

Doară capul câteva zile. Ai venit aici cu intenţii onorabil',.:'7

Lowry nu înţelese întrebarea.

— Să ştii că eu sunt îngerul păzitor al lui Alice Sutton.

Deci asta era. Lowry râse.

— Ca să vezi. Şi noi care ne aflam aici ca s-o apărăm ele tine.

Jerry se uită mai atent la Lowry. Poate că spunea adevărul.

Sunteţi aici-pentru că v-aţi închipuit că s-ar putea să apar şi eu.

Mda… poate…

Lowry nu mai era sigur de nimic. La ce se putea aştepta de la un nebun care ţinea o mitralieră îndreptată spre capul lui'?

Dar intenţiile tale sunt onorabile?

Eu nu sunt un om violent domnule Lowry. Oricum, rm prin natură. Dar dacă-i faci vreun rău lui Alice, să ştii că te omor.

Lowry era sigur că Jerry s-ar fi ţinut de cuvânt. Dar nu era neapărată nevoie ca cineva să păţească ceva. Tot ceea ce voia Lowry să facă era să-1 convingă pe Jerry să lase arma jos şi să stea de vorbă.

Dar Jerry avea alte planuri şi -l lovi din nou pe Lowry cu mitraliera în cap.

Agentul federal nu ştia ce-1 lovise. Vreme de un minut, încercase să-1 angajeze pe Jerry într-o conversaţie, după care avu impresia că-1 lovise un elefant. Lowry căzu cu faţa pe volan.

Jerry îl mai lovi o dată, să se asigure că agentul nu mai mişca, nu mai deschidea ochii şi nu mai putea scoate o vorbă, într-un cuvânt era inconştientşi nu se prefăcea, aşa cum îi stătea bine unui agent federal cu instrucţia la zi.

În clipa în care vru să se dea j os din maşină, Jerry văzu ceva ce-1 obligă să rămână pe loc.

Alice ieşi din clădire, îmbrăcată în trening şi cu adidaşi în picioare. Jerry se ghemui pe podeaua maşinii, pentru ca ea să nu-1 poată vedea. „Rahat. Ce seară îşi alesese şi ea, să facăjogging.”

Jerry trebuia să facă ceva. Şi încă repede. Nu voia decât să se facă nevăzut, să dispară. Dar pe de altă parte, nu putea s-o lase pe Alice atât de vulnerabilă. După ce-1 trase pe Lowry pe iocul „mortului”, el se aşeză la volan, porni maşina şi o luă pe urmele lui Alice.

Alice continua să se pedepsească. Alergând cu atitudinea. Rmi atlet, ea coborî de pe trotuar şi o luă prin mijlocul Străzii A. -

După plecarea lui Jerry, simţise nevoia să facă mişcare: Dar „ u acasă, în faţa ferestrei – cu toate ca era sigură că Jerry

— Avea s-o mai urmărească niciodată din stradă. Alice nu voia ecât să scape de Jerry Fletcher şi de nebunia din ultimele ouăzeci şi patra de ore. Dar nu ştia dacă avea să reuşească, Pentru că în ziua aceea văzuse lucruri care aveau s-o obsedez; ani de zile de atunci încolo.

Ca avocat care lucra în Ministerul Justiţiei, Alice ştia tor”, despre conspiraţiile puse la cale de către diversele organiza,: antiguvernamentale. Existau comploturi din belşug. Când e; -: ea mică, lumea era plină de conspiraţii comuniste. Acum -; războiul rece se terminase şi în lipsa unei ameninţări străine. Unii oameni complotau împotriva propriului lor guvern, sus'i nând că acesta era decis să le restrângă libertăţile şi să pnvi; controlul asupra vieţii lor.

Pe Alice o uimiseră întotdeauna aceste idei. Guvernul fede ral nu puteau decât sa aprobe bugetul sau să aibă grijă ca mii di copii americani să nu sufere de foame. Cum puteau acei acri vi şti antiguvernamentali să-şi închipuie că Washingtonul urma rea să preia controlul asupra vieţii lor? Alice îi considerase iV, totdeauna pe aceşti teoreticieni ca pe nişte oameni cu prea mu i timp liber şi fără simţul realităţii.

Dar ce văzuse ea în ziua aceea? Începu să alerge mai re pede. Cine erau cei care năvăliseră în apartamentul lui Jen Fletcher? Mai mult ca sigur că nu făceau parte dintr-o agenţi guvernamentală.

Alice fusese prinsă în mijlocul unei operaţiuni militare coi v, plicate, din apartamentul unui oarecare şofer de taxi. Cum fu şese posibil? Edificiul pe care ea îşi organizase viaţa, o dai confruntat cu această nouă realitate, se prăbuşise. Dacă ucide rea tatălui ei aproape că-i distrusese viaţa, această nouă des'... T perire putea să nărui ască lumea în care trăia. Dacă acurn „si^ nu mai însemna opusul lui „jos„? Dacă „corect„ nu mai înseiv na opusul lui „greşit”? Dacă trupe de şoc secrete ale guvern, lui atacau cetăţeni obişnuiţi, ea de partea cui era? Şi pentru ci lucra?

Alice alerga din ce în ce mai repede. Muşchii de la picio; re o dureau, plămânii îi cereau îndurare. Dar Alice nu încetme, Daca alerga destul de repede, poate reuţea sa scape de groŁ5 trecutului ţi-de nebunia prezentului, Jerry o urma la o distanţă discretă. Conducea cu calmul şi răbdarea unui adevărat profesionist, nicidecum cu impulsivitatea unui taximetrist newyorkez sărit de pe fix. O vedea foarte bine pe Alice şi totul în jurul ei. Dacă cineva sărea din umbră, Jerry era gata pregătit să accelereze, să urce cu maşina pe trotuar şi să înceapă să tragă înainte ca Alice să păţească ceva.

Dar Jerry nu era omul care, chiar şi calm fiind să poată să tacă din gură. Prea îi treceau multe idei prin minte ca să nu simtă nevoia sa vorbească. Dar fără-să aştepte răspuns. Lowry nu era în stare să-i asculte şi să-i dea vreun sfat. Dar Jerry trebuia să pălăvrăgească înainte. Când vedeai atâtea conspiraţii câte vedea Jerry, erai obligat să împărtăşeşti informaţiile.

În afară de asta, Jerry era îngrijorat. O iubea pe Alice şi trebuia s-o apere. Chiar şi de ea însăşi.

— N-ar trebui să iasă noaptea. Ce face?„ Jerry se uită de aproape la Lowry. „Era într-adevăr inconştient sau se prefu-cea? Ştiu că eşti treaz.” Lowry gemu. Dar Jerry luă asta.ca pe un semn că omul începea să-şi revină şi-1 pocni din nou cu mitraliera în cap. Lowry încetă să mai geamă; ceea ce pe Jerry nu putu decât să-1 bucure.

Dar buna lui. Dispoziţie nu dură prea mult. La un moment dat, Alice traversă în fugă o stradă largă, trecu printr-un gang şi dispăru în CentralPark.

Jerry frână brusc, iar Lowry se lovi cu capul de tabloul de bord. Jerry vira şi o luă pe o străduţă ce trecea prin parc, dar apoi se opri. O mai zări câteva clipe pe Alice, după care aceasta dispăru în desişul copacilor.

Jerry trebuia să facă ceva. Coborî din maşină, lăsându-1 acolo pe agentul federal pe post de „frumoasa din pădurea adormită”, şi o porni pe jos în urmărirea lui Alice.

Dar treaba nu era deloc uşoară. Şi asta nu pentru că Jerry n-ar fi ştiut cum să urmărească pe cineva fără ca persoana respectivă să-1 observe, ci pentru că-i era foarte greu să ţină pasul

Cu Alice. Gâfâind, el îşi scoase scurta diri piele, ca sa poa alerga mai uşor.

Degeaba. Distanţa dintre ei creştea văzând cu ochii. BătăliŞ era ca şi pierdută, dar Jerry nu voia să renunţe. Alice era pr vulnerabilă. Chiar dacă ar fi reuşit să alerge mai repede dec| oricine s-ar fi încumetat să o urmărească pe

jos, în faţa cuicare ar fi urmărit-o într-o maşină, n-ar fi avut nici o şansă scăpare.

Zece minute mai târziu, Alice ieşi din parc şi o luă spre s pe Strada 5. Respira repede, dar regulat. Chiar şi atunci ci făcea un efort intens ca acesta, Alice era o persoană organi| ţa şi stăpână pe situaţie.

În schimb, Jerry ajunse la marginea parcului şi se prăbuş picioareletinui zid de piatră. Nu mai avea pic de aer şi fie respiraţie i se părea a fi şi ultima din viaţa lui. Dar mai decât pentru el se temea pentru Alice. Trebuia să se ţină du] ea, dar pur şi simplu nu se mai putea mişca.

Intre timp, Alice se făcea din ce în ce mai mică, până c Jerry n-o mai văzu deloc. Urmărirea se terminase.

CAPITOLUL NOUA

Era târziu când Jerry intră în librăria Bornes & Noble din. Chelsea. Drumul lui pe jos, cale de circa patruzeci şi cinci de străzi, durase mult şi din cauză că Jerry, căruia i se părea întotdeauna că era urmărit, recursese la unele tertipuri – întoarcere pe loc şi fugă sau schimbarea bruscă a direcţiei.

În afară de asta, el mai trecuse în drum şi pe la vreo jumătate de duzină de librării. Unele erau închise, iar cele deschise nu aveau cartea pe care o căuta el. In paranoia lui, Jerry îşi spuse că, poate, „ei" îl împiedicau anume să citească romanul pe care el se baza atât de mult, pentru ca, în cele din urmă, să poată pune mâna pe el.

La Bornes & Noble era multă lume. Librăria-cafenea era nouă în zonă şi oamenii veneau, mai mult din curiozitate, să frunzărească volumele din rafturi.

Jerry năvăli furios în librărie, urmărit de privirile curioase

—; câtorva dintre clienţi şi începu să caute raionul unde scria i asiei„. Calendare. Cărţi de bucate. Cărţi religioase. Dar nici na de clasici. De ce dracu! Ascunseseră un întreg raion? Jerry t disperat. Oare oamenii lui Jonas trecuseră pe-aici înaintea:? Şi furaseră un întreg raion de cărţi? Fără să-i vadă nimeni0 I. Ba nu. Uite-i. „Clasicii". In fundul magazinului. Jerry citi

*\par …Voce tare toate titlurile. Moby Dick, Oameni şi şoareci. Inou săintreân panică. Unde era? Dar chiar în clipa în care pe uite îi apărură broboane de sudoare, o găsi. De veghe în la-

/de secară. O ediţie nouă, cu o copertă albă, ieftină. Jerry o şfacă în grabă şiâncepu să se liniştească. Apoi se duse la

; să, să plătească, şi-i zâmbi triumfător – puţin cam prea tri-

— Nfator – casierei. Aceasta n-avea de unde să ştie prin ce tre~

J. H.

Cuse, Jerry în ultimele douăzeci şi patru de ore, aşa că tân<u|| nu-i oferi decât o explicaţie redusă la minimum. J

— A fost o zi lungă. (

Casiera încuviinţă plictisită şi luă banii, iar Jerry îşi spu^e.

În culmea fericirii, că situaţia nu era chiar atât de disperată şi-o închipuise el cu câteva minute în urma.

Undeva, într-unul din cele cinci cartiere ale New Yorkuh; i\par   într-o cameră de supraveghere, fără ferestre şi dotată cu tehnl. V, Jde ultima oră, se declanşa o alarmă. Trei tehnicieni, cu ochii av. \par   piti de somn, şi care tocmai urmau să iasă din schimb, tresei: mţ şi începură să examineze ecranele computerelor lor. Cel ^. Vj tânăr dintre ei zări ceva şi le spuse celorlalţi: \pa

— Cineva a cumpărat una! Ţ

Un al” doilea tehnician vizualiza pe monitorul cohiputeruh\par   o hartă a oraşului şi aşteptă până când sistemul de alarmă iii dică o anumită ţinta.

— Bames-& Noble. Strada 6.

Comandantul echipei de supraveghere începu să transmiv ordine prin radio.

— CLEETcod 115. Locaţia este 11-546 şase. Bârne s & N< b/e. Stricăciuni secundare minime.

Viziunea paranoică pe care Jerry Fletcher tocmai o aiun-gase din minte avea să se dovedească a fi înspăimântător „i reală.

Casiera puse cartea într-o pungă de plastic şi i-o dădu K.ţ Jerry. Acesta o scoase din pungă, o deschise şi în timp ce se r: j drepta spre uşă, începu să citească. Jerry era ca un toxicorm. Care avea nevoie de doza lui zilnica de drog. Dacă un om agita1 j aşa ca Jerry Fletcher putea fi vreodată calm sau concentrat, art: se întâmpla numai atunci când citea proza lui Salinger. Era cev j ce nu putea explica. Pur şi simplu, aşa era.

Jerry mergea pe trotuarul aglomerat, adâncit în lectură. In timp ce pentru cei mai. Mulţi pietoni acesta este un lucru riscant, Jerry era, ca întotdeauna, atent la ceea ce se întâmpla în jurul său. Chiar dacă aparent era cu gândurile aiurea, Jerry era întotdeauna cu ochii-n patru. Era un balet ciudat şi trecătorii îl priveau uimiţi pe cititorul avid care se strecura printre ei fără să se ciocnească de nimeni.

La un moment dat, ceva anume declanşa radarul interior al lui Jerry, care imediat intră în alertă.

O adiere din ce, în ce mai puternică apăruse de nicăieri, smulgând foile cărţii dintre degetele lui Jerry şi ridicând în jur vârtejuri de praf. Jerry privi în lungul Străzii 6, dar nu văzu nimic neobişnuit. Apoi, îi trecu prin minte că acel curent brusc de aer era extraordinar de localizat. Jerry privi în sus şi văzu ceva ce-i confirmă cele mai cumplite temeri.

De sus. Cobora în viteză un elicopter negru. Zburând cu luminile stinse, nu. Se vedea decât ca o rnasă mai întunecată decât cerul nopţii. Dotat cu amortizoare de sunet, elicopterul cobora fără zgomot, zbârnâitul elicelor pierzându-se în larma străzii intens circulate. Din elicopter fură coborâte patru frânghii negre şi, o clipă mai târziu, patru luptători dintr-un comando alunecară în jos, pe caldarâm, Pe stradă circulaţia se opri. Dar după câteva clipe, şoferii care opriseră maşinile nu mai erau siguri de ceea ce văzuseră. Multi dintre ei nu mai ştiau sigur dacă văzuserăântr-adevăr ceva, sau numai li se păruse.

Pentru că de îndată ce luptătorii coborâră pe pământ, elicopterul se ridică în aer fără zgomot şi dispăru. Luptătorii erau îmbrăcaţi în civil şi se amestecară imediat în mulţime.

Jerry îi văzu şi se uită bine la ei. Deşi erau îmbrăcaţi în civil, cei patru purtau cu toţii căşti pentru comunicaţie, iar pe sub scurtele lor Jerry zări arme automate cu tragere lungă. Pe încheieturile de la mâini aveau, lipite cu scotch, fotografii mici de-ale lui Jerry, care să-i ajute să-1 identifice.

Cei patru se apropiau de el uitându-se când la încheieturile mâinilor, când la feţele oamenilor pe lângă care treceau. Ştiau că Jerry se afla în zonă, dar nu ştiau m.'MÂRKS

Jerry nu avea, bineînţeles, nici un interes să-i ajute să-1 găsească. Aşa că, luând-o la sănătoasa, el se îndreptă spre periferia oraşului. Instinctul îi spunea să fugă. Toată fiinţa lui r, 1., voia altceva decât să scape. Jerry începu să alerge, lovindu-se de cei care-i stăteau în cale, ca să scape de ameninţarea de care se temea atât de mult.

Dar ceva anume îl ajuta să-şi stăpânească frica şi să se controleze. Nu ştia ce anume II făcuse să devină dintr-o dată atât de calm. Tot ce ştia era că acea stăpânire de sine era mult m ni puternică decât isteria lui de până atunci. Jerry ştia să se mif e cu discreţie şi să nu atragă atenţia asupra lui.

În timp ce alerga, Jerry zări un a! Doilea elicopter silenţios care depuse pe pământ alţi patru luptători, la o jumătate de sttti-dăân faţa Iui. Acum Jerry numai avea pe unde s-oia, pentru c„! I „civilii" se apropiau de el şi dinspre nord şi dinspre sud.

Jerry îngheţă. Nu ştia ce să facă. La ce-i servea toată experienţa pe care o dobândise dacă acum nu era în stare să găsească o soluţie? La un moment dat, unul dintre „civili" îl zări şi; e uita la încheietura mâinii.

Brusc, Jerry ştiu ce avea de făcut, în stânga lui. Se afla un cinematograf unde rula un film de Hitchcock. Jerry intră şi trecu pe lângă controlorul care-1 privea consternat.

Dar nu scăpase. In nici un caz.

La o înălţime de circa o sută cincizeci de metri deasupra cinematografului, planam aer un al treilea elicopter, ce servea drept centru de comandă al misiunii de capturare a lui Jerry Fletcher. Jonas se afla în acest al treilea elicopter şi dirija atacul, încercând să anticipeze mişcările prăzii sale. In momenuU acela, el asculta raportul unuia dintre oamenii săi de pe stradă.

— Ţinta a intrat în cinematograf. Jonas nu fu impresionat de strategia lui Jerry. O mai folosiseră şi alţii. Oswald a încercat aceeaşi tactică dacă mi-aduc eu bine aminte, Jerry intră în holul cinematografului şi de acolo fugi în sală. Unul dintre angajaţi strigă după el, dar altul îi dădu colegului său un ghiont arătând spre cei patru bărbaţi care-î urmăreau pe Jerry. Cei doi hotărâră să lase autorităţile să se ocupe de spectatorul fără bilet.

Sala era aproape plină şi Jerry încercă să se piardă în mulţime. Căută. Un loc în mijlocul sălii şi cât mai departe de interval, dar nu găsi decât unul foarte aproape de ecran şi catastrofal de expus. Privind peste umăr, Jerry îi

văzu pe cei patru... Civili” intrând în sală şi începând să cerceteze discret feţele spectatorilor.

Vreme de o clipă, Jerry încercă să se calmeze şi să pară că se afla acolo de când se stinseseră luminile.

Cu cât se apropiau „civilii”, cu atât era şi Jerry mai convins că trebuia să dea bir cu fugiţii. Dar nu asta voia el. Tot ceea ce voia era să se transforme, printr-o minune, într-un om normal, la fel ca toţi cei din sală. Un om care să fi plătit şapte dolari ca să vadă pe ecran povestiri despre conspiraţii internaţionale, şi nu unul vârât de-adevăratelea într-o astfel de istorie. Jerry voia să fie doar un simplu taximetrist newyorkez, ale cărui singure probleme să fie indigestia provocată de chili şi ambuteiajele. Mai mult decât orice, Jerry voia ca luptătorii în civil şi sadicul Jonas să înceteze să-1 mai urmărească, pentru ca el să-şi poate petrece timpul împreună cu Alice. Nu mai voia să fie obligat s-o scoată afară din clădiri incendiate sau să-i împuie capul cu comploturi subtile puse la cale de organizaţii obscure. Tot ceea ce voia era s-o invite într-o sâmbătă seara la un film şi apoi să i a masa împreună la un restaurant. Cu alte cuvinte, să se comporte ca doi oameni obişnuiţi care se iubesc.

Revenind însă cu picioarele pe pământ Jerry îşi dădu seama că se afla într-o situaţie mai mult decât disperată şi că, foarte curând, putea fi un om mort.

Civilii„ se apropiau. Secundele treceau. In clipa în care urmăritorii săi ajunseră îa jumătatea sălii, Jerry se ridică şi se îndreptă cu un aer cât mai degajat cu putinţă spre ieşirea în caz de pericol. Poate, cine ştie, avea să dea impresia unui individ căruia nu-i plăcea filmul. Numai că fiind singurul dintre cele câteva sute de spectatori care se ridicase, sări imediat în ochi. Dar, din fericire, norocul fu de partea lui. „Civilii” erau atât de preocupaţi sa cerceteze feţele celor pe lângă care treceau, încât nu observă că Jerry se ridicase de pe scaunul său.

'.

Jerry avea să iasă viu din cinematograf. Era mai mult decât ar fi putut el să spere.

Dar, în clipa următoare, uşa ieşirii în caz de pericol se deschise şi un luptător în civil păşi înăuntru. Jerry nu avea cum să treacă neobservat. Speranţa lui de viaţă era acum de ordinul secundelor. In clipa în care vru să se întoarcă, să pornească pe un interval lateral, să iasă în hol şi de-acolo afară, „civilul” le transmise prin radio colegilor săi:

— E aici, în faţă.

Apoi se porni urmărirea.

— Jerry începu să alerge, dar doi „civili” îi tăiară calea. Nu-i mai rămase de făcut decât un singur lucru.

— Bomba! E o bombă aici! Strigă el cât putu'de tare.

După experienţa atacului terorist de la World Trade Cen~ ter, newyorkezii ştiau exact cum să reacţioneze în faţa unei explozii iminente. Panică. Oamenii se ridicară în picioare într-o mişcare colectivă şi o luară la fugă spre ieşiri.

Jerry rânji, îşi asigurase acoperirea. Iar „civilii” înjurară în căştile lor. În timp ce Jerry dispărea în mijlocul iadului.

Dar după câteva clipe, „civilii” îşi revenirā din şoc şi se postară în dreptul ieşirilor pentru a-i observa pe rând pe toţi cei care părăseau clădirea. Jerry se pierdu într-o mare de oameni ce se revărsa pe stradă şi trecu pe lângă unul dintre, civili"', care nici măcar nu ştiu că el era acolo.

Intre timp, conducerea cinematografului chemase poliţia şi, câteva clipe rnai târziu, îşi făcură apariţiaân zonă câteva maşini ale poliţiei, ambulanţe, maşini de pompieri şi, bineînţeles, mulţi reporteri.

Oamenii lui Jonas transmiseră această informaţie la elicopterul de'comandă şi primiră ordin să se împrăştie. Scoţându-şi căştile de comunicaţie, cei opt „civili” păreau la fel de normali ca oricare dintre cei aflaţi la faţa locului. Şi, la fel. De tăcuţi precum veniseră, ei dispărură în mijlocul cetei de cinefili înspăimântaţi.

Era ca şi cum nu fuseseră niciodată acolo. Nimeni nu-i văzuse. Nimeni nu-i auzise. Era ca şi cum cei opt nu existaseră decât în imaginaţia iui Jerry Fletcher.

CAPITOLUL ZECE

Alice Sutton dormea ca o moartă.

Epuizată de evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de re, ea adormi de îndată ce se urcă în pat.

Cu toate acestea, după câteva ore de binemeritată uitare, nintea amorţită a lui Alice îşi reveni îndeajuns încât să înceapă treacă în revistă toată nebunia care pătrunsese în viaţa ei., „) eşi încă mai dormea, Alice începu să-şi amintească toate prin. Iţe trecuse. Apoi, brusc, avu senzaţia căân juai ei plutea un -ericol palpabil şi intră într-o stare semiconştientă de alertă. Poate că avusese un coşmar. Poate că. În timp ce rJormea, auzi-; e un zgomot. După câteva clipe, i se păru că-1 aude din nou. °arcă erau nişte voci slabe, şoptite. Voci care vorbeau despre. Voci tainice. Voci conspirative.

O umbră trecu pe lângă o fereastră. Alice se ridică în capul laşelor, iar vocile amuţiră. Dar umbra? Fusese trează atunci când) văzuse sau visase9 Alice nu era sigură. Sentimentul de nesiguranţă îi sporea neliniştea.

Alice făcuse întotdeauna distincţia dintre realitate şi imagi-aţie. Ea ştia ce era real şi ce nu.

Dar de când îl cunoscuse pe Jerry Fletcher viziunea ei în-rezătoare asupra lumii începuse să se schimbe. O lume pe care crezuse că o înţelegea în termeni concreţi de alb şi negru, se dezvăluia acum în nuanţe de gri. Şi asta o dezorienta.

Alice rămase nemişcată, atentă la cel mai mic zgomot… la unetul pericolului ce se apropia. Apoi, neauzind nimic, seân-urie pe sine: simţindu-se ca o proasta care se sperie din orice, „um era. Posibil ca Alice Sutton, în vârstă de douăzeci şi opt de ni, absolventă a Universităţii Stanford şi a Facultăţii de Drept

De la Yaie, avocat în cadrul Ministerului Justiţiei, să se sperie ca un copil?

Puse din nou capul pe pernă, închise ochii şi... i se păru auzise un zgomot în camera de zi. Se ridică din nou în capu oaselor şi ascultă cu atenţie. Era cineva la uşă? Sau în bucată rie? Speriată de-a binelea, Alice se dădu jos din pat şi. Fără sr aprindă luminile, se duse în camera de zi.

Din pragul uşii nu văzu decât umbre lungi şi întunecate, u cele din urmă, Alice îşi făcu curaj şi aprinse luminile. Spre uşurarea ei, camera era goală.

Dar asta nu însemna că scăpase definitiv de pericol. Poate că sursa zgomotului care o trezise stătea încă ascunsă, pândă, undeva în apartament. Alice intră cu paşi şovăitori în salon şi aprinse luminile. Nimic. Camera era goală. Nici asasin. Nici un agent secret. Nici un teoretician al conspiraţiei pe cât de atrăgător pe atât de ţăcănit, spionând-o din spatele perdelelor.

În baie, la fel. Nimeni. Sau... Perdeaua de la duş părea mai umflată în partea dinspre sifonul de scurgere. Oare fusese Alice chiar atât de obosită în noaptea aceea încât nu mai trăsese perdeaua egal, aşa cum făcea în fiecare seară? Sau se ascunsese cineva în cadă, aşteptând clipa în care avea s-o atace? Alice voia să se culce. Nu voia să se lase copleşită de teama aceea iraţională, inexplicabilă. Trase încet perdeaua din plastic. Nu era nimic acolo. Cada era goală.

Înainte de a se întoarce în dormitor, Alice luă din bucătărie o sticlă de bere goală, se duse în camera de zi şi puse sticla, gâtul în jos, pe clanţa uşii de la intrare. Se uită o clipă la sticlă, apoi clătină din cap. Nu era sigură dacă voia să fugă şi să se ascundă sau numai să izbucnească în râs. Avea o senzaţie citi-dată. Îşi dădea seama că începea să-şi însuşească obiceiuriâ'e cuiva pe care-1 considera, eufemistic vorbind, nebun de legat „Mă transform în Jerry."

A doua zi. De dimineaţă. Alice urca – târându-şi picioarele Je oboseală -treptele ce duceau spre biroul ei. Lumina strălucitoare a dimineţii îi dădea o doză de optimism, făcând-o să-şi. Îlunge din minte gândurile îngrozitoare care o torturaseră cu o Coapte în urmă. Singurul lucru la care se gândea în clipele acelea era o cană cu cafea fierbinte. Fără o infuzie masivă de cofeină, ziua promitea să fie insuportabil de lungă şi de înceţoşată.

Şi asta nu pentru că ar fi uitat de Jerry Fletcher şi de Jonas. Dimpotrivă, avea de gând să stea imediat de vorbă cu şeful ei >i să iniţieze o investigaţie. Dar, pur şi simplu, nu se mai simţea ameninţată de ceea ce o speriase cu o noapte în urmă. Începu să se simtă din nou stăpână pe sine şi să nu se mai considere o ţintă.

Dar Alice se înşela.

Poate că razele soarelui speriaseră şi alungaseră demonii care îi înspăimântă pe copii, dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre agenţiile secrete care o urmăreau pe Alice pas cu pas. In timp ce fata intra în clădirea Mini sterului Justiţiei, doi agenţi de supraveghere, aflaţi într-o dubă aparţinând, chipurile, unei florării, n-o slăbeau din ochi. Ascunşi în

spateleunui geam cu oglindă, cei doi agenţi presupuneau că erau camuflaţi şi că treceau neobservaţi.

Dar se înşelau.

Cineva îi urmărea pe urmăritori.

Jerry Fletcher stătea la fereastra unei cafenele goale şi se uita cu un binoclu la duba florăriei Grammercy. Jerry era sigur că. După ce toată noaptea supravegheaseră apartamentul lui Alice, dimineaţa aveau să se posteze în faţa clădirii Ministeru-'ui Justiţiei. El era conştientele faptul că, dacă oamenii lui Jonas '; -i puteau să-1 găsească, aveau s-o urmărească pe Alice, în spe-'^nţa că, prin ea. Aveau să ajungă la el.

Numai că Jerry avea un cu totul alt plan.

J. H. MAI în mod normal, Wilson ar fi invitat-o pe Alice să ia loc. D' astăzi, nu. El nu ştia exact în ce fel de încurcătură intrase ea $ nu voia să cunoască amănuntele. Tot ceea ce ştia sigur era. M primise ordine, şi încă în termeni mai mult decât categorici,. 6 că trebuia să se asigure că Alice avea să facă ce i se spunea| |

Chiar dacă Alice şi Wilson nu erau ceea ce se cheamă prf teni la cataramă, ei aveau totuşi, o relaţie profesională baza pe respect reciproc, în drum spre serviciu, Alice îşi schiţase.) minte un plan de cercetare a tuturor afirmaţiilor făcute de Je|

Fletcher. Părea prea absurd ca să fie adevărat. Cine puteaj creadă că NAS A voia să-1 omoare pe Preşedinte? Şi totuşi. Al| văzuse cu ochii ei ceea ce se petrecuse în apartamentul J

Jerry. Mai mult ca sigur că Jerry trăsese concluzii eronate în c$ ce privea NASA. Dar simplul fapt că Jerry interpretase grşj lucrurile, nu însemna că el nu descoperise ceva importanţi tocmai asta voia să afle şi ea. '

Wilson nu părea dispus s-o asculte.

— Am primit ordin să nu ne mai ocupăm de cazul lui J

Fletcher. Şi să nu amestecăm în afacerea asta nici presa, ri poliţia... pe nimeni... Poliţia o să-1 aresteze, iar până atuncii va trebui să raportăm orice încercare pe care o va face de ~ '* legătura cu dumneata, Alice era uluită. -

— Nu se poate.

Wilson mai avea doar câţiva ani până la pensie. Ei înţelej perfect. Şi era sigur că putea s-o facă şi pe Alice săânţeieai

— Ba se poate. Şi e foarte logic. Noi nu suntem specialişti munca de teren. *

— Nu-mi place. Ceva nu e-n regulă.

— Doctorul Jonas mi-a spus că e posibil să nu vrei să cod rezi, De ce?

Alice era foarte nedumerită. Cum putea Wilson să-i cei aşa ceva? El se bizuia pe ea şi avea încţedere în ea. Alice. J cel mai bun om al lui şi era convinsă că el ştia asta. Acum, b (tm)

Jonasâi punea ta îndoială loialitatea şi eficienţa. Dar Alice avea şi ea rezervele ei în ceea ce-1 privea pe misteriosul psihiatru.

— Noi nu ştim cine esâe Jonas. Nu ştim cu cine colaborăm.

Wilson ştia. Deşi nu era un om uşor de intimidat, el era conştient de faptul că uneori e mai bine să te eschivezi şi să mai' stai şi în spatele frontului.

— Nu mai e cazul să punem întrebări. Noi am ieşit din joc.

Am închis. Am terminat. Ai înţeles?

Ce putea Alice să mai spună? Spuse ceea ce se aştepta Wilson să audă.

— Am înţeles.

Dar nu înţelesese. Nici o clipă. Alice Sutton nu era genul de om care să dea înapoi doar pentru că fusese ameninţat.

Dar pentru moment, tot ceea ce putea face era să se prefacă a fi de acord şi sa iasă din biroul lui Wilson fără să mai scoată o vorbă.

Odată ajunsă în biroul său trecu pe lângă secretara ei, Jill, fără să-i adreseze nici o formulă de salut.

— Vreun mesaj? O întrebă ea, schiţând, totuşi, un zâmbet.

Nu. Nici un mesaj.

AHce fu surprinsă, dar intră, totuşi, în birou. După câteva clipe, o întrebă din nou pe Jill, prin uşa deschisă:

Eşti sigură? Nici un mesaj?

Absolut niciunul.

Alice oftă, îşi deschise servieta şi scoase de-acolo un exemplar din buletinul informativ „editat” de Jerry şi intitulat Teoria conspiraţiei. După ce-1 răsfoi câteva clipe, scoase din servietă lista abonaţilor lui Jerry. Cu numai cinci nume la activ, n-avea să-i ia prea. Mult lui Alice să verifice unele lucruri.

Deschise calculatorul şi trecu la treabă.

Ceva mai târziu. Jerry Fletcher supraveghea în continuare echipa care o urmărea pe Alice. In timpul pauzei de prânz, trotuarele se umplură de salariaţi care se duceau să ia masa.

Iii clipa în care aprecie că densitatea de oameni pe metru pătrat de trotuar atinsese apogeul, Jerry îşi puse pe cap o caschetă de baseball şi se îndreptă spre maşina florăriei Gram-mercy. In mână avea un fel de dispozitiv despre care nu se putea spune cu precizie la ce servea. Era ca un fel de spirală făcută dintr-un cablu gros; care avea la ambele capete câte o bucată de oţel. Jerry ţinea dispozitivul în aşa fel încât să nu poatĂ. Fi văzut – iar cei care totuşi îl vedeau să-şi închipuie că era vorba de cine ştie ce unealtă de pescuit de mare rezistenţă, Şi nici n-ar fi fost prea departe de adevăr. Pentru că Jerry pleca ia pescuit de rechini.

Apropiindu-se de dubă, el se aplecă să-şi lege, chipurile, şiretul de la pantof.

În interiorul dubei, cei doi agenţi de supraveghere habar n-aveau că prada lor se afla la numai câţiva centimetri depărtare de ei. In schimb, îşi concentrară atenţia asupra unui magnetofon care înregistra o convorbire telefonică.

Undeva departe sună un telefon, după care se auzi o voce de femeie:

— Alo!

Apoi, vocea lui Alice. Agenţilor li se atrăsese atenţia că tct ceea ce spunea Alice Sutton era absolut confidenţial şi deosebit de important pentru siguranţa naţională.

Bună ziua. Aş dori să vorbesc cu domnul Ketcham.

Urmă o pauză şi un răspuns prudent:

La telefon doamna Ketcham.

Alice se afla în biroul ei, cu Teoria conspiraţiei în faţă, şi se dădea drept reprezentat comercial.

— Bună ziua, doamnă Ketcham. Soţul dumneavoastră este.

Abonat la buletinul nostru informativ şi aş vrea să ştiu dacă do reşte să-şi reînnoiască abonamentul!

Alice aştepta nerăbdătoare, dar doamna Ketcham nu spunea nimic. Ce se întâmpla cu ea? Doar nu era o întrebare chi ar atât de grea. Ori se abonează, ori nu se abonează. Sau să i -l dea pe domnul Ketcham. Numai să se grăbească pentru că Alice n-avea timp de pierdut, Ezitarea doamnei Ketcham era cât se poate de întemeiată. De fapt, în clipa în care vorbi, răspunsul ei avea să schimbe cursul cercetărilor întreprinse de Alice Sutton. Poate chiar şi viaţa acesteia.

— Soţul meu este mort. A murit aseară, într-un accident de maşină.

Agenţii de supraveghere care ascultau convorbirea lui Alice dactilografiau informaţiile cele mai importante, pe care apoi le introduceau în baza de date a agenţiei.

Intre timp, Jerry se asigură mai întâi că nu-1 vedea nimeni, apoi legă cablul de oţel de axul din spate al dubei. Pe urmă, se ridică şi se îndreptă spre o rulotă unde se vindeau cremvurşti calzi, derulând cu nonşalanţă cablul din oţel în timp ce mergea, După ce comandă un cremvurst „de luxe”, Jerry se aplecă din nou să-şi lege, chipurile, şiretul de la celălalt pantof. In timp ce bucătarul punea peste cremvurst ceapă, muştar şi alte condimente, Jerry se uită la axul rulotei şi trecu la treabă.

Alice privea lista abonaţilor la Teoria conspiraţiei. Patru nume, printre care şi cel al răposatului Bernie Ketcham, fuseseră tăiate cu câte o linie. Mai avea să dea de urma unuia singur: un oarecare Henry Finch, din statul Milwaukee.

Dar nu apucă să facă numărul pentru că Jill apăru în prag, ţinând în mână un buchet de şapte fire de floarea-soarelui.

— Sunt pentru dumneavoastră. Tocmai au sosit.

Alice se întreba cine ar fi putut să-i trimită flori.

Jill – ca de altfel întregul personal al Ministerului Justiţiei – era în acelaşi timp surprinsă şi fascinată. Viaţa amoroasă secretă a lui Alice deveni pe loc subiect de speculaţie.

Alice luă cartea de vizită, citi ce era scris pe ea şi înţelese.

— Ieşi prin faţă. Ia autobuzul spre vest.„ j.H. Marx: „Admiratorul” ei era, evident, Jerry. Dar ce se petrecea? L niile telefonice ale Ministerului Justiţiei, erau sigure. Sau po<-te că Jerry era de altă părere. Şi ce era cu floarea-soareriu

Avea ea o anumită semnificaţie? Era simbolul luminii savi. Plantelor care se întorc după soare? Alice voia răspunsuri.: pentru asta, trebuia să facă exact ceea ce-i ceruse Jerry.

Alic*e se ridică, îşi luă telefonul celălalt şi. Ieşi din birou.

— I înainte de a-i da instrucţiuni precise lui Jill.

— Aştept un telefon de îa poşta din Mii waukee. Când sur,; să-mi faci legătura pe celular.

În clipaân care Alice părăsi clădirea Ministerului Justiţiei şi se îndreptă spre staţia de autobuz, agenţii de supravegheretrară în alertă. Unul dintre ei se aşeză la volanul dubei; iar ce1 a-lalt raportă imediat la cartierul general.

— Subiectul pleacă.

După ce Alice se urcă în autobuz, şoferul dubei porni mo'r-ml şi se pregăti de urmărire.

La câţiva metri şi o lungime de cablu de oţel în urma lor u vi vânzător de cremvurşti tocmai pregătea o specialitate pentru '. Cuplu de turişti.

Dar în clipa următoare, turiştii rămaseră muţi de uimire v p-zând rulota trasă de-a lungul bulevardului, ca un liliac uri a?;<>. Pe vânzător cu o expresie prostească pe faţa stropită cu mus;.

— Omul era uluit. Ce dracii: se întâmplase? Rulota doar n-avea motor. Atunci, cum putuse să pornească atât de repede, c.

— O maşină de curse?

Pietonii consternaţi, vânzătorul şi turiştii se uitau la ruioU; care gonea de-a lungul bulevardului, săltând în urma unei duba a florăriei Grammercy, clătinându-se când într-o parte, când îft. Alta şi izbindu-se de maşinile parcate lângă trotuar.

— J

Trecu un timp până când şoferul dubei să audă zgomotele, asurzitoare ce veneau din spatele lui. Era ca şi cum o făptură din cer coborâse pe pământ şi acum zdrobea maşinile de pe stradă cu un ciocan ceresc. Curios, omul privi în oglinda laterală şi îşi dădu seama că trăgea după el – deşi nu ştia cum – o rulotă unde se vindeau cremvurşti caizi. Şoferul frână brusc, iar '. Ib acţiunea forţei de inerţie, continuă să gonească pe trotuar, ană când se izbi de partea din spate a dubei, Cel de-al doilea agent de urmărire deschise uşa din spate a: ubei şi încercă să desprindă rulota de dubă, dar găsi un cablu le oţel înfăşurat în jurul axului dubei. Şoferul apăsă înciudat pe i axon.

— O pierdem!

N-aveau de ales. Cel de-al doilea agent renunţă şi sări din ou în dubă. Una era să tragi după tine prin Manhattan o rulotă

; e servit cremvurşti calzi şi, cu totul altceva să o piardă din

: chi pe Alice Sutton, atrăgându-şi astfel furia comandantului

1:”; doctorul Jonas.

Şoferul dubei demară în trombă, angajându-seân urmărirea

Cobuzului în care se afla Alice. Rulota sălta în spatele lor, isând în urma ei o dâră de cremvurşti şi de condimente. In iomentul în care ajunseră la o intersecţie, şoferul nu avu înco-

0 şi merse înainte. Ceâe trei maşini de poliţie care veneau din înga se opriră în scrâşnet de frâne.

Dar una dintre maşinile de poliţie nu putu să oprească la mp şi derapa pe o distanţă de aproape doi metri, călcând peste a b Iul de oţel care lega duba de rulotă şi smulgând în felul oesta şi roţile din spate ale dubei. In clipa următoare, partea n spate a dubei lovi caldarâmul, producând scântei.

Şoferul nu mai putu să manevreze maşina şi opri. Apoî se adu jos din maşină şi văzu ce se întâmplase. Axul din spate al jbei fusese smuls din saşiu atunci când maşina poliţiei călca-

I peste cablul de oţei ce lega duba de rulotă. Acum, axul ză-

; a părăsit pe caldarâm, amintindu-i şoferului de scheletul unui

:'eşte.

Urmărirea se terminase. Celor doi agenţi nu Ie păsa de fap-

1 că urmau să aibă de-a face cu poliţia – oricum, agenţia avea t cureţe toată mizeria de pe bulevard – dar îi îngrozea gândul

H trebuiau să dea ochii cu Jonas. Întâlnirea nu avea să fie din-

! E cele mai plăcute. – -

CAPITOLUL UNSPREZECE

La două străzi de locul unde se afla ceea ce mai rămăsese din duba florăriei Grammercy, autobuzul lui Alice opri să mai ia călători. Jerry se urcă în autobuz şi se duse în spate, unde o văzuse pe Alice. Fata îl privi îngrijorată. Se apropie de eaântr-un mod ciudat. Mai ciudat decât de obicei. Jerry nu se uita la ea. Părea că privea prin geamul din spate al autobuzului, urmărind vreun obiect necunoscut.

— Ai văzut?

Alice nu văzuse. Habar n-avea despre ce vorbea el. Jerry vru să râdă, dar era şi pe jumătate serios.

— Tipic. Nimeni nu vede ceea ce văd eu. Să-ţi...

Dar Alice nu-1 lăsă să înceapă să vorbească. Ea avea întrebări la care trebuia răspuns imediat.

Jerry, unde i-ai găsit pe cei cinci abonaţi ai tăi?

Ani dat un anunţ pe calculator. *La bibliotecă. Altfel ris cam să-mi dea de urmă.

Alice îl privi îngrozită şi-i arătă lista de abonaţi la Teoria conspiraţiei.

— Sunt morţi. Patru dintre ei, în mod sigur. Şi toţi au murit în ultimele douăzeci şi patru de ore. Un accident de maşină, doua atacuri de inimă şi o apoplexie. Singurul de care n-am dat încă este Henry Finch. Vestea fu o lovitură chiar şi pentru

Jerry care era obişnuit să vadă comploturi peste tot în jurul său. Lui Jerry îi trebuiră câteva clipe până să-şi revină. Toţi abonaţii lui muriseră în ultimele douăzeci şi patru de ore? Contspiratorii acţionaseră rapid şi eficient. |

— Henry Finch. Henry Finch.;

Henry Finch supravieţui s e? Şi dacă da, cât avea să mai trăfiască? In ciuda faptului că distribuia buletinul de la diferite cuţii poştale din oraş, Jerry tot o dăduse-n bară. Îşi sub apreciase adversarii, iar abonaţii săi muriseră numai şi numai din vina.

Lui. '

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ăştia controlează totul. Enumai o chestiunede timp.

Şi pentru noi e tot o chestiune de timp.

Se aflau în staţia de metrou, lungă cât o stradă, de sub Times Sqnare. Alice voia să-1 ajute pe Jerry. Simţea nevoia să-1 ajute pe Jerry. Nu pentru că se temea de vreo conspiraţie înspăimântătoare şi nu pentru că-i era milă de el. Dintr-un motiv anume. Alice voia să ajute la înfrângerea demonilor care-1 chinuiau şi nu-i dădeau pace lui Jerry Fletcher.

Pe neaşteptate, Jerry simţi nevoia să-i mărturisească lui Alice ceva ce se născuse în sufletul lui cu mult timp în urmă. Fiind un om destul de nestăpânit şi necontrolat, Jerry o trânti:

— Te iubesc.

Amândoi fură surprinşi. Alice nu putu decât săângăime:

— Ce?

Trecuse ceva timp de când Jerry nu-şi mai mărturisise sentimentele unei femei. Iar acum că o făcuse, se temea ca nu cumva mărturisirea lui s-o sperie pe Alice.

Şocul lui Alice era cu totul diferit. De-abia acum, după ce trecuseră şase luni de când îl cunoştea, ea recunoştea, chiar dacă fără prea multa convingere, că Jerry nu era complet nebun. Şi acum...

Jerry ştia că trebuia să continue să vorbească. Orice spunea putea fie să abată atenţia lui Alice de la mărturisirea lui, fie, dacă avea noroc, putea găsi cuvintele cu care s-o convingă că n-avea de ce să se teamă.

— Eu... e ca şi cum m-aş hotărî să-ţi telefonez de o mie de ori pe zi. Să te întreb dacă vrei să te măriţi cu mine după moda veche.

Jerry ridică din umeri, ca şi cum sentimentul lui extraordinar pentru ea ar fi fost o reacţie faţă de o persoană absolut deosebită, aşa cum era ea.

— Tot ceea ce faci tu este minunat.

Alice aproape că-1 crezu. Asta era problema cu oamenii alienaţi. Jerry era cât se poate de sincer... dar asta nu însemna că ştia despre ce vorbea.

Astea sunt texte de cântece, Jerry.

Ştiu asta. Dar sunt... m-am fâstâcit.

Jerry, care supravieţuise atacului unui comando de elită, se fâstâcise în faţa ei. Alice se întrebă ce însemnau toate astea.

— A fost primul lucru care mi-a trecut prin minte. Ştiu că sunt texte de cântece. Şi ştiu ce simt.

Era o situaţie imposibilă. Chiar ridicolă. Alice se hotărî să-1 oprească pentru că nu voia să-1 vadă suferind, în orice caz, nu mai mult decât suferea acum.

— Nu ţi-o face cu mâna ta, Jerry. Eşti dezorientat.

Clipa la care visase atât trecuse şi Jerry o ştia. Trebuia să o facă pe Alice să înţeleagă.

Ai văzut, ieri, Peretele minunilor?

Acum nu e momentul să vorbim despre asta, Jerry.

El făcu o ultimă încercare. Nu ştia curn altfel să exprime ceea ce simţea.

— E Geronimo. Iubire, Te lasă să vezi unele lucruri. Iţi dă putere de pătrundere… intuiţie. Te iubesc din prima clipă în care te-am văzut.

Alice ştia foarte bine că Jerry „vedea, unele lucruri" şi,. In-| tuia" aspecte pe care alţii nu le sesizau. Dar ceea ce numea ej dragoste, era de fapt nebunie. Alice încercă să-1 aducă din nojj cu picioarele pe pământ, dar fără să-1 jignească.

— Tu nu mă iubeşti, Jerry.

Deşi îi vorbise cu blândeţe, Alice reuşise totuşi, să-1 fa< praf. Dacă ar fi avut de ales, Jerry ar fi preferat torturile lij Jonas, decât să i se conteste dragostea. Una era să te îneci şi s nu poţi respira, şi aâta să-ţi simţi inima sfâşiată în bucăţi. Nurile pe care i le produseseră torturile la care-1 supusese Jon

—; i făcuseră pe Jerry să-I impulsioneze să lupte pentru viaţa lui. P împotrivă, durerea pe care i-o pricinuise faptul că Alice îi respinsese afecţiunea îl făcu pe Jerry să-şi dorească moartea.

— Credeam că tu… de ce… dragostea distruge totul, nu-i aşa?

Se întoarse şi începu să-şi croiască drum prin mulţime.

— Jerry, întoarce-te!

Alice nu putea să-1 lase să plece aşa. Faptul că se înşelase în. Privinţa propriilor lui sentimente nu însemna că nu puteau continua să lucreze împreună. Alice fugi după el^ dar peronul staţiei era atât de aglomerat, încât ea îl pierdu repede pe Jerry din vedere.

Când veni metroul, Jerry se urcă într-unul din primele vagoane, dar Alice nu-1 zări decât după ce se închiseseră uşile, iar metroul se pusese din nou în mişcare. Ea alergă cât de repede putu după trenul care prindea viteză şi bătu într-unul dintre geamurile vagonului în care se urcase Jerry. Probabil că o auzise sau cel puţin observase că ceilalţi călători se întrebau ce voia să facă tânăra femeie. Dar Jerry nu se uită în direcţia lui Alice, privind în schimb cu un aer trist şi pierdut podeaua vagonului.

Iar Alice rămase pe peron, convinsă fiind că greşise, chiar dacă nu făcuse nimic rău.

Nu voia decât să se uite la ea. In clipele acelea minunate, când Alice se afla lângă el, Jerry ştia că viaţa merita să fie trăita, în ciuda organizaţiilor secrete care tot încercau să-1 reducă la tăcere. Putea face faţă tuturor conspiraţiilor din lume dacă o avea toată viaţa pe Alice alături. Dar Alice nu-1

iubea, iar el era copleşit de o durere pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci.

Ea era acolo, de cealaltă parte a geamului vagonului, alergând după el dar Jerry nu putea să ridice capul. Era mai bine sa n-o mai vadă niciodată, pentru că altfel ar fi murit. Dar pe de

Altă parte, se simţea pierdut. Cum să meargă mai departe, ştiind că Alice era atât de aproape de el, ştiind că ea îşi trăia -vig, ţa dar nu alături de el? Jerry îşi dădu seama că voia să moara chiar atunci şi acolo, înainte ca trenul să intre în tunel, Jerrj' privi pe geamul vagonului s-o vadă pentru ultima oară. Eftj atât de frumoasă şi de graţioasă... dar, brusc, mai vulnerabila. Jerry îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală de neiertat Cum putuse s-o părăsească? O târâse după el în toată afacerea asta cu Jonas şi cu conspiraţia NASA, iar acum ea avea nevoit de ajutorul Iui. Suferinţa nu mai avea importanţă. Singurul Iii-cru care conta era ca Alice să fie în siguranţă. Jerry ştia ce avea de făcut.

Dar nu apucă să facă nimic.

Trenul intră în tunel şi totul în jurul vagonului se întunecă, Beznă totală. Brusc, Jerry se simţi ca hipnotizat, închise ochii şi în clipa următoare începu să audă voci conspirative, voci şoptite... înfricoşătoare.

Deschise ochii şi privi în jurul său. Continua să audă vocilb. Dar nu văzu pe nimeni vorbind. De unde veneau vocile? F

Jerry dorea cu disperare să vadă ceva normal. Un chip amljt-bil, ba chiar un poliţist. Pe cineva sau ceva care să-1 ajute $ rămână în realitate... în normalitate. O femeie în vârstă se îâi-toarse şi-1 privi. Slava Domnului. Semăna cu o bunicuţă. Dar zâmbetul femeii se transformă curând în ceva mult mai puţin, binevoitor. Acum, femeia se uita chiorâş la el. Jerry întoarss capul şi văzu că toţi călătorii îi aruncau priviri furioase, ameninţătoare.

Şi, dintr-o dată, Jerry nu mai fu în metro, ci altundeva, mu: rău.

^

În faţa lui. Cu spatele la el, stătea un bărbat. Jerry îl recunoscu din fotografia pe care o văzuse în apartamentul lui Alica...' Era tatăl ei. Judecătorul Sutton. Lui Jerry i se păru că se apr opt' pe furiş de judecător, în clipa aceea, vocile se auziră mult rnj tare şi Jerry îşi văzu propria mână ridicând un pistol şi îndreS tându-i spre ceafa judecătorului Sutton. Brusc, vocile începui să ţipe, iar judecătorul Sutton se întoarse spre a-şi cunoaşte asasinul.

Luminile trenului dispărură în întuneric. Alice stătea pe marginea peronului şi se înjura în sinea ei. Nu dorise ca lucrurile sa ia o astfel de întorsătură. Nu aşa vrusese ea să se petreacă lucrurile. Aciim, Jerry plecase, dar ea habar nu avea unde putea să-1 găsească din nou.

Telefonul ei celular începu să sune şi Alice răspunse. Era secretara ei.

— Am primit un telefon de la oficiul poştal din Milwaukee.

Toată corespondenţa adresată lui Henry Finch este trimisă aici, în Manhattan.

— Unde?

— La Fondul Internaţional pentru Fuzionări şi Achiziţii.

În clipa în care Jill îi dădu adresa FIFA, Alice se înfiora. Poate că înfricoşătoarele coşmaruri ale lui Jerry Fletcher erau pe cale de a deveni realitate.

Alice luă metroul următor spre centru. Pe drum, ea se gândi la ceea ce tocmai aflase şi ajunse la concluzia că în nici un caz nu putea fi. Vorba de o coincidenţă. O jumătate de oră mai târziu, Alice intră în holul Clădirii Federale din Manhattan şi ' arcurse lista de locatari, aşa cum făcuse şi Jerry cu câteva zile -n urmă. CIA ocupa cinci etaje: 18-22. Fondul Internaţional; vntru Fuzionări şi Achiziţii se afla la etajul 24. Jerry îi spuse-:'- că fusese răpit, drogat şi torturat imediat după ce vizitase holul. El pretindea că asta nu se putea să nu aibă o oarecare legătură cu CIA. Alice nu era chiar atât de sigură, iar inima îi bătea cu putere. Oricine ar fi fost acest FIFA. Alice nu credea că aveau să fie foarte bucuroşi s-o vadă.

Liftul se opri la etajul 22, iar Alice deschise uşile din sticlă fumurie ale Fondului Internaţional. Pentru Fuzionări şi Achiziţii. Dacă acesta era cuibul de vipere pe care îl anticipa Alice, atunci FIFA reuşise cu siguranţă să se deghizeze într-o organizaţie dintre cele mai obişnuite.

Alice era mai curioasă ca oricând să stabilească o legătură între elementele disparate de care dispunea: un bărbat presupus a locui în Wisconsin, Jerry Fletcher şi un complot al NASA. Având ca scop asasinarea Preşedintelui.

II caut pe domnul Henry Finch, îi spuse ea recepţionerei.

Femeia o privi indiferentă.

Pe cine?

Henry Finch.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu cumva ajunsese într-un punct mort? Ar fi fost un dezastru. Şi asta, pentru că ea avea nevoie imediată de răspunsuri, neputând să mai piardă timpul cu alte cercetări.

Recepţionera se uită la ea cu ceva mai multă atenţie, măsu-rând-o din priviri.

— Vă aşteaptă?

Alice îşi stăpâni un zâmbet. Henry Finch exista şi nu era prea departe. Oricine ar fi fost, el putea reprezenta prima verigă solidă dintr-un lanţ de indicii emanate de mintea înceţoşată a lui Jerry. Alice se bucură de victoria ei, apoi se intimida. Nu mai era sigură dacă voia să meargă mai departe. Cunoştinţa cu Henry Finch şi încă un pas în labirint, nuteau avea drept urmare o schimbare definitivă în viaţa ei. In cel mai fericit caz. Îi putea fi periclitată slujba – dacă Wilson afla că ea făcea investigaţii în numele lui Jerry Fletcher. Iar în cel mai rău se puteau întâmpla lucruri deosebit de periculoase.

Dar a renunţa nu era, la drept vorbind, o opţiune. Alice era fiica tatălui ei şi ştia că aaesta nu s-ar fi ferit niciodată de adevăr, cu toate riscurile pe care le-ar fi presupus aflarea acestuia. Curajul lui îl costase viaţa, iar Alice n-ar fi

trădat pentru nimic în lume această moştenire. Arătându-i recepţionerei prudente legitimaţia ei, Alice spuse pe un ton cât mai oficial;

— Sunt domnişoara Alice Sutton, de la Ministerul Justiţiei.

Vă rog să-i spuneţi domnului Finch că trebuie să-1 văd imedi at.

Alice fu suficient de convingătoare, dovadă că după câteva minute fusese condusă de o altă secretară printr-un labirint de coridoare. Duzini întregi de funcţionari intrau şi ieşeau din birouri, ca şi cum ar fi lucrat într-o instituţie financiară obişnuită. Poate că aşa şi era. Alice avea s-o afle cât de curând.

Ea fu condusă într-un birou impresionant, cu vedere spre Empire State Building. O uşă care dădea într-o baie particulară, era întredeschisă şi Alice auzi cum cineva se spăla pe mâini. Secretara zâmbi politicos.

— Vine imediat.

În timp ce aştepta, Alice tu din nou cuprinsă de teamă. Chiar făcea ea asta? Ce dracu' o împingea să creadă că intrarea într-o vastă conspiraţie internaţională se afla în biroul unui oarecare funcţionar economic anonim? Ce avea să-i spună lui Henry Finch? Cât de furios avea el să fie, văzându-se atacat de către un avocat din cadrul Ministerului Justiţiei? Cine erau prietenii lui? Cui avea el să se plângă?

În clipa aceea, Jonas ieşi din baie şi intră în birou.

Şi el, şi Alice încremeniră. Niciunul din ei nu se aştepta sa dea cu ochii de celălalt. Dar, fiind şi unul şi celălalt profesionişti desăvârşiţi, îşi reveniră repede din surpriză şi trecură la afaceri.

— Sunt impresionat. Ce mai face Jerry? Întrebă Jonas pe un ton uşor ameninţător.

Alice încerca să înţeleagă de ce peste tot unde se afla ea? Apărea şi Jonas. Era clar ca sfera lui de influenţă ca psihiatru CIA, era mult mai largă decât cea a unui terapeut oarecare. De ce îl interesa Jerry Fletcher? De ce îl interesa ea?

E bine. Acum. Spune-mi cine eşti dumneata şi ce dracu' se petrece aici?

Astea sunt întrebări mai serioase, mai complicate şi mai importante decât îţi închipui dumneata. Ia loc, te rog.

Alice nu avea de gând să facă ce-i sugera el. Dacă Jonas i-ar fi spus să stea în picioare, ea s-ar fi aşezat. La rândul său, Jonas o privea îndeaproape, cu o expresie imposibil de descifrat. Jonas îi oferi o explicaţie, pe un ton amiabil, care însă pe Alice o făcu să se cutremure.

— Din motive pe care le vei cunoaşte curând, îţi voi spune un secret. Şi atunci, vei afla cine sunt eu. Cu mulţi ani în urmă, am lucrat pentru CIA, în cadrul programului M. K. ULTRA. Ştii despre ce este vorba?

Alice ştia totul despre ULŢRA, sau cel puţin cât îi era permis publicului să ştie.

În anii '50. În plin război rece, gradele superioare din armata americană au iniţiat un program având ca scop crearea soldatului perfect. Conştient de faptul că sovieticii erau mari specialişti în domeniul controlului asupra mintii, Pentagonul se temea de posibilitatea pătrunderii clandestine în Europa de Vest

a diviziilor de „creaturi” comuniste. ULTRA era răspunsul american. Dacă sovieticii puteau transforma un soldat într-o maşină de ucis, de ce să n-o facem şi noi?

Curând însă, ne-am dat seama şi noi, şi ei, că preţul moral pe care trebuia să-1 plătim pentru a controla mintea unui om era mult prea mare – chiar şi pentru comunişti. Metodele erau brutale, respingătoare şi deloc potrivite pentru programe de anvergură, la scară mare. Americanii şi-au suspendat repede cercetările.

Controlul minţii a intrat apoi în sfera de activitate a serviciilor secrete: Şi astfel, CIA a conceput un program menit ajute la crearea asasinului ideal. Un individ instruit, antrenatul mod corespunzător, i-ar putea face mult rău duşmanului său. |

De fapt, experienţele lor aveau şi un precedent istoric. Cu-j vântul „asasin” vine din cuvântul arab „hashishun”. Cu multe secole în urmă, oamenii erau drogaţi cu haşiş înainte de a fi trimişi să ucidă un duşman. Şi asta, pentru că fiind anesteziaţi, ei nu se temeau pentru ei înşişi, îndeplinindu-şi misiunile cu o eficacitate nimicitoare.

Programul CIA nu făcea decât să aplice cele mai noi descoperiri din domeniul tehnologiei şi farmacologiei la o tradiţie străveche.

— Ia un om obişnuit şi transformă-1 într-un asasin. Acesta a fost scopul nostru. Programul M. K. ULTRA a fost sistat în

1973, dar nu şi cercetările. (Jonas făcu o pauză, apoi aruncă bomba.) Eu am continuat cercetările. Să continuu?

Alice era consternată, dar se străduia să pară cât mai calmă cu putkiţă.

Adevărul vă va elibera.

Cercetările au presupus utilizarea substanţelor halucino gene şi a şocurilor electrice, în vederea producerii de modifi cări vegetative şi efectuarea de experienţe finale având ca scop producerea de pierderi senzoriale.

Experienţe finale?

Alice avu un şoc. Probabil că nu auzise bine. Mai mult ca sigur că nu asta vrusese să spună Jonas. Ba da. Asta vrusese să spună.

— Da. Experienţe soldate cu moartea subiectului.

Alice tresari vizibil. La început nu putuse să accepte ceea ce spunea Jonas. Părea imposibil ca guvernul american să fâe implicat într-un asemenea program. Şi totuşi…

— Asta aţi făcut şi cu… Jerry?

Jonas nu negă. Alice începea să înţeleagă. Jerry nu era numai un smintit sau un om care avea nevoie de un bun psihiatru. Jerry era victima unei politici înspăimântătoare a guvernului şi, mai ales, a omului din faţa ei, care, literalmente, îi distrusese mintea. Alice spera să-1 găsească pe Jerry la timp, pentru a-1 feri şi de alte eventuale vătămări.

Pe Jonas nu-1 tulburaseră mărturisirile pe care le făcuse. El voia ca Alice să înţeleagă exact ceea ce se întâmplase.

— M. K. ULTRA a fost ştiinţă. Din păcate, totul s-a termi nat în ciâpa în care John Hinckley I-a împuşcat pe Ronald Reasan.

Jonas părea ca se distrează şi că şocu! Vizibil al lui Alice îi dădea fiori de plăcere. Lui Jonas îi făcuse întotdeauna plăcere să sfâşie în bucăţi „armura” psihologică a altei persoaneşi asta fie prin tortură, fie spunându-i pur şi simplu, adevărul, Acum. De exemplu, se simţea foarte bine. Totuşi, voia să lămurească lucrurile în legătură cu încercarea de asasinare a Preşedintelui Regan.

— N-am fost noi. Ştiinţa ne-a fost furată. Cutia Pandorei s-a deschis. Subiecţii mi-au fost luaţi şi folosiţi de către sectoru!

Privat. Jerry a fost unul dintre ei.

Jonas mărturisise. Alice era atât de uluită, încât nu putu decât să repete acea ultimă informaţie.

A fost unul dintre subiecţii dumneavoastră.

Trebuie neapărat să aflu cine mi-a furat tehnologia. Voi face tot ceea ce trebuie pentru a-1 stimula pe Jerry să-mi spună ce ştie.

— Stimula? Tehnologie?

Alice era îngrozită nu numai de ceea ce tocmai aflase, dar şi de limbajul impersonal al lui Jonas care nu vorbea despre Jerry ca despre o fiinţă umană.

— Alice, Jerry este periculos. Este un… asasin.

Alice nu voia să mai audă nimic. Tot ceea ce putea face era să încerce să-şi păstreze calmul. Nu era uşor. Se îndepărtă de Jonas şi se duse la fereastră. Simţea nevoia să privească afară şi să vadă oraşul. Să vadă ceva normal. Ceva care să-i aducă aminte că lumea pe care o ştia ea încă mai exista.

II ura pe Jonas pentru tot ceea ce spusese, pentru ceea ce-i făcuse Iui Jerry şi numai Dumnezeu ştie câtor alte victime nevinovate.

— Alice, pentru a afla cine 1-a antrenat pe Jerry, trebuie să-i găsesc pe Jerry. Şi nu cred că pot s-o fac fără tine.

Tonul îngâmfat al vocii lui Jonas se schimbă. El îi cerea ajutorul. Jonas scoase o fotografie uzată dintr-un dosar aflat pe biroul său.

— Recunoşti asta?

Alice nu voia să se uite, dar curiozitatea era mai puternică. Fotografia era, la scară mai mică, aceeaşi care o înfăţişa pe ea, pe tatăl ei şi pe Jonny Dancer. De unde o avea Jonas?

— De unde o aveţi?

Jonas zâmbi şi spuse amabil:

— Deci o recunoşti.

Da, o recunoştea. Bineînţeles că o recunoştea.

— A fost a tatălui meu. O ţinea în portofel. De unde o aveţi?

Jonas se ridică-de pe scaun şi se apropie de Alice. Tocmai îi dezvăluise nişte secrete cumplite, condamnabile şi, cu toate acestea, tonul său era acum de-a dreptul patern.

— Spune-mi ce ştii despre moartea tatălui dumitale.

A fost judecător federal. Î respins recursul făcut de un condamnat. Ezekiel Walters...

Walters nu are nici un amestec în moartea tatălui dumiale, o întrerupse Jonas.

Alice se simţea din ce în ce mai neliniştită.

— Păreţi atât de sigur.

Jonas tăcea, iar Alice se stăpânea cu greu să nu izbucnească î n plâns.

— Când J-au găsit, îşi ţinea în mână portofelul. Singurul lucru care lipsea era fotografia. Unde aţi găsit-o?

Jonas îi arătă un inel de care era prinsă o cheie de o formă; îndată, pe care CIA o confiscase din camera de spital a lui? Rry.

— Fotografia se afla în seiful personal al lui 'Jerry, Alice încercă să înţeleagă ce sugera Jonas. Era prea cumplit ' i să fie adevărat. Şi totuşi...

Când crezi că te-a observat Jerry pentru prima oară? Coniiiuă Jonas. Ce aveţi voi doi în comun?

Fusesem atacată. El m-a salvat.

Vorbele ei erau goale de conţinut. Alice încerca să se con-rigă că întâlnirea lor fusese întâmplătoare.

— Te-o fi salvat, nu zic nu, dar el nu se afla acolo întâmplăor. Eşti avocat; încearcă să gândeşti ca un avocat.

126Ea nu voia'să gândească precum un avocat. Nu mai vo'r, Nu pe tema asta. Lanţul dovezilor ducea la o concluzie de ne conceput. Iar Jonas n-o lăsa să evite inevitabilul. % – Tatăl dumitale a fost arestat.

Alice voia să fugă, dar nu se putea mişca. Nu mai avea aer iar ochii i se umplură de lacrimi. Unde să se ascundă ca să s f ferească de adevăr? Jerry îl omorâse pe tatăl ei,

~ Şi de atunci nemernicul este obsedat de tine, conţinu1

Jonas.

Alice ştia că era adevărat. Era singura explicaţie a tot cte ce se întâmplase. Simţi nevoia să şadă, altfel ar fi-căzut. Jo.'u o luă de umeri şi o ajută să se aşeze pe un scaun.

— Îmi pare rău. Sincer, spuse el.

Jerry nu încerca s-o salveze pe Alice de cine ştie ce asp-; i necunoscut. Asasinul era chiar el.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Jerry stătea la o înălţime de cinci etaje deasupra caldarâmului şi supraveghea clădirea Ministerului Justiţiei, îi fusese surprinzător de uşor să se strecoare în birourile Companiei Berger, Cowden, Goldman & Young în timpul pauzei de prânz. Îmbrăcat în om de serviciu şi înarmat cu o găleată cu apă cu detergent şi cu ustensile de spălat geamuri, el trecuse absolut neobservat.

Pentru a nu trezi bănuieli, în caz că cineva s-ar fi întors de la masă, Jerry spălă o jumătate de geam, după care trecu la lucruri mai serioase. Cu ajutorul unui telescop discret dar puternic, el începu să urmărească tot ceea ce se petrecea în faţa Ministerului Justiţiei.

Clădirea era flancată, dar Jerry nu ştia sigur de cine. Două limuzine negre aşteptau răbdătoare să o urmărească pe Alice, în caz că aceasta ar fi ieşit din clădire. Jerry nu era sigur că erau oamenii lui Jonas, dar presupunea că da.

Apoi, cercetă cu atenţie acoperişurile din jur. Clădirile învecinate cu Ministerul Justiţiei păreau „curate”. Mă rog, poate nu chiar foarte curate. Pe unul dintre acoperişuri îşi făcură apariţia câţiva agenţi îmbrăcaţi în civil. Purtau căşti şi cu ajutorul unor microfoane parabolice de mare rezistenţă ascultau ceea ce se discuta în interiorul Ministerului Justiţiei.

Jerry nu era mulţumit. Mai exista o necunoscută a ecuaţiei, pe care el n-o găsise încă. Dacă n-o descoperea curând, trebuia să-şi regândească întregul plan. Era oare posibil ca agenţii pe care-i vedea să nu lucreze pentru Jonas? Mai era şi altcineva pe urmele iui?

Folosi telescopul pentru a examina şi unele dintre clădirile mai îndepărtate şi în cele din urmă găsi ceea ce căuta. Asta era.

LIHHBHlBlttmWHWmiHttlimmTOii „I

Pe acoperişul unei clădiri aflate la doua străzi şi jumătate sud se afla... un elicopter negru, gata de decolare, cu motoarele încălzite, dar cu elicea nemişcată. Alţi opt agenţi îmbrac. -!” în civil se învârteau prin preajma aparatului.

Jerry era mulţumit. Nu mai exista nici o îndoială. Jonas t-; plasase o parte din oameni pe acoperişul clădirilor aflate în v” cinătatea Ministerului Justiţiei.

— Măcar ştia exact cu cine ave. De-a face. În afară de asta, îi făcea plăcere – o plăcere perver să, fireşte – să ştie că, în. Sfârşit îl lua şi pe el cineva în <^n: –

La un moment dat, ceva îi atrase atenţia. Pe trotuar, misionar alerga spre Ministerul Justiţiei, cu o pizza în mi

Perfect. Tipul de la Pizza Pai'lor reprezenta primul act din gj bitul lui Jerry. Totul mergea şnur. Jerry îşi strânse telescop!

Ieşi pe uşă. – '

— HeiU Tu de colo!

O voce puternică şi o mâna care II înşfacă pe Jerry de Jerry strânse pumnul, gata să riposteze.

Dar nu era decât un avocatei care nu avea o părere prt bună despre priceperea „îngrijitorului” în spălatul geamuri î ^

— Dumneata numeşti ăsta un geam spălat?

În biroul lui Wilson se aflau Alice; Jonas şi alte câteva pen soane. Pentru nişte funcţionari-superiori aflaţi pe urmele unu asasin periculos, ei nu păreau să facă mare lucru. Mingea era e terenul îui Jerry şi ei ştiau că-acesâa punea ceva la cale. Î| ştiau exact ce, dar trupele lor erau desfăşurate în întreaga zod| gata să intre în acţiune. J

În clipa în care secretara lui Wilson intră în birou, AHce sa de pe scaun. Luase parte la multe investigaţii în cariera ei şi ei recunoscută ca o persoană

stăpână pe sine. Dar astăzi situaţi,., era cu totul alta. A-î prinde pe Jerry nu era la fel cu captuarareunui criminal oarecare. Ranchiuna ei era personală. Jerry!! Ucisese tatăl. Iar Alice n-avea de gând să-1 lase să scape pn,:' uşor. I i

Secretara lui Wilson ţinea în mână o cutie p] aţă, aburindă.

— Pizza domnişoarei Sutton, domnule.

Pizza? Nimeni nu comandase nimic de mâncare. Ce glumă mai era şi asta?

— Eu n-ani comandat nici o pizza.

Jonas şi Alice îşi dădură seama în acelaşi timp cine făcuse comanda Ia Pizza Par/or.

Jonas luă cutia şi o puse pe masă. În faţa lui Alice. Aceasta schimbă o privire cu Wilson şi deschise" cutia.

Pizza cu sos picant de vită şi de porc şi un bilet.

Alice începu să citească.

„Du-te la colţul dinspre nord-est Adu cu tine pizza. Am ceva important să-ţi spun." Alice ezita o clipă, apoi continuă: Este o poezi e. O citi în gând. Dar nu înţelese mesajul, cuvintele enigmatice ale lui Jerry. Poate că ceilalţi îe înţelegeau. „Trandafirii sunt roşii, violetele sunt albastre. Dacă Papa se duce la Washington, mă voi duce şi eu."

— Ce dracir înseamnă asta?

Toţi se uitară unul -Ia altul, uluiţi. Wilson începu să dea ordine.

— Aflaţi dacă Papa urmează să viziteze Washingtonul!

Câteva persoane ieşiră în grabă din cameră, ca să afle itine rarul Papei.

Alice îi dădu biletul lui Jonas. Acesta îl citi cu atenţie şi ajunse la o concluzie.

— Terry are să-ţi spună ceva foarte important. Apoi o rugă pe Alice, în mod oficial, să se aăăture echipei lui. Avea nevoie de ajutorul ei. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-1 fac să vorbească. Nu vrei să încerci şi dumneata? Îţi garantez că n-o să ţi se întâmple nimic.

Obiecţia lui Wilson o surprinse pe Alice.

— În nici un caz. Riscul este muâî prea mare.

Alice aprecie faptul că Wilson se temea pentru ea. Dar nu utea să-1 refuze pe Jonas. Avea să facă tot ce-i stătea în pu-nţă pentru a pune mâna pe Jerry Fletcher. Dacă murea, ghini-nul ei, dar era un risc pe care voia neapărat să şi-1 asume.

— Ba da,. E-n regulă. Accept.

Jonas îi dădu cutia de pizza unuia dintre oamenii săi.

— Luaţi cutia asta şi conectaţi-o la instalaţia de ascultare.

Aâice coborî în stradă, cu cutia de pizza în mână şi se dreptă către colţul dinspre nord-est, aşa cum i se spusese. Cât va clipe mai târziu, un taxi galben opri lângă ea. Jerry era t volan.; v

— Unde vă duc, doamna?;

Alice trebui să facă un efort supraomenesc pentru a-şi st pani furia. Cum putea individul ăsta să fie atât-de prefăcut? ' primul moment, Alice vru să dea

ordin „întăririlor” ei să d> chidă focul. Ideea de a se afla, chiar şi numai pentru puţii vreme în preajma lui Jerry Fletcher n-o încânta câtuşi de puţ Dar daca voia să-i prindă pe cei care puseseră la cale asasij narea tatălui eI. Pe cei care îl trimiseseră pe Jerry în misiune'; aceea ucigaşă, ea trebuia să intre în joc. Unde voia sa meargă1?

— Spune tu, Jerry.

Alice se urcă în taxi şi trânti portiera, după care taxiul se pv. W.

În mişcare.

Două limuzine îl urmară la o distanţă discretă – exact aşa cum Jerry ştia că aveau să o facă. La câteva străzi mai departe elicopterul negru cu cei opt agenţi îmbrăcaţi în civil la bord, înălţă în aer şi porni în urmărirea taxiului galben. Aşa cum aştepta şi Jerry.

În acelaşi timp, Johas, Wâlson şi subordonaţii lui se urcai'!: grăbiţi într-o limuzină Chevy Suburban neagră, parcată îr. Spatele clădirii Ministerului Justiţiei. Şoferul deschise un monitor pe care apăru o hartă a oraşului şi un punct luminos ce st îndrepta spre East River. Wilson dădu un ordin şi şoferul poriv maşina. Urmărirea lui Jerry Fletcher avea să fie o operaţiuni-foarte bine pusă la punct. Jonas îşi puse o pereche de căşti l? Urechi şi începu să coordoneze şi să dirijeze în acelaşi timp acţiunea de pe scaunul din faţă al limuzinei.

^, In tirnp ce conducea spre râu, Jerry nu zări nici un semn că ar fi fost urmăritnici de elicopter, nici pe pământ. Echipa [ui Jonas era foarte bună. Perfect. Lui Jerry îi plăceau întrecerile^.

În timp ce pilotul manevra elicopterul prin canioanele urbane, copilotul urmărea „vânatul”, transmiţând apoi informaţiile echipajului de urmărire de la sol.

— Se îndreaptă spre est.

Limuzina numărul unu confirmă că erau pe urmele lui.

— Nu-1 scăpăm din ochi. Suntem la şaptezeci şi cinci de metri în urma lui.

Tensiunea din taxi era palpabilă. Cel puţin, aşa i se părea lui Alice. Instinctiv, se aşezase cât mai departe de Jerry, sprijinin-du-se de portiera din dreapta ei. Nu vorbea mult şi nu-1 pierdea pe Jerry din ochi. Alice începu să se neliniştească. Unde o „ lucea? Cel mai mult o neliniştea atitudinea lui lerry. Acesta; urea să se distreze. Chiar nu înţelegea că de data asta nimănui R. U-i ardea de glume?

Jerry era încântat să se afle din nou în compania lui Alice. Deschise cutia şi-şi luă o bucată de pizza.

— E bună. Ia şi tu o bucată.

Alice nu putu răspunde. Nu-i era foame. Se gândea la Jerry. ~um putuse să se lase înşelată de el?

— Cum le-a plăcut chestia aia cu Papa? Rupse Jerry tăcerea.

U am scornit-o. Trebuia să-i fac să plece.

Farmecul de altă data al iui Jerry dispăruse pentru Alice. U mai era drăguţ, acum o înfuria, o scotea din sărite. Ii venea aşa destul de greu să meargă cu el cu maşina, dar dacă nu. Cea, Alice nu era sigură că avea să reuşească să-şi păstreze îlmul. Se uită nervoasă în oglinda laterală, sperând să-i zăreas-i pe oamenii lui Jonas.

Jerry îi interpretă greşit gestul. '.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc, răspunse ea pe un ton sec.

Nu avea nevoie de complimentele lui. Se ura pe sine că nu de mult simţise ceva pentru el. Alice încerca să se convingă că nu fusese vorba decât de un sentiment de milă. Dar în 'fundul sufletului ei, ştia că altul fusese adevărul.

Acurn Alice se dispreţuia pe sine pentru toate astea… şi cu atât mai mult pe Jerry. Ea redeveni „prinţesa de gheaţă” de odinioară, rece, stăpână pe sine şi conştientă de misiunea pe „care o avea de îndeplinit.

Ce voiai să-mi spui, Jerry?

Nu sunt sigur c-o să mă crezi.

În interiorul limuzinei Chevy Suburban, al maşinilor de urmărire şi al elicopterului, toată lumea le asculta conversaţia. Wilson şi subordonaţii lui din cadrul Ministerului Justiţiei erau fascinaţi. Cândva, nimic mai mult decât un personaj care-i sâcâia, Jerry crescuse acum în ochii lor. Nu li se întâmpla în fiecare zi să trebuiască să urmărească un asasin din legendarul program ULTRA. Chiar şi pentru ei, care văzuseră destule în viaţa lor, ceea ce se întâmpla acum era ceva cu totul deosebit, ceva ce ţinea de istorie.

Jonas în schimb, nu era nici pe departe la fel de entuziasmat ca ei. El avea o misiune de îndeplinit şi nu se gândea decât cum s-o aducă mai bine la îndeplinire. Jerry Fletcher trebuia oprit înainte de a mai apuca să facă rău.

Taxiul lui Jerry făcu o mişcare laterală, ca să ferească un pieton neatent şi inima lui Alice începu să bată cu putere. Scopul ei era acela de a-î menţine pe Jerry cât se poate de calm şi-să obţină de la el orice informaţie care putea fi utilă într-un eventual proces intentat lui Jerry şi manipulatorilor săi. Se temea el că ea n-avea să-1 creadă? Alice încercă să-i alunge temerile.

— Jerry, singurul lucru cu adevărat important este adevărul. |

El se uită la ea şi-şi „dădu seama că nu-i putea ascunde nimic, i

Nu ştia de ce. Dar nu este deloc uşor să faci o mărturisire. \pa — Cred că ştiu cine 1-a omorât pe… \par

Se opri. Alice se aplecă spre el, într-un gest involuntar, în sfârşit, avea să mărturisească. Uciderea tatălui ei nu avea să mai fie un mister. In vehiculele de urmărire, Jonas, Wilson şi ceilalţi îşi ţinură respiraţia.

— Ştiu cine i-a omorât pe preşedintele McKinley.

Preşedintele William McKinley fusese asasinat în 1901.

Jonas simţea nevoia să ucidă pe cineva. Fuseseră atât de aproape. Jerry era chiar nebun de-a binelea? Sau numai se juca cu Alice? Aceeaşi întrebare şi-o punea şi Alice.

— M-ai adus până aici ca să-mi spui asta?

— Nu.
Jerry semnaliza la stânga, dar făcu la dreapta. Maşinile de urmărire făcură şi ele o mişcare laterală, ca să nu-Lpiardă din ochi. Se aflau pe Strada 1. Alice nu-şi dădea seama încotro se îndreptau. Jerry încerca să descifreze ce anume se petrecea în mintea lui. „Simt ce vreau să spun, dar nu pot s-o gândesc." Alice nu înţelese. E ca atunci când îţi aminteşti cuvintele unui cântec, dar numai dacă le însoţeşti de melodie şi le cânţi o dată cu ea. Fără muzică nu faci nimic.
În maşina de urmărire, Wilson era nervos. Jerry Fletcher părea din ce în ce mai puţin raţional. Wilson nu voia ca Alice să fie expusă acestei ameninţări mai mult decât era absolut necesar.
— Haideţi să punem mâna pe el!
Jonas refuză. Trebuiau să aibă răbdare.
Jerry se uită în oglinda retrovizoare să vadă dacă nu cumva era urmărit. Alice se făcu că nu pricepe.
— S-a întâmplat ceva?
Alice era mai bună ca avocată decât ca actriţă. Dar lui Jerry nu-i păsa. Ştia foarte bine că erau urmăriţi. Voia doar să se asigure că oamenii lui Jonas puteau să ţină pasul cu el. Toţi aveau de jucat un rol în planul lui. Intre timp, avea chestiuni mult mai importante de discutat cu Alice.
Nu s-a întâmplat nimic. Uite, vreau să te duc acolo unde cântă muzica.
Unde e asta?
Jerry apăsă pe pedala de acceleraţie şi taxiul se năpusti înainte. Aparent, Jerry avea de gând să-i arate unde cânta muzica. Odată ajunşi la o intersecţie, Jerry profită de lumina galbenă a semaforului şi, depăşind o maşină oprită regulamentar la stop, mări viteza şi ieşi din intersecţie, Prima dintre maşinile de urmărire vru să se ia după el, dar o maşină de gunoi, ce venea din dreapta, îi bară drumul.
— Ne-a făcut-o! Strigă şoferul în căşti.
Dar sus, deasupra Străzii l, trupele aeropurtate ale Iui Jonas urmăreau totul din elicopterul lor. Nici o problemă.
— L-am reperat. Se îndreaptă spre pod.
A doua maşină de urmărire vira la stânga, pentru a evita lumina roşie a semaforului. Strategia era să meargă paralel cu „ţinta" şi s-o ajungă din urmă pe podul Queeensboro.
Intre timp, Jonas urmărea pe monitor semnalul luminos al taxiului lui Jerry.
— Jonas către unităţile de la sol. Elicopterul 1-a reperat. Ră mâneţi puţin în urmă şi lăsaţi-1 să creadă că a scăpat de voi.
În timp ce cea de-a doua maşină executa ordinele, Jerry se apropiase de podul mamut Queensboro, de peste East River. Alice era nedumerită.
S\parIn Queens cântă muzica?
Astăzi nu.
Tonul vesel al lui Jerry dispăruse. Avea să se întâmple ceva.

Pilotul elicopterului îşi dădu seama că ceva nu era în regulă, dar era prea târziu ca să mai poată remedia situaţia. La un moment dat, el nu mai văzu taxiul galben, dar cu toate acestea, se îndreptă spre est, ca să-1 aştepte pe Jerry la celălalt capăt al podului.

Dar Jerry avea un cu-totul alt plan. În clipa în care taxiul ajun se la jumătatea podului, Jerry frână brusc şi răsuci volanul mă sinii.

Vreme de o clipă, Alice încercă să înţeleagă ce se întâmpla, după care începu să ţipe, timp în care taxiul se răsuci cu tre sute şaizeci de grade şi apoi derapa. Jerry reuşi însă şi oprească maşina cu portierele în direcţia vehiculelor din spate.

Taxiul staţiona de-a curmezişul şoselei ce traversa podul, blocând toată circulaţia dinspre Manhattan.

Frânele scrâşniră, cauciucurile scoaseră scântei, iar maşinile se ciocniră unele de'altele. După terminarea reacţiei în l anţ, se auzi un cor mixt, de claxoane şi de newyorkezi furioşi.

Jerry nu le dădu nici o atenţie şi sări din maşină, strigând-o pe Alice ca să-I urmeze. Aceasta îşi depăşise frica şi acum se întreba ce avea de gând să facă Jerry. Îşi dăduse seama că era urmărit? Anticipa un atac? Era chiar atât de paranoic încât să vadă un duşman pe care nimeni altcineva nu-1 vedea? Alice luă cutia de pizza, apoi făcu ce-i spusese el. Spera ca Jerry să fie prea ocupat ca să mai observe că ea înhăţase cutia. Dacă observa, putea foarte bine să devină bănuitor. Sau cel puţin mai bănuitor decât de obicei. Dar Alice ţinea cu tot dinadinsul să rişte. Nu voia să piardă legătura cu Jonas şi cu Wilson. Îdeea de a rămâne singură cu Jerry o îngrozea. In definitiv, tipul era o maşină de ucis oameni.

— Şi acum, ce facem? Întrebă ea.

Jerry era calm şi liniştit, ca şi cum s-ar fi plimbat prin Central Park şi n-ar fi stat în mijlocul celei mai aglomerate şosele din oraş.

— Pe-aici.

Jerry sări peste zidul ce despărţea cele două benzi de circulaţie, apoi întinse mâna ca s-o ajute şi pe Alice să sară. Ea ezită, sări, îşi pierdu echilibrul şi scăpă din mână cutia de pizza. Jerry o prinse pe Alice, dar cutia căzu pe jos. In clipa în care vru s-o ridice, Jerry o trase după el, aparent fără să-şi dea seama de adevărata utilitate a acelei cutii.

— Dă-o naibii de pizza! O să-ţi cumpăr eu alta!

Jerry ridi că mâna, facându-1 e semn şoferilor să încetinească, apoi traversă banda, trăgând-o după el şi pe Alice. După câteva clipe se apropiară de o maşină Monte Car/o 1978 abandonată, cu partea din faţă pe un cric. Jerry arătă zâmbind spre uriaşul morman de fiare ruginite.

— După tine.

Alice nu înţelese. Jerry încercă s-o liniştească.

— Stai liniştită. Eu am lăsat maşina asta aici.

Asta nu lămurea lucrurile. Dimpotrivă. Ce căutau ei doi lângă o rablă de maşină, Ia mijlocul podului Queensboro? Apoi Alice înţelese. Totul fusese

plănuit din timp. Jerry tocmai efectuase o manevră de derutare a adversarului. Scăpase de toţi urmăritorii – şi de cei din aer, şi de cei de la sol. Maşina Monte Carlo fusese parcată acolo mai devreme, aşteptând sosirea lor, Maşina nu părea a fi în stare de funcţionare, dar Alice ştia că funcţiona. Curând aveau să plece de-aici. Fără „cozi”, dar şi fără cutia de pizza, adică fără posibilitatea de contact cu Wilson şi Jonas.

Alice rămăsese singură cu Jerry.

Unde mergem?

În Connecticut.

Ce e în Connecticut?

Muzică. Cred.

Se urcară în maşină, dar în clipa în care vru să pornească maşina, Jerry îngheţa. Motorul mergea în gol. Dar înainte ca Alice să apuce să întrebe ce se întâmplase, Jerry se dădu jos din maşină şi demontă, cricul, după care se urcă din nou la volan şi porni... în căutarea muzicii.

Planând deasupra podului, echipa de urmărire aflată la bordul elicopterului urmărea din ce în ce mai curioasă rampele de ieşire de pe pod. Dar nici urmă de taxi galben.

— S-a întâmplat ceva! Strigă unul dintre ei prin radio.

Cea de-a două maşină de urmărire înainta foarte încet din cauza mulţimii de maşini din faţa ei, pe rampa de intrare pe pod. Deşi mai mult stăteau pe loc decât înaintau, cei aflaţi în maşină se consolau cu gândul că Jerry şi Alice se aflau şi ei în aceeaşi situaţie. Măcar n-aveau să-şi piardă ţinta, în clipa următoare însă, fură alertaţi de mesajul celor aflaţi în elicoptere.

— Noi intervenim.

Asta le fu de ajuns. Echipele de urmărire nu „interveneau” decât dacă situaţia era într-adevăr serioasă. Oamenii lui Jonas se dădură jos din maşină şi începură să alerge printre maşini, Căutând taxiul lui Jerry, II găsiră aproape imediat, dar Jerry şi Alice dispăruseră, nu erau nicăieri.

În timp ce urmăritorii de la sol priveau consternaţi în jurul lor şi elicopterul plana la câţiva metri deasupra capetelor lor, Monte Carlo-ul lui Jerry traversa podul în sens opus, întorcân-du-se din nou în Manhattan.

În ciuda eforturilor făcute de către oamenii lui Jonas, Alice Sutton nu mai putea lua legătura cu ei şi era într-o situaţie nu tocmai de invidiat Se afla într-o maşină, singură cu omul care-i omorâse tatăl şi care reprezenta cel mai reuşit experiment al serviciilor secrete – o maşină de ucis, fără suflet şi greu de oprit, pe nume Jerry Fletcher.

CAPITOLUL TREISPREZECE vv

Nu le luă mult să ajungă la frontieră şi să treacă în Con-necticut. La căderea serii, părăsiră autostrada şi o luară pe o străduţă laterală. Despre Connecticut se spune că înglobează două state într-unul singur. Cele mai importante oraşe ale sale – New Haven, Waterbuy şi Hartford – se confruntă cu problemele ce caracterizează în general zonele urbane. Sărăcia, crima şi lipsa de speranţă sunt aici la fel de frecvente şi de intense ca în oricare dintre

cartierele New York-ului sau Los An-geles-ului. Dar Jerry evita zonele urbane, îndreptându-se spre regiunile locuite de cei bogaţi şi puternici, regiuni constând în oraşe curate şi îngrijite, proprietăţi întinse, ferme, litoraluri încântătoare şi porţiuni mari de pământ necultivat.

Alice cunoştea regiunea ca în palmă pentru că acolo îşi petrecuse copilăria. Dar asta nu o făcea deloc să se simtă mai în largul ei. Încotro mergeau?

Jerry nu scosese o vorbă de când părăsiseră Manhattanul. La radio se transmitea un concert de muzică rock, iar lui Alice îi venea să urle. Era ostatica lui Jerry, habar n-avea încotro se îndreptau, sau ce urmărea, ce avea el de gând să facă, iar lui îi ardea să asculte muzica.

Dar la un moment dat, Jerry^ăru să nu mai dea nici o atenţie muzicii, concentrându-seân schimb asupra unui subiect care pe Alice o făcu să se cutremure.

— Ted Bundy.

— David Berkowitz. Richard Speck.

Nume simbol ale nebuniei şi cruzimii fiinţelor umane.

Jerry nu părea să se aştepte ca Alice să-i răspundă. Aceasta încercă să-şi aducă aminte tot ce ştia în legătură cu cele trei personaje de tristă amintire.

Cândva student la drept, Ted Bundy profitase de înfăţişarea lui de „bărbat bine” pentru a atrage femeile şi lăsase în -urma lui, în întreaga Americă, o dâră de cadavre. Ted Bundy murise pe scaunul electric, în Florida.

David Berkowitz fusese criminalul în serie, supranumit;: Fiul lui Şam„. „Specialitatea” lui fusese aceea de a urmări perechile tinere care făceau sex în maşini şi de a le împuşca. In timpul procesului, el pretinsese că cel care îi spunea pe cine să ucidă era câinele său, Şam. Berkowitz fusese închis într-un ospiciu de unde nu mai ieşise niciodată.

Richard Speck ucisese toate elevele aflate în dormitorul internatului unei şcoli de asistente medicale. Asta se întâmplase la Chicago, prin anii '60. Alice nu-şi amintea nimic mai mult şi nu ştia dacă Speck mai era sau nu în viaţă. Spera să nu fie.

Era curioasă şi speriată, dar încercă să nu răspundă. Nu voia ca Jerry să ştie că ea auzise de toţi acei criminali în serie. Dar era imposibil să nu-ţi aminteşti numele a trei criminali feroce atâta vreme cât de aflai în prezenţa unui al patrulea.

— De ce pomenise Jerry de Bundy, de Berkowitz şi de Speck? Erau oare cei trei modelele lui?

Ce-i cu ei? Se trezi Alice întrebând.

Cum se face că criminalii în serie au două nume, în vre me ce asasinii singuratici au trei? John Wiâkes Booth, Mark
David Chapman, Lee Harvey Oswald.

Era clar că Jerry nu se gândise decât la asta de când părăsiseră New Yorkul. Alice căuta o fisură în logica raţionamentului lui.

John Hinkley. Tipul care a tras în Reagan. N-avea decât două nume. Dar Jerry ştia el ce spunea.

Reagan n-a murit. Dacă ar fi murit, toată lumea ar fi aflat cel de-aî doilea nume al lui Johnny.

Jerry zâmbi. Era impresionat de propria lui ipoteză. Alice nu era. Întoarse capul. Jerry era plecat cu sorcova, asta era clar. Dar fascinaţia pe care o exercitau asupra lui asasinii şi criminalii în serie era îngrij orătoare, mai ales acum că era singură cu el. Alice îşi spuse că, într-un fel sau altul, trebuia să ia legătura fie cu Jonas, fie cu Wilson, fără ca Jerry să observe. Din clipa în care scăpase din mâna cutia cu pizza, pe podul Queens-boro, Alice nu mai putuse să ia legătura cu nimeni care ar fi fost în stare s-o ajute. Gândul acesta o înspăimântă. Se hotărî să încerce să improvizeze un semnal teleghidat.

În clipa în care fu sigură că Jerry era atent numai la condus, Alice îşi scoase încet micul telefon celular din buzunarul pantalonilor şi, ţinându-1 între corpul ei şi portiera maşinii, astfel încât Jerry să nu-1 poată vedea, ea îl deschise, îl încărca, apoi apasă o tastă de formare rapidă a numărului. Citi apoi ce apăruse pe micul monitor, pentru a se asigura că totul funcţiona cum trebuie. Pe monitor apăru cuvântul „WILSON" şi Alice acoperi microfonul cu degetul mare.

Odată întorşi în Manhattan, Wilson, Jonas şi cei care-i înso ţiseră se pregăteau să lucreze până târziu. Habar n-aveau unde o dusese Jerry pe Alice, dar erau hotărâţi să afle, să-1 prindă şf să-1 aresteze. Nimeni nu pleca acasă până când Alice Sutton nu era în siguranţă.'.

Jonas îl ascultă pe Wilson şi aproba nobila observaţie z acestuia. Ambiţia secretă a lui Jonas era însă mai puţin complexă. Tot ceea ce voia el era să-1 omoare pe Jerry Fletcher, Era mult mai uşor să aduci pe cineva înapoi mort decât viu.

Dincolo de uşa biroului lui Wilson sună telefonul. Secretara lui Wilson răspunse, dar, neauzind pe nimeni la celălalt capăt al firului, închise. Greşeală.

Jons înregistra însă în minte acel apel telefonic – care nu durase decât câteva secunde – şi asta în ciuda faptului că, în acelaşi timp, îşi instruia şi oamenii în legătură cu strategia de urmărire pe care trebuiau s-o adopte. Asemeni unui computer de mare capacitate, mintea lui efectua mai multe operaţiuni în acelaşi timp. Nimeni altcineva dintre cei aflaţi în cameră nu-şi dăduse seama că sunase telefonul.

Era noapte, dar Jerry continua să se îndrepte spre nord. Stând în aşa fel încât Jerry să nu poată vedea telefonul, Alice văzu cu ciudă cum luminiţele acestuia se stinseseră, în întuneric, era foarte posibil ca Jerry să sesizeze o reflectare a monitorului portocaliu al telefonului celular, dar Alice ştia că trebuia să încerce din nou. Apăsă pe tasta rediaf, sperând că Jerry avea să fie în continuare atent la drum.

— Biroul domnului Wilson. Alo? Aloi Cine e la telefon?

Secretara lui Wilson tocmai voia să închidă din nou. Începea sa se înfurie. Nu era destul ca trebuise să-şi contramandeze tot programul din seara

aceea. Dar trebuia să recunoască un lucru: cu toate că nu o plăcea foarte mult pe Alice Sutton,: ici nu putea spune că-i voia răul. Subordonaţii lui Wilson erau, r ei drept, o pacoste pe capul omului. Dar atunci când unul din-; re ei dădea de bucluc, toţi săreau să-1 ajute.

Şi tâmpitul ăsta care nu avea altă treabă de făcut decât să ţină. Defonul ocupat, şi asta tocmai acum, când aveau nevoie ca toate liniile să fie lăsate libere. Secretara ridici receptorul şi tocmai f e pregătea să-1 trântească, pentru ca astfel să-1 înveţe minte pe zăpăcitul care o tot suna, când Jonas o prinse de încheietu-"a mâinii. Luând telefonul, el îl duse la ureche şi ascultă. Nu se Auzeau voci. Numai zgomotul făcut de o maşină care rula pe o: osea şi pârâiâurile unui telefon celular aflat la mare distanţă.: onas ştia deja că victoria avea să fie de partea lui.

— Ea e. Linia e deschisă. Localizaţi-o. Acum.

Alice se uita la telefonul celular. De data asta nu se mai? Tinsese. Asta însemna că legătura nu fusese întreruptă. Cineyc ' Comandă prin care aparatul repetă numărul în mod automat (N. Trad.).

^^^^^^^^^^^^^^^^^^Wv^vli l

Va din biroul lui Wilson înţelesese ce urmărea ea. Asta o făcea să nu mai fie chiar atât de sigură că avea să moară în noaptea aceea. Acum avea o şansă să scape.

Alice puse încet telefonul în spatele scaunului ei şi-1 lăsă aco|

Io.1

Apoi, văzând ca Jerry ieşise de pe autostradă şi o luase pe

Bumps Rivers Road, ea îl întrebă: '*

— Încotro ne îndreptăm?

Jerry conducea foarte concentrat. Ba chiar ciudat de concentrat Ca şi cum habar n-avea încotro mergea – chiar dacă mai fusese de multe ori acolo.

— Încotro?

Jerry trase pe dreapta şi arătă spre pădure.

— Undeva pe-acolo. Da, pe-acolo trebuie să fie.

Alice îl privi cu atenţie. Jerry nu se prefăcea. Într-adevăr, nu ştia unde se afla – ştia doar. Că acolo trebuia s-o ducă.

— Suntem acasă la tatăl meu, spuse Alice, în speranţa că

Wilson şi Jonas o auzeau. Jerry păru uşor surprins şi se dădu jos din maşină.

— Hai!

Alice arunca o ultimă privire înspre telefonul celular. Singura ei şansă de a fi salvată. Jerry îl omorâse pe tatăl ei în această pădure şi Alice nu avea prea multă încredere nici în şansele pe care le mai avea ea.

Cu toate acestea, era aproape sigură că Wilson şi Jonas nu erau prea departe. Tot ceea ce trebuia să facă era să rămână în viaţă până la sosirea lor. Dar cum să facă asta? Să alerge şi să se ascundă în pădurea întunecată? Alice făcuse instructaje de autoapărare. Poate să încerce să-1 facă inofensiv pe Jerry? Dar oricât de mult ar fi dorit să încerce, Alice ştia foarte bine că nu se

putea pune cu un ucigaş pregătit şi instruit de ULTRA. Aşa că pentru moment, ea făcu ce i se spusese, o luă pe o potecă întunecată şi intră în pădure. Jerry o urmă la numai câţiva paşi în spatele ei. Alice era din ce în ce mai speriată. I se uscase gura şi începu să transpire în ciuda nopţii reci de toamnă. In timp ce mergea, scruta pădurea, în speranţa de a găsi pe cineva sau ceva care să-i poată fi de ajutor.

Apoi văzu o bornă de hotar care i se păru cunoscută. Chiar în faţa lor, dar totuşi ascuns printre copaci, se afla grajdul unde tatăl ei îşi ţinea caii. Brusc, îi veni o idee. Alice cercetă cu privirea pământul din jurul graj dului şi găsi ceea ce căuta – un puţ Ia nivelul solului, acoperit cu scânduri – dintre care unele erau putrezite. Tatăl ei îşi propuse să repare capacul puţului, ca să nu cadă cineva înăuntru. Dar nu mai apucase să-şi ducă planul la îndeplinire. Cu atât mai bine pentru Alice. Aceasta îşi schimbă puţin direcţia şi-1 conduse pe Jerry spre scândurile putrezite. Mai mult sau mai puţin tăcută de când începuse toată acea aventură, Alice deveni brusc foarte vorbăreaţă. Şi asta pentru a abate atenţia lui Jerry de la capcana spre care îl conducea. Mai mult decât atât, ea îi zâmbi provocator, ceea ce-1 făcu pe Jerry să nu mai fie deloc atent pe unde călca. In clipa următoare, Alice mai făcu un pas spre puţ. Jerry o urmă. Ar fi urmat-o oriunde. In clipa în care Alice se apropie de capacul putrezit al puţului, lui Jerry i se păru că paşii ei sunau altfel decât până atunci. Foşnetul frunzei or uscate se transformase în scârţâit de scânduri. Cu simţurile alertate, Jerry privi în jos, văzu lemnul putrezit şi reacţiona cu viteza unui expert pregătit să facă faţă unor situaţii limită.

— Fii atentă! Strigă el, făcând un pas înainte, apucând-o pe

Alice de braţ şi împingând-o spre pământul mai solid.

Jerry o ţinea pe Alice cu o forţă pe care ea n-o mai simţise până atunci. Era clar că, dintr-un motiv sau altul, ea nu se putea duce nicăieri până când el nu se hotăra dacă s-o lase sau nu să plece. Jerry arătă spre capacul puţului.

— Ai fi putut să cazi.

Formidabil! Alice se uita la el neîncrezătoare. Jerry era convins că-i salvase viaţa.

Alice zări în depărtare casa care aparţinuse răposatului ei iată şi unde copilărise şi ea. Dar acum, întunecată şi nelocuită, casa n-o mai îmbia să-i treacă pragul, ci îi amintea numai de o crimă îngrozitoare.

Brusc, se lăsă o tăcere care pe Alice o înspăimântă. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de speriată. La ce se gândea Jerry?

Când văzuse pentru ultima oară casa aceea? Ce anume făcuse aici în noaptea aceea? Alice nu avea de gând să se ferească, să fugă de amintirea uciderii tatălui ei. Jerry putea s-o ucidă dacă îl confrunta cu adevărul, dar Alice nu vroia să se mai prefacă. El îi smulsese de lângă ea pe singurul om cu adevărat important din viaţa ei. Jerry o iubea? Oh, adevărat? Ei bine, ea îl detesta şi venise timpul ca el să-şi ia adio de la fantezia lui romantică de psihopat.

— Care este al doilea nume al tău, Jerry?

Jerry ridică brusc capul şi se uită la ea ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. Alice simţea nevoia să ţipe la el. Trei nume. Ucigaşii au întotdeauna două nume de botez. Nu era asta teoria lui?

Dar Jerry redeveni băieţelul fermecător şi vulnerabil.

— Ce vrei să spui?

Nu înţelegea schimbarea aceea de ton din vocea ei. De ce era supărată? Ce se întâmplase? Îngrijorat, Jerry făcu un pas spre ea. Îngrozită, Alice făcu doi paşi înapoi. Din punct de vedere fizic nu se putea pune cu el. Se uită înjur, căutând din priviri o cracă sau o piatră; ceva ce să poată învârti cu uşurinţă sau folosi drept bâtă. Dar nu zări nimic. Lucrurile luau o întorsătură periculoasă şi Alice se gândi că avea să aibă aceeaşi soartă ca şi tatăl ei. Dacă acesta era într-adevăr sfârşitul, Alice voia ca Jerry să înţeleagă că ea cunoştea adevărul şi că-1 ura pe el pentru asta. Acesta ar fi fost cel mai bun mijloc de a-1 răni pe Jerry Fletcher.

Tu 1-ai omorât, Jerry?

Pe Alexander Hamiiton? A trăit cu mult înaintea mea.

Secretarul Ministerului de Finanţe fusese-ucis de către vice preşedintele Aaron Burr în cursul unui duel, în anul 1804.

Iar se pierduse Jerry în lumea lui uluitoare de lumină şi de întuneric? Sau se juca doar cu Alice, înainte de a o omorî? Lui Alice nu-i păsa. Tot ceea ce voiasă facă era să-1 rănească, să-1 facă să sufere.

— Tu 1-ai omorât pe tatăl meu?

— Nu. –

Nu? Atunci cum putea să explice dovezile găsite în seiful lui personal? Jerry mai făcu un pas spre ea.

— Poate.

Poate? Cum poate? Trebuia să ştie dacă îl omorâse sau nu pe judecătorul Sutton. Aşa ceva nu se uită.

Nu sunt sigur.

Nu eşti sigur?

Alice nu-1 credea. Totuşi, Jerry era un actor foarte bun şi aproape reuşise s-o convingă. Tot ceea ce putea face Alice, era să-i mai pună întrebări. Ca avocat experimentat ea întâlnise până atunci destule personalităţi socio-patologice – oameni în stare să facă lucruri îngrozitoare, dar care se comportau ca nişte nou-născuţi nevinovaţi, în ciuda falsei lui confuzii, Alice ştia că dovezile îl indicau pe Jerry ca ucigaş al tatălui ei.

De_ce se afla fotografi a tatălui meu în seifui iau personal?

Jerry căută un răspuns.

El... el mi-adat-o.

Da. Bineînţeles, înainte să mă împuşti în ceafa, nu vrei să-ţi fac cadou un tablou de familie? Uite, asta este fiica mea. În momentul de faţă nu are nici un prieten. Voi doi ar trebui să faceţi cunoştinţă.

Era absurd. De ce să-i fi dat tatăl ei o fotosrafâe9 i->

— Unde? Unde ţi-a dat-o?

Jerry arătă spre marginea pajiştii din faţa casei.

— Acolo.

— Acolo a murit. L-ai omorât pe tatăl meu. Jerry? Răspun de. -

Jerry făcu încet câţiva paşi şi începu să vorbească aiurea. Eră ca şi cum mintea lui s-ar fi aflat în cu totul altă parte.

— In ziua aia... tu ai fost îa o cursă de cai. A fost ultima oară când ai călărit, nu-i aşa?

De unde ştia? Alice călărise pe Johnny Dancerân ziua în care tatăl ei fusese ucis. Câştigase semifinalele concursului regional de la Litchfield şi de-abia aştepta runda următoare. Dar în clipa în care se întorsese în Manhattan, lumea ei se prăbuşise.

T

Wilson se afla în holul blocului ei. Ii dăduse vestea cumplit?: în seara aceea tatăTei fusese împuşcat mortal.

De atunci, Alice nu-1 mai văzuse pe Johnny Dancer.

Dar de unde ştia Jerry toate astea? O urmărea şi atunci? Jerry se îndrepta acum spre casa tatălui ei. Continua să vorbească.

— Cred că te învinovăţeşti degeaba. Cred...

Alice fugi după el, îl apucă de braţ şi-l întoarse cu faţa spre ea. Şi pentru prima oara de atunci, din noaptea aceea îngrozitoare, eaâşi dădu seama de emoţiile ei. Durerea, furia şi teama răbufniră după ce fuseseră ascunse atâta amar, de timp.

— Te-a rugat să-i cruţi viaţa? Te-a văzut venind? Ai îndrep tat un pistol spre el şi ai tras. Nu-i aşa?

Jerry era asaltat de o mulţime de imagini din trecut şi clc1 durerea pe care i-o provoca dispreţul lui Alice.

— Îmi stă pe limbă...

Apoi ştiu. Revăzu totul până în cele mai mici amănunte. Er? De neiertat. Dar Jerry îşi aminti foarte clar că se dusese s*-i ucidă pe judecătorul Sutton.

— M-am dus mai întâi la tribunal... în ziua audierii lui Ezekiei Walters. Aveam un pistol, dar n-am putut să trag. Pentru că erai tu acolo. Tu, Alice. Atunci te-am văzut pentru prima oară.

Lui Alice nu-i mai era frică. In schimb, izbucni într-un acces de furie prea multă vreme înăbuşită.

— Dragoste la prima vedere. Aşa se numeşte, nu?

Jerry nu se mai putea mişca – paralizat de vina unei cri; ^ de care nu-şi mai aducea aminte. Dar Alice îl apucă de înc1- – ietura mâinii şi-1 trase după ea până la locul unde fusese împi- – cat tatăl ei. -; _

— Tatăl meu a murit aici. Ca un animal! In praf. Tu ai fa^ cut-o?! Tu 1-ai omorât pe tatăl meu?! ^

Jerry plecă ochii, dar nu spuse nimic. '*

— Răspunde-mi!

Mai multă tăcere. Şi atunci începu să-1 lovească, întâi în piept apoi în faţă. Iar şi iar. Voia să-1 rănească aşa cum o rănise el pe ea. Îl lovea încontinuu şi, curând, faţa lui Jerry fu plină de sânge. Îl lovea cu o furie pe care ar fi vrut s-o fi avut în noaptea aceea de coşmar, ca să-şi fi putut apăra tatăl. Dar nu fusese lângă el atunci şi judecătorul Sutton murise singur – ucis de omul care stătea acum în faţa ei.

Loviturile ei îl dureau. Dar pe Jerry îl durea mai mult suferinţa ei decât pumnii şi zgârieturile. Dacă era vinovat, era fericit să-şi primească pedeapsa. Numai că nu ştia. Singura certitudine pe care o avea era că Alice suferea îngrozitor şi ca avea nevoie de ajutorul lui. Cu ochii în lacrimi, el îi prinse mâinile şi încercă s-o liniştească.

— Opreşte-te!

Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o vrajă, Alice încetă să-1 mai bată. Începu şi ea să plângă şi căzu în braţele lui Jerry. Avea nevoie de lin răspuns.

— Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. De ce nu-mi spui? Între bă ea pe un ton în acelaşi timp rugător şi poruncitor.

Poate că era din cauza izbucnirii violente a lui Alice. Poate era şocul de a-i fi văzut durerea. Poate faptul că stătea într-un loc unde fusese cu mult timp în urmă, un loc unde se întâmplase ceva îngrozitor. Dar Jerry începu să-şi amintească amănuntele acelei nopţi tragice.

— După tribunal, ştiam că aveau să trimită pe altcineva. Aşa că 1-am urmărit. L-ani păzit.

Putea să fie adevărat? Jerry fusese trimis să-1 ucidă pe judecător. Dar pentru că tocmai în ziua aceea se îndrăgostise de Alice, trecuse în tabăra adversă şi devenise apărătorul secret al judecătorului?

Alice nu putea ignora sinceritatea din vocea lui Jerry. Mai iVLult decât atât, relatarea lui corespundea cu ceea ce ştia şi ea '„gat de ultimele zile ale tatălui ei.

— Tata simţea că era urmărit, începuse să poarte la el un stol.

— Ştiu. M-a pocnit cu el în faţă când am încercat să mă prennt.

Alice nu ştia ce să creadă, Jerry îl cunoscuse pe tatăl ei?

— Ucrurile începeau să nu rnai aibă nici o logică.

Da, Jerry îşi amintea de prietenia cu tatăl ei, de timpul petrecut în compania unui om într-adevăr deosebit şi de izbăvirea pe care ţi-o dă apărarea cuiva sortit să fie o victimă.

— Ne-am împrietenit. Făcea o cafea foarte bună. Încerca să mă ajute... să-mi amintesc propriul meu trecut. Dar totul se ter minase în ziua în care Jerry îl lăsase singur pe judecător, pentru a se duce s-o vadă pe Alice la cursa de cai. Apoi unul dintre oa menii lui Jonas a terminat treaba. Când am ajuns acolo, tatăl tău era pe moarte.

Alice încerca să înţeleagă tot ceea ce auzea pentru că ştia că totul era absolut adevărat.

Ce legătură are Jonas cu Ezekiel Walters?

Walters a fost un fel de cascador. Jonas pregăteşte aseme^ nea cascadori. Indivizi care o fac şi nu-şi pot aminti de ce. Unii dintre ei au două nume de familie. Asta cred că trebuia să fiu şi eu.

Jonas îl crease pe Jerry ca pe un cascador care să nu-şi poată aminti niciuna dintre crimele pe care le comitea. Dar Alice îi reîmprospătase memoria. Jonas avea o mulţime de arme în arsenalul său, dar nu toate erau infailibile, mai ales pentru o femeie deşteaptă.

Dar care era legătura dintre judecătorul Sutton şi Ezekiel

Walters? Lui Jerry îi stătea pe limbă, dar nu reuşea să-şi amu"Htească. Se uita la Alice parcă scuzându-se. Ea trebuia să ştie^

N-avea să se liniştească decât în clipa în care avea să afle ade-i vărul. Jerry nu putea s-o lase să sufere. Nevoia de a o salva

Alice îi stimula memoria. '

— Tatăl tău urma să redeschidă cazul lui Ezekiel Walters. El nu crezuse versiunea oficială. J

De ce nu?... De ce nu, Jerry? Răspunsul la acea întreg bare era, poate, cheia întregii afaceri. – '

Pentru că, pentru că el nu a crezut decât ce4 spusesem eu.

Jerry îngenunche pe locul unde fusese ucis judecătorul Sutton.

— Chiar şi atunci când era pe moarte. Tatăl tău era îngrijorat din pricina ta. A scos fotografia ta din portofel şi mi-a ară-tat-o pe fetiţa lui. Aşa a spus „fetiţa mea". I-am promis că o să am grijă de tine. Am luat fotografi a şi de atunci continuu sate urmăresc, să fiu cu ochii pe tine.

Asta era. Jerry o urmărea, dar numai pentru a o putea apăra, pentru ca, la nevoie, să-i poaăă sări în ajutor. El era cavalerul ei şi – puţin nebun, ce-i drept – omul care nu făcea altceva decât să îndeplinească ultima dorinţă a iubitului ei tată.

Alice nu mai era supărată şi îngenunche şi ea lângă el.

Te cred.

Adevărat? Era multă vreme de când nimeni nu mai credea ce spunea Jerry.

Da, îl credea. Şi odată temerile lui Alice dovedite a fi neîntemeiate şi amnezia de coşmar a lui Jerry vindecată, ei nu mai aveau nevoie de cuvinte, fiindu-le suficientă o expresie mută a afecţiunii ce şi-o purtau unul celuilalt, îmbrăţişarea a două suflete – unul pierdut şi unul singuratic care, contopindu-se, îşi alinau durerea.

Dar Alice se smulse brusc din îmbrăţişare.

Trebuie să pleci de-aici. Telefonul meu celular funcţio nează. Hai la maşină.

Or să ne prindă urma.

Îmi pare rău.

El nu era supărat, înţelegea.

— Nu-i nimic. Tu... tu credeai că. Eu sunt rău.

Înainte ca Alice să apuce să răspundă, o lumină albă îi lovi practic cu aşa o putere că fură cât pe-aci să cadă pe spate, de parcă ar fi fost loviţi cu un obiect solid, în realitate, nu era vorba decât de un dispozitiv folosit în armată pentru iluminatul pe timp de noapte.

Oamenii lui Jonas îi urmăriseră de la maşină, prin pădure, până la locul unde se aflau acum.

Jerry o apucă pe Alice de mână, o ridică în picioare şi o luă la fugă spre casa întunecată. Dar nu ajunseră prea departe, în curtea din faţă a casei fusese montat un alt dispozitiv de ilu-

— Staţi puţin.

Unul dintre agenţi o împinse de lângă elicopter. Jerry se aplecă într-o parte şi-i trase agentului un umăr în spate. Omul căzu la pământ şi rămase acolo uluit. In timp ce ceilalţi se luptau cu Jerry, acesta se uită peste umăr la Alice. El nu încerca să se salveze pe sine, ci era îngrijorat din pricina ei.

— Fugii

Agenţii îl bătură zdravăn, în timp ce elicopterul atinse pământul la numai câţiva metri depărtare. Se deschise o uşă şi Wilson coborî din elicopter. Agenţii îl îmbrânciră pe Jerry pe lângă el şi apoi sus, în elicopter. Wilson se apropie de Alice.

— N-ai păţit nimic?

Ea se uită la el – bucuroasă să-şi vadă şeful – dar sigură că avea să se întâmple ceva cu totul neobişnuit.

Motorul elicopterului îşi mări turaţia, iar Wilson se întoarse, cu o expresie nedumerită pe chip. Elicopterul decola, lăsându-i pe el şi pe Alice pe pământ. Ce dracu' se întâmpla?

Apoi şi el, şi Alice văzură ceva ce făcu să le îngheţe sângele în vene. Jonas stătea în uşa elicopterului care prindea înălţime şi părea să le facă cu rnâna în semn de bun-rămas.

În timp ce elicopterul se făcea din ce în ce mai mic, dispărând în înaltul cerului, trei dintre oamenii lui Jonas rămăseseră pe pământ, ca să „cureţe terenul”, să termine treaba. Cei trei stăteau acum cu puştile automate îndreptate spre Wilson şi spre Alice. Gestul lor nu avea nici o logică.

Dar nici nu trebuia să aibă. Nimic din ceea ce avea o cât de mică legătură cu Jonas nu era ce părea să fie. Alice îşi dădu seama de asta în clipa în care unul dintre agenţi deschise focul şi pur şi simplu îl tăie pe Wilson în două.

Alice nu mai avea timp să pună întrebări. O luă la fugă spre casă. Agenţii traseră în urma ei, dar constatară cu surprindere că nu-şi nimeriseră ţinta. Alice era mai rapidă şi, mai ales, ştia să se folosească de întuneric.

L j u minat. Aproape orbiţi şi clătinându-se pe picioare, Jerry şi Alice se opriră din alergat în clipa în care auziră în jurul lor rafale de arme automate. Cineva începuse să le dea ordine, cu glas tunător – probabil printr-o portavoce:

— Mâinile la ceafa!

Un al treilea dispozitiv de iluminat, montat pe un elicopter, îi imobiliza definitiv, încercarea lor de a fugi dăduse greş.

Jerry ştia că totul se terminase, dar trebuia să-i mai pună o întrebare. Ultima pe care i-o mai putea pune.

Tu ai inversat foile de observaţie, nu-i aşa?

Jerry, nu acum…

Mai târziu n-o să se mai poată. Ai inversat foile?

Vocea tună din nou.

— Mâinile la ceafa! Stai mai departe de el, domnişoară Sutton.

Agenţii în civil ai iui Jonas se apropiară cu armele automate îndreptate spre ei. Chipuri inexpresive, petrificatem anonimatul lor şi… aproape neomeneşti.

Jerry o imploră pe Alice să-i răspundă.

Spune-mi, Te rog.

Da. Eu am inversat foile de observaţie.

Nu era cine ştie ce victorie. Dar cel puţin, Jerry ştia acum că nu fusese nebun şi că toată povestea asta nu era numai rodul imaginaţiei sale.

Singurul lucru pe care-1 putea face Alice era să plece de acolo. Aceasta însădeşi până atunci nu se gândise decât ca Jerry trebuia internat într-un ospiciu unde să urmeze tratamentul de care avea nevoie – acum avea de gând să-i dea în judecată pe îonas pentru comportamentul său criminal.

— Fugi, îi spuse Jerry, dar Alice nu înţelegea.

De ce voia ca ea să fugă? De cine trebuia să fugă?

— Daţi-vă la o parte, domnişoară Sutton!

Patru agenţi îl înşfăcară pe Jerry, îi puseră cătuşele şi-1 târâ-ră spre elicopterul care aştepta. Fără o vorbă. Fără să-i citească drepturile. Nimic.

Alice se duse după ei.

La bordul elicopterului, Jerry încă se rnai lupta ce cei care-1 luaseră în captivitate. Jonas în schimb, era încântat să-1 aibă pe Jerry în custodie.

— Mi-ai făcut numai greutăţi, Jerry, Ai atras asupra mea atenţia cui nu trebuia.

Jerry nu-1 asculta. El trebuia în acelaşi timp să se bată cu oamenii lui Jonas şi să se uite pe geam, să vadă ce făcea Alice. Aceasta alerga cât putea de tarecontinuând să mărească distanţa dintre ea şi agenţi. Condiţia ei fizica şi furia care-i alimenta viteza îi măreau şansele cu fiecare pas pe care îl fucea în direcţi a refugiului.

Urmărind lupta zadarnică a lui Jerry, Jonas zâmbi.

— Am făcut în aşa fel încât vina să cadă pe tine. Toată lumea ştie că ai hărţuit-o pe biata fată.

— Alice! Strigă Jerry, chiar dacă ea nu avea cum să-1 audă.

Era un strigăt de iubire şi de teama. Era încurajarea de a alerga ceva mai repede, ca să scape. Era confirmarea solidarităţii lor în faţa unui duşman comun. Faţa'iui Jerry era roşie de furie şi de efort, iar ochii lui albaştri o urmăreau cu atâta intensitate pe femeia care o iubea, încât, dacă energia lor ar fi putut fi valorificată, ei ar fi putut rivaliza cu dispozitivele pentru iluminat pe timp de noapte.

— N-ar trebui să te uiţi, Jerry. E un moment fără scăpare.

Jonas de distra de minune.

— Eu în locul tău n-aş fi chiar aţâţ de sigur, i-o întoarse Jerry.

N-ai văzut-o niciodată alergând.

Jerry rămase lângă geamul elicopterului până când, la ud moment dat, Alice dispăru printre copaci. Neputând s-o ajuâe; el se lovi, înciudat cu fruntea de geam. Jonas îl pocni în cap şi Jerry se prăbuşi, leşinat, pe podeaua elicopterului. Lupta se terminase, iar Jonas învinsese. Şi în timp ce subordonaţii lui îi puneau cătuşe lui Jerry, Jonas intră în carlinga elicopterului şi începu să se gândească la mişcarea următoare.

I

Alice nu avea timp să-şi facă planuri. Ea era depăşită şi numeric, şi din punct de vedere al armamentului. Singura şansă pe care o avea era să profite de faptul că, într-adevăr, cunoştea foarte bine proprietatea. In timp ce un agent se apropia periculos de mult de ea, Alice zări primul ei obiectiv – scândurile putrezite ale capacului puţului.

Alergă într-acolo cât de repede putu şi, ajungând în dreptul puţului îl ocoli şi fugi mai departe.

La câţiva paşi în urma ei, agentul nu fu la fel de norocos. Trecând chiar peste scândurile putrezite, el căzu în apă şi muri.

Alice alerga acum spre ţarcul cailor, în urma ei venea destul de repede, alt agent. Alice, care nu avea asupra ei nici o armă, ştia că singura ei şansă era aceea de a-1 lua prin surprindere. Dar cum să-i ia prin surprindere când el vedea tot ce făcea ea?

Soluţia era poarta ţarcului.

Dacă putea să-şi atragă urmăritorul înspre zona îngrădită, era posibil să mai aibă o şansă.

Alice îl auzea pufăind, gâfâind şi alergând din ce în ce mai încet, îşi pierdea răsuflarea. Dar asta nu era bine. Pentru ca planul lui Alice să reuşească, individul trebuia să fie chiar în spatele ei. Aşa că, împotriva oricărui instinct de conservare, Alice încetini, lăsându-1 pe agent să se apropie la câţiva paşi de ea. El întinse mâna s-o prindă chiar în clipa în care Alice trecu pragul ţarcului. Sincronizarea ei fusese perfectă. Chiar în clipa când simţi pe umeri degetele atacatorului ei, Alice se răsuci în loc şi trânti cu putere poarta de metal a ţarcului în dinţii omului.

De doi scăpase. Mai era unul.

Cu toate că, tehnic vorbind, şansele lui Alice crescuseră, cel de-al treilea agent se afla tocmai pe punctul de a termina o dată cu toată povestea aceea.

Înainte ca cel de-al doilea agent să fie eliminat din competiţie, numărul trei se opri acolo unde era, ridică arma şi, spri-jinind-o de unul din stâlpii gardului, o îndreptă spre Alice. Aceasta începu să alerge. Agentul era încântat la gândul că avea s-o ucidă şi ştia că la fel avea să fie şi Jonas. Era genul de acţiune care te ajuta să-ţi faci o carieră.

Dar în clipa în care apăsă pe trăgaci, în faţa ţintei lui apărij o formă mare, verde. J

Cel de-al doilea agent; ai cărui dinţi fuseseră sparţi de metâ Iul necruţător ai porţii ţarcului, se ridicase în picioare tocmai li timp pentru a primi el glonţul destinat lui Alice. Omul rânji el gura acum ştirbă şi muri înainte ca bucăţi din craniul şi din creierul său să se împrăştie în jurul trupului fără viaţă.

Alice auzi împuşcătura, dar fu absolut sigură că nu era moartă, iar la gândul acesta, începu să alerge şi mai repede. Ea era conştientă de faptul că oricât de repede alerga, tot nu putea fi mai rapidă decât un glonţ. Trebuia să iasă din zona aceea neîmpădurită, unde reprezenta o ţinta foarte uşoară. Dacă urmăritorul ei avea să folosească o armă automată, cel mai bine ar fi fost să se ascundă în casă, unde agentului i-ar fi fost destul de greu s-o mânuiască.

Alice urcă în goană scările verandei, înşfacă un şezlong şi sparse cu el o uşă cu geam. In timp ce dispărea în casa întunecată, ultimul agent urcă şi el treptele verandei şi o urmă.

Dacă el avea avantajul că era înarmat, Alice în schimb, cunoştea drumul prin casă, aşa beznă. Cum era. În timp ce treş l cea din camera de zi într-un culoar, urmăritorul ei se împiedici l de o rezemătoare de picior şi căzu cât era de lung pe podea l Alice îl auzi, se întoarse iarăşi în cameră, luă ceva de lângă câ; min şi se furişă din nou în ascunzătoarea ei.

Agentul se ridică în picioare şi ascultă, spunându-şi că fei meianu avea nici o şansă. Indiferent cum era, avea să dispar? De pe suprafaţa pământului.

Liniştea o enerva pe Alice. Unde era agentul? De ce nu vel nea după ea? Era rănit? Putea ea oare s-o şteargă? Alice făcu un pas, dar se opri în clipaân care podeaua de lemn scârţâi şut picioarele ei. Era ca şi cum ar fi călcat pe un teren minatdaci s-ar mişca, scârţâitul podelei artrăda-o cu siguranţă. Dar, brusc îi veni o idee. O porni încet de-a lungul culoarului, ştiind că ce care încerca s-o omoare auzea scârţâitul podelei. Dacă se mi* ca repede nu avea cum să dea greş.

Într-adevăr, agentul traversă în fugă camera de zi şi se opri în pragul culoarului. Era prea uşor. Dacă femeia încerca să-1 atragă într-o cursă?

O undă de şoc străbătu culoarul în clipa în care o soprană începu să ţipe. Apoi un cor de circa o sută de persoane începu să zbiere versuri din „Boema”. Era asurzitor. Agentul nu-şi putea crede urechilor. Tablourile de pe pereţi începură să vibreze. O vază goală, aşezată pe o măsuţă joasă, se răsturnă. Agentul încerca să se concentreze asupra misiunii sale. Dar zgomotul infernal al muzicii îl dezorienta. Nu mai avea cum să-şi audă prada. Singurul lucru care-1 putea face era să ucidă muzica înaintea femeii. El traversă repede culoarul, îndrep-îându-se spre camera de unde se auzea muzica. Dar cu cât se apropia, cu atât era mai rău. Volumul era palpabil. Geamul unui felinar vibra.

Agentul ridică arma şi vru să tragă în combina muzicală. Dar nu mai apucă s-o facă. In clipaân care trecu pragul came-rei, 'Alice ieşi din umbră şi-1

lovi în cap cu un vătrai. Apoi se uită în j os la cel care ar fi trebuit să fie asasinul ei şi nu simţi nimic. Ticălosul primise ceea'ce meritase, încercase s-o omoare – iar pe Wilson îl şi omorâseră deja. Şi numai Dumnezeu ştia ce-i făceau acum lui Jerry.

Aveau să plătească pentru toate astea. Alice îşi propusese să se ocupe personal de organizaţia lui Jonas – o adunătură de nemernici. In afară de asta.

— Trebuia să-1 salveze pe Jerry. Dar pe cine să cheme în ajutor? Ministerul Justiţiei era contaminat din cauza contactului său cu Jonas. Care dintre colegii ei lucrau într-adevăr pentru Jonas? Nu putea fi sigură, dar nici nu putea risca să facă o greşeală. In cine putea Aâice să aibă încredere?

Avu o idee. Ridică un telefon şi formă un număr.

FBI, răspunse, câteva clipe mai târziu, o centralistă.

Alice era uimită de propriul ei calm.

Aş dori să vorbesc cu agentul Lowry.

Russell Lowry. Agentul federal din camera de spital a lui îerry. Tipul pe care-1 prinsese urmărind-o, atunci când plecase ele la spital cu Jerry ascuns pe podeaua maşinii.

— La ora aceasta biroul este închis. Este ceva urgent?

Alice începea să se enerveze. Făcuse o greşeală? Ce ştia despre Lowry? Ezita dându-şi seama că acum gândea la fel ca Jerry. Şi poate că nu era un lucru prea rău. Tocmai „paranoia" lui îi menţinuse în viaţă – şi asta în ciuda situaţiilor nu tocmai plăcute prin care trecuseră. In cele din urmă însă, până şi o persoană sceptică, aşa cum era Jerry, era obligată sa aibă încredere în cineva. Nimeni pe lumea asta nu se putea descurca numai şi numai de unul singur, iar Russ Lowry îi făcuse impresia unui tânăr cuviincios şi cu picioarele pe pământ.

Totuşi, Alice începu să transpire. Trebuia sa se convingă de unele lucruri.

— Aveţi un agent Lowry la filiala din New York?

— Da/

Da. Un răspuns direct. Incredibil. Fără ambiguităţi. Far; ţelesuri ascunse. Alice era în afara oricărui pericol.

— In acest caz este ceva al naibii de urgent.

Bărbatul se aflaân apartamentul său din partea de est a Manhattanului şi citea un ziar, după o lungă zi de muncă. Suna telefonul, iar el răspunse repede, înainte ca târâitul strident s-o trezească pe soţia lui.

Lowry.

Agent Lowry, sunt Lynn Mathews de la Birou, îmi pare foarte rău că vă deranjez acasă, dar o am pe fir pe Alice Sutton de la Ministerul de Justiţie. Spune că este ceva foarte urgent.

Lowry îşi trecu mâna prin părul alb. La vârsta de şaizeci de ani, când nu mai avea mult până Ia pensie, el fu surprins să fif sunat la o oră atât de târzie. De obicei, apelau la agenţii mă tineri. Şi pentru ca totul să fie încă şi mai misterios, agenţii

Lowry nu cunoştea pe nici o Alice Sutton.

— N-am auzit niciodată acest nume. Apoi se gândi mai bine

Ce dracu'. Oricum nu avea nimic altceva mai bun de făcut. Fă-m legătura.

Într-o cameră de urmărire, fără ferestre, aflată undeva în Manhattan, tânărul drăguţ pe care Alice îl ştia drept „agentul Lowry" asculta ce-i spunea lui Alice telefonista de la FBI.

Aveţi legătura, domnişoară Sutton.

Agent Lowry? Întrebă Alice cu o voce puternică.

Un tehnician îi făcu semn falsului „agent Lowry" şi-1 conecta la conversaţie.

— Alice, ce pot să fac pentru tine?

În apartamentul său din Kipps Bay, adevăratul agent Lowry asculta tonul.

— Alo? 4/o?

Puse receptorul în furcă, nedumerit şi dezamăgit. Primise un telefon misterios şi, vreme de câteva clipe, se bucurase la gândul că dăduse de urma unui caz cel puţin ciudat. Pe de altă parte însă, prefera să rămână acasă pe o noapte rece şi umedă ca aceea şi să se culce devreme. In clipa următoare, Lowry uită de Alice Sutton – oricine ar fi fost ea.

Uşile ascensorului se deschiseră ta etajul 24 al sediului FBI-ului. Un paznic o conduse pe Alice, pe bărbatul pe care ea îi ştia drept agentul Lowry şi pe alţi şase „agenţi FBI" pe un Coridor. Se opriră cu toţii în fata intrării Fondului Internaţional Centru Fuzionări şi Achiziţii. In timp ce paznicul descuia uşa.

— Owry şi agenţii lui ridicară pistoalele şi se încordară, în clipa care uşa de deschise, ei năvăliră înăuntru, pregătiţi să acţioze.

Dar înăuntru nu se afla nimeni. Nimeni pe care să-1 împuşte, pe care să-1 aresteze. Doar podeaua unor birouri nedeh i' corate şi nemobilate. Nici o recepţioneră. Nici un funcţiom Nici un birou cu numele lui Henry Finch pe uşă. Nici cu al h Jonas.

Numai ceva materiale de construcţii împrăştiate pe jos – vopsea, vreo două scări de lemn mobile şi câteva găleţi.

Alice era consternata.

Paznicul, enervat pentru ca fusese deranjat pentru aşa o prostie, zise:

— V-am spus doar. E gol de peste un an de zile.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Jerry se întoarse în singurul loc de pe lume unde se rugase să nu mai revină niciodată. Mai bine ar fi fost ucis pe proprietatea judecătorului Sutton.

Plăcile de faianţă. Ferestrele murdare. Uşile ferecate cu lanţuri. Celulele îngheţate. Iadul instituţional i zaţ. Un azil la fel de nebun ca şi cei pe care era destinat să-i găzduiască.

Toate ca toate, dar faptul că trebuia să suporte din nou tortura din bazinul de hidroterapieâl scotea din minţi.

Ţinut sub apă. Plămânii îi ardeau. Nu putea respira. Membrele fără putere. Lumini venind de undeva, de sus. Faţa desfigurată al lui Jonas zâmbindu-i compătimitor, Numai atunci când zvârcolirile lui Jerry deveniseră rnai slabe şi mai lipsite de vlagă, le permise Jonas bătăuşilor săi să ridice capul acestuia deasupra apei. Jerry trase aer în piept, dar nu reuşi de la prima încercare. Murea – iar Jonas prelungea acest spectacol pentru propria lui desfătare.

Lipsite de oxigen, sinapsele din creierul lui Jerry începură să funcţioneze aiurea şi el începu să delireze.

— Degetul maimuţei… Trage în Coca Cola… Maimuţa trage în cola.

Câteva minute mai târziu, mintea lui Jerry începu să funcţioneze din nou, iar el ştiu ce i se întâmpla. Dar tare ar fi vrut să nu-şi mai fi revenit niciodată. Jonas îi luă bărbia în mâna lui mare şi-i întoarse capul spre el, obligându-1 să-1 privească în ochi.

— Mi-ai distrus munca, Jerry. Ai pomenit despre ea în bule tinul tău informativ, iar astăzi abonaţii tăi sunt morţi. Toţi. I-ai spus lui Alice Sutton. Şi ea este moartă.

J. H. MAI

Auzind vestea morţii lui Alice, Jerry nu mai voia decât totul să se termine odată pentru totdeauna.

Atunci, omoară-mă şi pe mine, spuse el.

Nu încă, răspunse Jonas.

Jerry le mai. Putea da destule informaţii importante. Jonas îşi puse palma pe fruntea lui Jerry, oprindu-se o clipa înainte de a-1 trimite înapoi în iad.

— Zi-i cum vrei, chiar şi paranoia, dar cine altcineva mai ştie ce ştim noi?

Jerry nu scoase un cuvânt. II îngrozea ideea de a fi băgat din nou cu capul în apă, dar se bucura la gândul că în curând avea să uite totul.

Alice murise. Şi ceea ce era mai rău era că murise din cauza lui. Vestea aceea era cea mai cumplită tortură la care I-ar fi putut supune Jonas. In timp ce se scufunda, încetă să-i mai fie frică. Merita tot ceea ce i se întâmplase.

Alice, Lowry, agenţii FBI şi paznicul se urcară din nou în ascensor. Alice nu ştia ce se întâmpla, dar trebuia să vorbească între patru ochi cu Lowry.

— Putem sa stăm de vorbă o clipă?

Lowry le spuse oamenilor săi s-o ia înainte. Avea să-i urmeze şi el după câteva minute.

Uşile liftului se închiseră, iar Alice se uită la Lowry aproape neajutorată.

Mă crezi?

Da, bineînţeles.

Şi eu vreau să cred în tine.

Lowry nu înţelese.

Ce vrei să spui?

Alice scoase un pistol pe care-1 luase de Ia unul din oamenii lui Jonas şi-S îndreptă spre Lowry. Dintr-o dată nu mai păru chiar atât de neajutorată. Voia răspunsuri. „ *

— Cine este director adjunct al FBI?

Lowry simţea că înnebuneşte.

— Crezi că avem timp să ne ţinem de prostii? Hai î

Alice ridică trăgaciul pistolului. In caz că Lowry n-o aflase până atunci, ea nu era omul care să cedeze prea uşor.

— Directorul adjunct!

El nu ştia. In schimb, ridică din umeri. Era descoperit.

Ce anume m-a dat de gol?

Aşa ca să ştie.

Nimic. Voiam doar ca să fiu sigură.

Alice nu ştiuse nimic precis. Nici măcar nu-1 bănuise pe Lowry. Dimpotrivă, îi plăcea de el. Totuşi, era sigură că Jerry n-ar fi-acceptat nimic, sau pe nimeni de la prima vedere. Jerry o învăţase să citească întotdeauna umbrele – şi lecţia aceea ar fi putut să-i salveze viaţa.

— Deci, cine eşti?

Lowry nu spuse nimic şi clătină din cap. Fu rândul lui Alice să simtă că înnebuneşte.

— Trebuie să-1 găsesc pe Jerry. Cine eşti? Unul dintre ei?

Era gata să apese pe trăgaci. Lowry trebuia să dezamorseze situaţia.

— N-are importanţă cine sunt eu. Gândeşte-te la CIA ca la un simbol. Eu sunt funcţionar guvernamental, iar misiunea mea în momentul de faţă este aceea de a-1 urmări pe Jerry.

— Şi Jonas?

— Din cauza lui îl urmăresc pe Jerry. Jerry este momeala pentru a pune mâna pe Jonas.

— De ce nu-î arestaţi sau de ce nu-1 omorâţi?

Nu era chiar atât de uşor.

Jonas creează asasini. Poate că unii dintre ei au şi început să acţioneze. Noi trebuie să ştim cine sunt ei şi pentru cine lu crează Jonas.

Jonas a pus la cale uciderea tatălui meu, nu-i aşa?

Noi aşa credem.

Şi unde crezi că e Jerry?

„Lowry” habar n-avea, dar voia să ştie ce planuri avea Alice.

— O să-1 găsesc.

Era clar că dacă ea nu-1 căuta pe Jerry, nimeni altcineva n-avea s-o facă. Agenţiile guvernamentale concurente ar fi fost cele mai fericite dacă Jerry ar fi dispărut. Pentru ele, Jerry nu era altceva decât o nouă victimă a unui program renegat. Cazul nefericit al lui Jerry Fletcher era stânjenitor pentru sistem, aşa că mai bine să fie dat uitării.

Lowry voia s-o ajute pe Alice. Resursele pe care i le putea asigura agenţia erau incalculabile. Dar Alice îi refuză oferta. Singura persoană în care mai avea

încredere era cineva pe care până cu doar câteva ore în urmă îl considera nebun de legat.

— Lasă-mă cel puţin să-ţi dau un număr de telefon. Dacă ai nevoie poţi să mă suni.

În clipa în care Lowry băgă mâna în buzunar, Alice îl pocni cu pistolul în cap. Nu avea voie să rişte. In momentul în care Lowry se prăbuşi la pământ, cartea lui de vizită căzu şi ea, fluturând, şi se opri lângă el, pe podea, însemna că, într-adevăr. Nu vrusese să scoată o armă. Păcat. Alice spera, totuşi, să nu-1 fi lovit prea tare. Apoi, ridicând de pe jos cartea de vizită, ea ieşi din clădire pe scara de incendiu.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Alice intră în blocul în care locuia Jerry. Nesigură în legătură cu ceea ce avea să găsească, Alice se furişă în clădire, ţinând într-o mână un pistol şi în cealaltă o lanternă. Era pregătită pentru orice i s-ar fi putut ivi în faţă.

Ea se opri în dreptul unei uşi acoperite cu bandă galbenă – din cea folosită de poliţie – pe care scria că apartamentul respectiv era „un loc cercetat pentru incendiere premeditată". Uşa era sigilată cu un rând de scânduri de 2x4. Smulgând două dintre ele, Alice pătrunse în apartament.

Era la fel de gol ca şi ultima oară când ea fusese acolo. Totul era pustiu. Alice nu ştia sigur ce căuta, dar ştia exact unde să se uite. Luminând „Peretele minunilor" cu lanterna, ea examina cu atenţie un colaj uimitor, căutând cu disperare un indiciu. Undeva, printre toate acele titluri, fotografii, imagini de coşmar, undeva, ascuns în acest jurnal vizual al unei societăţi care parcă înnebunise, se afla cu siguranţă un indiciu a ceea ce i se întâmplase lui Jerry. Alice nu avea nici un motiv logic să creadă în importanţa peretelui – ea se baza, pur şi simplu, pe un instinct pe care şi-1 descoperise recent.

Poate că indiciul se afla chiar în fotografia ce o înfăţişa pe ea, călare pe Johnny Dancer, într-un moment în care se simţea cu adevărat fericită. Alice nu-şi putea aminti să se fi simţit vreodată atât de fericită, însă dovada se afla acolo, pe perete. Ciudat dar fotografia aceea era ca un far pentru corabia pierdută pe mare, în care plutea Alice de o bună bucată de vreme încoace. Lumina aceea îi arăta cum să-şi găsească drumul înapoi spre persoana care fusese cândva.

Cum să nu-i fie recunoscătoare lui Jerry pentru un asemenea cadou?

J. H. Ivâarks

Pe Alice o frapa şi felul în care Jerry alăturase imaginea ei mulţimii de tragedii ale vieţii moderne. Alice înţelegea că pentru Jerry ea reprezenta speranţa şi mântuirea, într-o lume schilodită de propria ei sălbăticie.

Dar dacă pe „Peretele minunilor" exista vreun mesaj cu privire la ceea ce i se întâmplase lui Jerry, Alice nu-1 putea sesiza. Cu cât se holba mai mult la perete, cu atât era mai dezamăgită. Să fie atât de aproape de adevăr şi să nu poată să-1 ajute pe Jerry? Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să lovească peretele cu o amară dezamăgire. Apoi, rupse toate fotografiile, tăieturile din ziare şi paginile de reviste, ce alcătuiau colajul. Le smulgea şi le sfâşia cu un

soi de frenezie a disperării. Dar furia i se stinse la fel de repede cum apăruse. Când se potoli, „Peretele minunilor” era făcut bucăţi. Apoi, pe când Alice îşi ştergea lacrimile de pe obraji, zări ceva ce se ivise din spatele rămăşiţelor colajului lui Jerry. Era unul din desenele lui Jerry, intitulat în camera mea şi înfăţişând, în culori, o imagine de coşmar, în prin plan, se vedea un scaun cu un aspect sinistru, prevăzut cu curele, cârlige şi alte aparate şi instrumente menite să imobilizeze victima. Pe podea, în jurul scaunului, se aflaţi seringi macabre – dintre care unele cu acele dilatate, iar altele pline cu un lichid ameninţător. Partea din mijloc a desenului înfăţişa sclipirea unei lumini orbitoare ce se revărsa asupra scaunului. Imaginea apăsătoare îi crea o senzaţie de durere mistuitoare. Alice cercetă îndeaproape desenul, căutând cu disperare un indiciu pe care Jerry 1-ar fi putut lăsa în urma lui. La un moment dat, îi atrase atenţia o oglindă desenată pe unul dintre pereţii camerei, în care se reflecta o siluetă… sau un chip. Era Jonas? Nu putea fi sigură.

Alice era copleşită de un sentiment de tristeţe pe care nu-1 mai cunoscuse de la moartea tatălui ei.

La ce chinuri fusese supus Jerry? Cum de supravieţuise? Nu era de mirare că mintea i-o luase razna şi că vedea agenţi ascunşi în fiecare chip şi conspiraţii în fiecare umbră. Alice era mai hotărâtă ca oricând să-1 salveze. Nu ştia exact ce urma să facă. Dar dacă trebuia să moară încercând, atunci, asta avea să facă. Uitându-se cu atenţie la desen, îi atrase atenţia o fereastră prin care zări o imagine ce i se părea cunoscută – ceva ce văzuse împreună cu Jerry, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

Alice ieşi în fugă din apartament. Ştia că timpul se scurgea pentru Jerry, dar acum avea o idee despre felul cum putea să-1 săsească.

BMW-ul argintiu se opri în apropierea podului Queensboro, lângă locul unde Jerry îşi „abandonase” maşina Monte Carlo. Alice coborî din maşină şi examina cu atenţie împrejurimile. Atenţia îi fu atrasă de trei dintre coşurile centralei electrice Con-Edison.

Coşurile roşii şi albe se potriveau cu imaginea ce se zărea prin fereastra desenată de Jerry. Oriunde s-ar fi aflat „camera” lui Jerry, era sigur că de la fereastra ei se puteau vedea cele trei coşuri ale centralei electrice Con-Edison. Pe Alice o trecuseră toate căldurile…

Următorul pas era să-şi dea seama din care clădire se putea zări imaginea desenată de Jerry. După ce elimină pe rând toate clădirile din Queens şi Manhattan, Alice ajunse la concluzia că încăperea aceea sinistră unde fusese torturat Jerry se afla pe insula Rooseveltcâţiva kilometri pătraţi de pământ aruncaţi în mijlocul East River-ulni. Cunoscută odinioară sub numele de Welfare Island^ ea adăpostea câteva clădiri părăsite şi un spital de psihiatrie şi, la celălalt capăt, o serie de vile luxoase, cu o panoramă superbă a Manhattanuliii.

Alice încercă să-şi dea seama de la care dintre ferestrele clădirilor de pe insula Roosevelt se puteau zări cele trei coşuri ale centralei Con-Edison – aşa cum erau ele înfăţişate în desenul lui Jerry. Dar oricât se străduia, tot nu putea

să potrivească imaginea de pe „Peretele minunilor” cu vreuna dintre ferestrele luminate. Nu avea nici o logică. Singura construcţie care părea să semene cu locul desenat de Jerry se afla în aripa îns” tunecată şi aparent părăsită'a spitalului de psihiatrie. Cum era posibil? Dacă Jerry fusese cândva ţinut prizonier în. Aceasta anexa, Alice nu avea nici un motiv logic să creadă că el se afla şi acum acolo. Oricum, clădirea arăta de parcă de ani de zile nu-i mai trecuse nimeni pragul. Nu avea nici un sens, dar. Mice ştia în inima ei că era adevărat. Dacă se înşela, urmările puteau fi extrem de grave. Jerry se afla într-o situaţie mai mult decât neplăcută, iar timpul trecea fără milă. Alice se rugă ca Jerry sa mai poată rezista puţin şi alergă la maşină.

„ ^^Cu y*-

Când ajunse pe insulă era aproape miezul nopţii. Dar chiar dacă era foarte târziu, intrarea principală a spitalului era păzită de un gardian. Alice trebuia să găsească o altă cale de acces.

Luând-o prin spatele complexului, ea îşi croi drum spre clădire pe aceeaşi potecă pe care evadase şi Jerry nu cu multe zile în urmă. Intrarea nu era păzită, dar în dreptul ei se aflau o mulţime de alimente, de rufe şi de cutii cu medicamente.

Alice parcă maşina în apropiere şi-şi potrivi ritmul de mers după cel al unui bărbat care transporta alimente cu un cărucior de marfa.

Alice se trezi într-o bucătărie şi se ascunse imediat în spatele unei uriaşe maşini de spălat vase, gândindu-se între timp pe unde s-o ia. Bucătăria în sine era cât se poate de liniştită. O femeie între două vârste recepţiona alimentele, părând cu totul absorbită de ceea ce făcea.

La un moment dat, Alice zări, atârnat într-un cui, un şorţ, cu numele spitalului stanţat pe el. Dar şorţul era astfel atârnat, încât în loc de Germaine O. Mental Hospital, Alice citi: Ger. O. Nichols Mental Hospital.

Numele i se părea cunoscut. Se uită mai atent la emblemă şi...

— Ger-0-Ni-M-O.

Alice trase adânc aer în piept şi aproape că ţipă de bucurie. Dar, stăpânindu-se, se bucură în tăcere de victoria ei. „Geronimo!” Acelaşi cuvânt pe care Jerry îl scrijelise pe noptiera din camera de spital în noaptea în care Alice inversase foile de observaţie.

Acelaşi cuvânt pe care îl folosea pentru a descrie dragostea. Dacă până acum nu fusese chiar sigură că acela era locul unde se afla Jerry, acum nu mai avea nici o îndoială.

Alice ieşi pe furiş din bucătărie, străbătu tiptil un coridor şi se opri în dreptul unei uşi deschise. Alice privi înăuntru. Trei bărbaţi de vârstă mijlocie zăceau pe spate, adormiţi. Deşi erau inconştienţi, era clar că cei trei erau chinuiţi, iar somnul nu le aducea nici un fel de alinare. Alice se cutremură şi se furişă pe lângă cabinetul asistentelor. Ajunse în dreptul unei alte uşi întredeschise, prin care zări un televizor alb-negru. Se furişă înăuntru şi găsi trei paciente. Două dintre ele dormeau în paturi, pe când cea de-ă treia şedea pe podea, legănându-se încetişor şi cântând.

Alice avuse parte, în ziua aceea, de multe priveliști de coşmar. Dar gemetele bolnavilor din această secţie erau mai îngrozitoare chiar şi decât cadavrele de pe proprietatea tatălui ei. Trebuia să-1 găsească pe Jerry. Şi încă repede.

În timp ce se uita la femeia care cânta, atenţia îi fu atrasă de emisiunea de ştiri de la televizor.

— Preşedintele părăsise regiunea doar cu câteva clipe mai devreme şi în prezent se afla în siguranţă în Germania, anunţă crainicul. Cutremurul din sudul Turciei a avut o intensitate de 7,3 grade pe scara Richter. Mii de persoane au murit sau sunt date dispărute…

Camera începu să se învârtească. Nu se putea. Era de necrezut. Complotul ce avea ca scop uciderea preşedintelui prin declanşarea unui cutremur în Turcia, cu ajutorul unei navete spaţiale aflată în spaţiu era tema reportajului de pe prima pagină a ultimului număr din Teoria conspiraţiei. Articolul acela dez-lănţuise toată nebunia din ultimele zile. Era acest lucru posibil sau se aflau eu toţii în faţa celei mai bizare dintre coincidenţe9

Alice simţi că i se face rău. Învăţase ceva de când apăruse Jerry în viaţa ei. Ea nu mai credea de mult în coincidenţe. Tentativa de asasinare se petrecuse exact aşa cum o prezisese el. Era mâna lui Jonas? Acela era singurul răspuns'- care, de altfel, explica şi de ce abonaţii lui Jerry – toţi cei care primiseră un exemplar din Teoria conspiraţiei – muriseră.

Jerry avea nevoie de ea. Chiar acum. Cu zece minute în urmă, pe când se furişa pe coridoarele spitalului, Alice se rugase să nu fi ajuns prea târziu.

Era un coşmar. Alice gonea pe coridoarele pustii, însoţită de gemetele şi ţipetele pacienţilor încarceraţi. Habar n-avea pe unde s-o ia şi încotro să meargă… ştia doar că trebuia să alerge în continuare. Va şti în clipa în care va ajunge acolo.

Alice urcă nişte trepte şi intră într-o altă secţie. In timp ce alerga pe unul dintre coridoare, se ciocni de un brancardier mătăhălos. Omul era uriaş şi nu părea foarte fericit. Se uită cu asprime la Alice şi o întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Cea mai sigură cale de a te înţelege cu o persoană ierarhic inferioară era aceea de a face abuz de putere. Omul nu răspunse. Alice îi arătă legitimaţia de procuror. Omul nu răspunse. Pur şi simplu stătea acolo ţeapăn, nici ostil, dar nici din cale-afară de politicos. Cu alte cuvinte, neimpresionat. Alice îşi scoase portofelul şi-i oferi brancardierului o bancnotă de o sută de dolari. Şi mita putea face minuni. Alice trecu la afaceri.

Trebuie să-i văd pe toţi pacienţii internaţi în ultimele două sprezece ore. Observă că atenţia omului era îndreptată asupra pistolului din mâna ei. Alice se muie, dându-şi seama că bran cardierul era mai mult decât îngrozit. Poţi să spui că te-am ameninţat cu pistolul. Omul se mai linişti.

Păi… dacă aveţi acoperire, haideţi cu mine!

Jonas îi spuse cândva ceva în legătură cu un loc de unde, odată intrat, puteai fi sigur că n-aveai să mai ieşi niciodată. Acum, Jerry înţelegea ce vrusese

să spună. Tot ce-şi dorea în clipele acelea era să moară, dar lui Jonas nici prin minte nu-i trecea să-i permită aşa ceva. Şedinţa de tortură din bazinul de hidroterapie fusese interminabilă. Durerea, suferinţa şi sufocarea, asta era tot ce-i mai rămăsese. Zăcea pe podeaua rece şi murdară din sala de hidroterapie, spunându-şi că niciodată nu fusese atât de aproape de clipa în care un om îşi pune ultima dorinţă. Ştia că nu putea supravieţui unei noi şedinţe de tortură.

După cincisprezece ani de muncă în schimbul de noapte la spital, Jimmy Williams credea că văzuse totul. Dar tânăra frumoasă şi politicoasă, înarmată cu un pistol, cu o înfăţişare nu tocmai plăcută, era ceva nou. Jimmy o conduse pe Alice la etajul al doilea al secţiei şi o lăsă să privească prin mica fereastră din partea de sus a unei uşi.

— Aici e un tip alb, de vreo treizeci de ani.

Pacientul stătea cu spatele la ei, iar Alice spuse că voia să-i vadă faţa. Jimmy descuie uşa şi intrară.

Alice se aplecă şi atinse uşor umărul bărbatului, sperând să nu-1 sperie. Nu era Jerry. Nebunul în cămaşă de forţă începu să se zbată, în timp ce Alice clătină din cap şi-i trecură în revistă pe toţi pacienţii. Nici urmă de Jerry. Brancardierul era sincer în eforturile sale, dar mai mult decât atât nu putea să facă. Alice începu să dispere. Jerry nu era departe. Dar n-avea nici un rost să continue să caute din cameră în cameră. Mai devreme sau mai târziu, cel care îl ţinea pe Jerry aici împotriva voinţei lui avea să descopere că ea se afla acolo. Şi asta ar fi însemnat, pentru amândoi, sfârşitul.

J„i^”

:3P 5B- >k-

^^Sl^_

— Jgr, j„H~”

Alice răzbătând prin pereţii sistemului de ventilaţie. Ea îl strigăjj pe nume, dar el era prea departe ca s-o audă.

La fel ca un muribund aflat în deşert, Jerry era parcă prad unui miraj. I se părea că o aude pe Alice cântându-i şi ea*lui.<

Dacă avea să moară, acesta avea să fie ultimul gând din viaţa lui. Jerry era copleşit de farmecul glasului ei, dar apoi simţi cum în sufletul său se deschide a prăpastie imensă. Alice eră moartă.]

Jerry era semiconştient. Deschise ochii. Ceva, nu ştia nici el ce, îl trăgea înapoi din vid. Auzea vocea unei femei cântând undeva, în depărtare.

Mintea lui începu să funcţioneze ceva mai limpede şi Jerr^ era aproape sigur că nu mai delira. Dar cum să fie Alice? N-d omorâse Jonas? Jerry începu să cânte mai tare:

Eşti prea bună ca să fii adevărată...

Era vie. Jonas îl minţise. Jerry se hotărî şi el să trăiască din nou. Avu nevoie de toată energia de care era în stare, pentru se ridica în capul oaselor şi a privi înjur, ca să-şi dea seama de unde venea vocea lui Alice.

Toate bănuielile lui Jimmy se confirmară în clipa în cârd doamna cu pistolul se urca pe căruciorul de rufe şi începu sa cânte în conducta de aerisire.

Era trist să vezi o fată atât d frumoasă şi... nebună de legat. Jimmy se apropie de ea cu ui zâmbet liniştitor. Nu voia s-o alarmeze pe nebună, dar era clăi că femeia avea nevoie de ajutor.

Alice nu-1 observă. In clipa în care vru s-o apuce de

Jimmy începu să se teamă pentru propria-i sănătate. Boala aceasta nu era cumva contagioasă? El se uită la grătarul ductei de aerisire şi auzi o voce slabă care cânta la rândul ei:

Te iubesc, draga mea...

Nebuna, care până la urmă se dovedi a nu fi chiar atât de ne bună, cânta mai tare, ca pentru a-şi încuraja partenerul: Am nevoie de tine Iubitule

—? &$*&%

^ s

În toate nopţile de singurătate...

Jimmy Williams văzuse multe de când lucra la spitalul „Germaine O. Nichols", dar niciodată ceva atât de ciudat şi de minunat ca asta. Şi simţi nevoia să cânte şi el.

Jerry se ridică în picioare, sprijinindu-se de pereţii murdari ai sălii şi o ascultă pe Alice.

Nu se mai simţea singur. Nu se mai simţea părăsit. Jonas se înşela. Această încap ere oribilă, această cameră de tortură. Nu mai reprezenta un loc lipsit de speranţă.

Se opri din cântat.

— Alice?

— Unde eşti?

Vocea ei îi promitea libertatea.

— Aici. Aripa dinspre nord. Etajul întâi.

Jimmy o văzu pe Alice uitându-se la el, parcă rugându-1 s-o ajute, dar nu ştia ce să facă. Nu avea sens. Cine să fi dus un pacient tocmai acolo? Era o secţie părăsită a clădirii principale, unde personalul nu avea voie să intre.

— Aripa dinspre nord este închisă...

Alice nu4 crezu. Jimmy ştia că oricum ea se aştepta ca el s-o ducă acolo.

— Hai! Pe-aici.

Jimmy o conduse în fugă spre o secţie a spitalului în care el nu intrase niciodată. '

Era lesne de înţeles de ce nimeni nu pusese vreodată piciorul acolo. Uşa galvanizată ce dădea într-o zonă în care accesul era interzis părea impenetrabilă. Mai mult decât atât, bara grea, de metal, care închidea uşa, făcea parcă corp comun cu uşa masivă de oţel. Era clar că nimeni nu putea intra acolo fără să facă zgomot – riscând astfel să fie descoperit.

Alice încuviinţă din cap, iar Jimmy lovi bara de metal cu uatf extinctor. Aceasta nici nuseurni. Încercă din nou. Nimic. AtreiaJoară, lovi cu toată puterea pe care i-o dădea greutatea lui. Iar/bara se făcu bucăţi. */

Jimmy se dădu la o parte, gâfâind, în timp ce Alice deschi-| se prudent uşa. Aruncă o privire înăuntru şi se cutremură. Cori-/dorul care ducea spre

aripa nordică era întunecat, dar nu şi pus-^ tiu. Ani de mizerie şi de gunoi acopereau podeaua. Ferestrele/Jcare, în mod normal, ar fi trebuit să aducă înăuntru aer curat ş# lumină, erau prevăzute cu obloane groase. Aerul era închis şiy umed. Dacă uşa de oţel şi bara din metal care o închidea nu era^ de ajuns pentru a descuraj a un vizitator nepoftit, în schimb în-7 faţişarea coridorului putea foarte bine s-o facă. 4

Jimmy începu să transpire. Tot nu înţelegea ce putea să facă?' un pacient aici. Orice ar fi fost, bine nu era şi Jimmy se hotărţ/să n-o urmeze pe Alice înăuntru. 'fy

— Eu de-aici încolo nu mai merg, %

Omul avea o familie de întreţinut şi nu-1 interesa misterul -f/j ' if oricare ar fi fost el – ce pândea în interiorul secţiei părăsite. &

Alice înţelese. Nu-i făcea nici o vină. Nici ea nu ţinea ne-/apărat să meargă mai departe. Totuşi, putea să facă ceva pen-^ tru ea. „; |

— Cheamă poliţia aici. /

Jimmy încuviinţă, iar Alice se întrebă dacă poliţia avea să se/ocupe de Jonas sau nu. Mai curând nu. Să-1 cheme pe Lowry? Jj

Ce putea fi rău în asta? Dacă agenţia lui îl urmărea pe Jonas – & aşa cum susţinea el – atunci „Lowry" putea să-i trimită sau/să-i vină cu ajutoare. Dacă o minţise, nu mai conta. Jonas şi oa-JjŁmenii lui aveau să afle cât de curând că ea mişuna prin vizuina^ lor. Alice îi dădu lui Jimmy cartea de vizită pe care i-o dădusev

Lowry cu puţin timp înainte. Jj

— Şi sună la numărul ăsta. | i i – *

Jimmy încuviinţă şi-i zâmbi încurajator. După plecarea lui, /.

Alice începu să-şi croiască drum de-a lungul coridorului nintător.

Trebuia să creeze o diversiune. Alice urma să sosească din clipă în clipă, aşa că el trebuia să distragă într-un fel atenţia oamenilor lui Jonas. Jerry încercă să-şi limpezească gândurile şi să întocmească un plan.

Dar, din păcate, starea în care se afla nu-i permitea să facă mare lucru, încercă să se ridice în picioare, dar ameţi imediat. Căzu în genunchi şi, fără să aştepte să-şi mai revină, începu să meargă de-a buşii ea pe lângă bazinul de hidroterapie, către chiuveta zidită în perete.

În timp ce Jerry se ţâra pe duşumea, Alice îşi croia'drum prin labirintul de coridoare întunecate şi. Murdare. Nu avea cum să ştie unde se afla Jerry. Aşa că trebui să recurgă la metoda învăţării din greşeli.

Alice se opri brusc. I se păruse, sau auzise într-adevăr nişte paşi venind în direcţiaei? Da. Cineva venea spre ea aproape alergând. Alice se furişă repede într-o cameră goală şi văzu trecând un bărbat îmbrăcat în civil şi cu un pistol în mână. Unul dintre oamenii lui Jonas.

Inima lui Alice bătea cu putere.

Când omul dispăru după un colţ, Alice ieşi din camera în care se ascunsese şi o luă în direcţia opusă.

În sala de hidroterapie, Jerry se strecura printre cioburi de sticlă spartă. Era încă ameţit iar puterile începuseră să-i slăbească. Drumul lung de aproape trei metri, prin camera de tortură, i se păru nesfârşit. Avea impresia că n-o să-şi poată pune planul în aplicare. Se temea să nu-1 prindă oamenii lui Jonas, sau, pur şi simplu, să nu leşine, lăsând-o astfel pe Alice singură în faţa unui duşman neîndurător.

Teama îi dădu putere să meargă mai departe. Jerry nu voia s-o mai dezamăgească o dată pe Alice. Când, în cele din urmă, ajunse la chiuvetă, se opri să-şi tragă sufletul. Dar nu avea timp de pierdut. Trebuia să meargă mai departe. Trebuia să scrâşnească din dinţi. El se lipi cu spatele de peretele rece şi-şi propti pici oarele în chiuvetă. Apoi îşi adună ultimele puteri şiâncepu să împingă ţeava de alimentare, aflată sub chiuvetă. Nu mergea, împinse şi mai tare. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, iar venele de la gât şi de pe faţă păreau gata să plesnească. Ţeava gemea şi scârţâia. Jerry nu era sigur că avea să reuşească. Oare totul se va termina cu acest efort zadarnic? Se întrebă el din ce în ce mai furios. Se gândi laJonas şi la torturile din sala de hidroterapie. Ţeava tot nu cedă. Apoi Jerry încercă să-şi închipuie cum ar trata-o Jonas pe Alice dacă i s-ar oferi ocazia.

Ţeava se sparse. Apa năvăli în cameră, iar presiunea îl izbi pe Jerry drept în faţă, lăsându-1 fără suflare.

Unul dintre oamenii lui Jonas alertat de zgomotul neaşteptat, privi printr-o ferestruică în sală. Prizonierul spărsese chiuveta şi peste tot era apă.

— Ce dracu' faci? Întrebă gardianul furios.

Apoi descuie uşa sălii de hidroterapie, hotărât să-i dea prizonierului o lecţie pe care să n-o uite niciodată, şi intră în sală cu mitraliera îndreptată spre captivul ud leoarcă. Un jet de apă de la conducta spartă îl lovi în faţă. In timp ce omul se ştergea la ochi, Jerry se năpusti asupra Iui.

Nu avea nici o şansă. Gardianul era foarte bine antrenat şi-l Iovi pe Jerry cu patul armei. In timp ce Jerry se prăbuşi pe podea, gardianul arătă spre ţeava spartă.

— Unde dracu' credeai c-o să ajungi cu asta?

Între timp, Alice apăruse în uşă, chiar în spatele gardianului. Jerry se ridică în picioare. Unde credea el că avea să îl ducă-ţeava spartă?

— Chiar aici unde suntem acum.

Gardianul ridică puşca să-1 lovească din nou pe Jerry. Dar îngheţă în clipa în care Alice îi înfipse în ceafa ţeava pistolului ei cu calibru de 9 mm. *

— Aruncă puşca, spuse Alice pe un ton categoric. Gardianul făcu ceea ce i se spusese. Întoarce-te. In timp ce omul se exe cuta, Jerry înşfacă o bucată din ţeava spartă şi-1 pocni cu ea în cap. Gardianul se prăbuşi la pământ. La fel şi Jerry. Efortul fuşese mult prea mare pentru el şi Jerry se întinse cât era de lung pe dalele de piatră. Alice alergă spre el.

Eşti bine, Jerry?

Acum da.

În mod sigur era. De fapt, era mai mult decât bine. Jerry Fletcher era la fel de fericit ca un muribund care delirează.

Două maşini opriră în faţa intrării principale a spitalului de psihiatrie „Germaine O. Nichols". „Agentul Lowry" sări dintr-o maşină, iar Flip Tanner din cealaltă. Jerry nu 1-ar fi recunoscut pe vânzătorul de ziare din Times Square pentru că acesta nu mai era imobilizat în scaunul cu rotile. Mai mult decât atât, Flip se mişca cu graţia şi forţa unui bărbat cu o condiţie fizică excelentă.

Ca să vezi. In timp ce Jerry vedea peste tot numai conspiraţii şi nu avea încredere aproape în nimeni – singura persoană de care nu se îndoise niciodată era prietenul său, Flip Tanner. Şi nesuspectându-1, nu avusese cum să-1 deconspire.

Bătrânul paznic dormea în scaunul său de la intrarea principală a spitalului. Preferase întotdeauna schimbul de noapte. La. Ora noua seara, uşile din faţă ale spitalului se încuiau. Spitalul „Germaine O. Nichols" era o unitate unde se aplicau tratamente de lungă durată şi unde nu se primeau urgenţe.

Bătrânul paznic obişnuia să doarmă câteva ore bune înainte de a se duce în bucătărie, ca să stea de vorbă cu prietenii la o gustare.

Noaptea aceasta însă nu avea să fie Ia fel cu toate celelalte.

Mai întâi, îl trezi zgomotul făcut de Russ Lowry care împingea cu umărul uşa din faţă. Bătrânul nu înţelegea ce se întâmpla şi era prea şocat ca să sune la poliţie. Tot ce ştia era'că cineva încerca să intre cu forţa în spital – ceea ce era un lucru

Neobişnuit în spitalele de psihiatrie, unde pacienţii nu prea se| înghesuiau să intre – şi să mai şi rămână.

Totuşi, bătrânul paznic nu-şi făcea prea multe griji deoarece! Lanţul care împiedeca uşile să se deschidă era destul de solid. J Omul ridică receptorul şi era pe punctul de a suna la poliţiejf când văzu ceva ce-3 făcu să pună receptorul la loc, în furcă. $

În timp ce Lowry ţinea uşa întredeschisă, Flip Tanner m-C cepu să taie lanţurile de la uşi. După câteva clipe, lanţul căzu} neputincios la'pământ. Lowry şi Tanner năvăliră în holul spi-J talului, trecând pe lângă bătrânul care vorbea incoerent, fără* să-i spună nimic şi fără să-i clintească un fir de păr din cap. 5 '/, In 'aripa dinspre nord a spitalului, Alice îl ajuta pe Jerry s se ţină pe picioare. El se simţea mult mai bine, dar era încă bă-? Tut şi obosit.

— Poţi să mergi, Jerry.

El o luă de mână, ca să se sprijine, şi schimbă subiectul.

— Sărută-mă!

— Ce?

Alice era pregătită să facă faţă oricărei eventualităţi, dai$ aceasta o lăsă mută.

— Sărută-mă, ca să am noroc.

Ei se confruntau cu o situaţie limită, iar el îi făcea avansuri!

Jerry, eşti nebun.

Aşa e. Hai, sărută-mă. Pe urmă mai vedem noi.

Alice ştia sigur că Jerry nu avea de gând să se mişte până când nu se vor săruta. In afară de asta, după toate prin câte t cuscră împreună, Alice îşi dădu seama că, de fapt, voia să-1 să* rute. Se apropiară şi mai mult unul de celălalt, în dorinţa de a închide spaţiul dintre ei într-un gest reciproc de căldură.

Jerry şi Ah ce erau atât de absorbiţi de sentimentele lor unuj faţă de celălalt, încât niciunul din ei nu-1 auziră pe Jonas în trând în cameră. Dar nu puteau să nu audă vocea ameninţă?

Toare a acestuia. – „ -

; „ î

T #” _c r r f f ' '77 i, _- *-

— Jerry, tu continui să mă uimeşti.

Jerry şi Alice îngheţară. Jonas se afla în pragul uşii, flancat de doi dintre oamenii săi. Jerry avea o mulţime de motive să-1 urască pe Jonas, dar gândul că din cauza lui nu avea, poate, s-o sărute niciodată pe Alice îl înfurie de-a binelea.

Se aflau într-o situaţie nu tocmai plăcută, iar viitorul nu părea prea strălucitor. Tot ce ştia Jerry era că Jonas nu avea să izbutească niciodată să se atingă de Alice. Nu ştia cum ar fi putut să-1 oprească pe Jonas, dar ştia că e nevoie de ceva mai mult decât de gloanţe pentru a-1 împiedeca s-o apere pe femeia pe care o iubea.

Jonas îi făcu semn lui Alice sa arunce pistolul. In momentul în care ea se aplecă şi4 pusejos, de afară se auziră focuri de armă. Jonas ridică pistolul lui Alice, îl îndreptă spre pieptul lui Jerry şi le ordonă oamenilor săi să afle ce se întâmpla.

Alice îl privea sfidătoare. Dacă tot avea să moară, măcar să afle şi el că ea descoperise adevărul.

— Din ordinul tău a fost ucis tatăl meu, nu-i aşa?

Jonas îi răspunse ca de obicei, pe un ton în acelaşi timp cordial şi răuvoitor.

— Eşti o fată deosebită, Alice, îmi pare rău că trebuie să se termine în felul ăsta.

Se auziră din nou focuri de armă pe coridoare. Jonas întoarse repede capul, să vadă ce se întâmpla. Pentru prima oară de când îl cunoştea Alice, Jonas părea îngrijorat – mai ales că împuşcăturile se auzeau acum mult mai aproape decât până atunci.

Lowry şi Tanner se mişcau repede pjin coridoarele pline de moloz din aripa nordică a spitalului, în urma lor rămăseseră multe cadavre – cei doi reuşind să diminueze considerabil efectivul lui Jonas. Se putea spune chiar ca Lowry şi Tanner erau cei mai buni dintre cei mai buni – nume de marcă în cadrul serviciilor militare şi secrete americane.

4 i

Jonas privea încordat în direcţia din care se auzeau focurile/>de armă – care acum păreau îngrijorător de aproape. |

Sesizându-i clipa de neatenţie, Alice făcu un salt spre el,.7 ştiind că asta avea să fie singura ei şansă. Nu se gândi prealjţ rnult pentru că, de altfel, nici nu era un lucru neapărat logic. Ar; | fi fost rnai bine să aştepte să vadă cine erau cei care trăgeau*'/afară, pe coridoare. Poate sosiseră întăriri. Poate era politia. Dar; /' 'ti în sinea ei, Alice ştia că, indiferent dacă salvatorii erau sau mi* în drum spre ei, Jonas tot nu i-ar fi lăsat în viaţă, nici pe ea, nici4 pe JerrY. Fj

Alice încercă să smulgă pistolul din mâna lui Jonas şi înŞ timp ce acesta îşi pierdu echilibrul, aproape că reuşi. Dar Jonas$ câştigă din nou teren. O lovi cu pumnii în cap şi în piept, până? Când fata se prăbuşi, clătinându-se, pe podea. Mai încercă o) dată să se ridice, dar era mult prea ameţită ca să se poată ţine] pe picioare. Aşa că rămase întinsă, nemişcată, pe gresia rece. Jonas se apropie de ea, ridică pistolul şi-I îndreptă spre inima| fetei. Nu ţinea neapărat s-o omoare. Şi în nici un caz nu dini motive sentimentale. Nu, era pur şi simplu o afacere. Alice ştia] despre el mai multe decât ar fi trebuit. Jonas n-o putea lăsa s trăiască.

^

Insă în clipa în care vru să apese pe trăgaci, Jerry îl prins de gât şi de braţul drept. Jonas fusese luat pe neaşteptate. Nu c ar fi uitat de prezenţa lui Jerry, dar se gândea că acesta era atâ! De slăbit după şedinţa de hidroterapie, încât nu mai reprezent o ameninţare.

Cu trupul lovit şi cu sufletul rănit, Jerry îşi adună ultimele puteri – pe care le mai avea numai graţie antrenamentelor intense la care-1 supusese Jonas cu mult timp în urmă. Se anga-j jară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Jerry nu urmărea decâ' să-1 ţină pe Jonas cât mai departe de Alice.

Insă trebui sa renunţe la hotărârea lui pentru că, la un mo ment dat, căzură amândoi în bazinul de hidroterapie. Dar d data aceasta, rolurile se inversaseră. Mânat de o furie acumulată în timp şi de o ură ce depăşea rănile pe care i le făcuse Jonas, Jerry î] ţinu pe acesta cu capul sub apă, înecându-1.

Lumea se întoarse cu susul în jos. Jonas se afla sub apă, privind în sus faţa deformată a lui Jerry Flechter şi încercând să-şi stăpânească panica. El avea antrenament. EI nu era rănit. El putea să treacă prin asta.

Dar când plămânii lui începură să ceară oxigen, disciplina lui Jonas începu să şovăie. Chipul îi era schimonosit şi, brusc, Jonas deveni conştient de faptul că se putea ca Jerry să câştige această rundă – ceea ce lui i se părea de neconceput. Jonas era profesorul. Jerry era elevul. Jerry era prizonierul lui Jonas. Cu toate acestea, Jonas se îneca în sala de hidroterapie pe care el însuşi o proiectase. Era depăşit de situaţie, începu să gândească sacadat. Asta. Nu. Se. Putea, întâmpla. Jonas respira în apă şi striga fără să scoată un sunet, aşa cum făcuse şi Jerry cu câteva ore în urmă.

În timp ce mâinile începeau să i se strângă spasmodic, Jonas îşi dădu seama că ţinea ceva între degete. Era rece. Oţel. Salvare. Jonas avea încă în mână pistolul de 9 mm şi cu un ultim efort îndreptă ţeava acestuia spre pieptul lui Jerry şi trase de două ori.

Deşi era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, el auzi totuşi cum cele două gloanţe tornilară suprafaţa apei. Nu ştia nici el cum, dar se pare că ratase. Insă nu mai avea putere să apese din nou pe trăgaci, îşi simţea sfârşitul tot mai aproape. Făcu o ultimă încercare să scape înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Dar spre uşurarea lui, strânsoarea lui Jerry începu şi ea să slăbească. Gura lui Jorias apăru la suprafaţa apei. Trase aer în piept, apoi fu împins din nou, dar apăsarea de pe pieptul său nu mai era la fel de puternică. Jonas mai trase o dată aer în piept, după care îşi dădu seama că îl stropea ceva. Ceva roşu. Sânge. Sânge) e lui Jerry. Jerry nu simţise gloanţele, dar acum simţea viaţa scurgându-i-se din corp. Văzu cum apa căpăta o culoare rubinie, iar din pieptul său ţâşneau şuvoaie de sânge închis la culoare. Ceva mai devreme. Jerry jurase ca ni ci. Gloanţele nu aveau

Să-1 oprească. Acum era foarte aproape de ţelul pe care şi-1 propusese, încă puţin. Dacă putea să-1 mai ţină pe Jonas sub apă câteva minute, Alice avea să fie în siguranţă. Ii era din ce în ce mai greu să se concentreze, dar încerca. Să o apere pe Alice,. N-avea importanţă ce i se întâmpla lui. Trebuia s-o salveze pe Alice. II împinse pe Jonas mai adânc în apa îngheţată a bazinului de hidroterapie. Jerry părea mai puternic decât oricând – iar Jonas nu se mai putea opune forţei care-1 împingea în jos., tot mai adânc.

Dar, brusc, forţa aceea nu-1 mai împingea în jos, ci se lăsa uşor într-o parte. Jonas îşi dădu seama că Jerry leşinase şi căzuse peste el. Jonas luă mâna lui Jerry de pe gâtul său şi se ridică la suprafaţa apei. Acum era momentul să se ocupe odată pentru totdeauna de Jerry Fletcher şi de Alice Sutton.

Dar nu apucă nici măcar să se bucure de prima gură de aer. Cinci gloanţe i se înfipseră în piept, iar Jonas muri înainte: de a se prăbuşi înapoi în apă.

Apa rece din bazin îl trezi pe Jerry din leşin. El întinse mâna spre Alice. Aceasta aruncă pistolul şi-1 ajută pe Jerry să iasă din apă. Vreme de o clipă, acesta se ţinu pe picioare şi zâmbi. Alice trăia. Ameninţarea dispăruse. El îşi ţinuse promisiunea^ pe care i-o făcuse tatălui lui Alice. Apoi se prăbuşi pe podea.

A -

Inâr-o clipă, Alice fu lângă el şi văzu ca Jerry devenea din ce în ce mai palid. Fata începu să strige, în speranţa că avea s-o audă cineva.

— Ajutor! Să mă ajute cineva! /

Alice îi puse capul în poala ei şi se părea că Jerry nu voia să facă altceva decât să o privească.

Nu muri în braţele mele, Jerry, îl imploră ea.

Nu pot să-ţi promit nimic.

Alice începu să plângă. Avea atâtea să-i spună. Avea atâtea pentru care să-i mulţumească.

— Ani de zile ai fost cel mai bun prieten al meu, iar eu nu ştiam nici măcar că eşti acolo.

Lui Jerry îi era din ce în ce mai greu să vorbească. Nu putea suporta s-o vadă pe Alice plângând. Ar fi făcut orice, numai s-o vadă din nou zâmbind.

— Buzunarul de sus..., continuă.

Alice scoase de acolo bancnota de o sută de dolari pe care ea i-o dăduse lui Jerry cu o viaţă în urmă... doar ca să plece şi s-o lase în pace. Bancnota era acum murdară de sânge. Jerry nu voia s-o vadă tristă.

— Iţi dau o sută de dolari dacă îmi schimbi şi de data asta foaia de observaţie.

Zâmbiră amândoi, la fel de trişti. Jerry vorbea din ce în ce mai greu.

— Geronimo, şopti el.

— Aici e, nu-i aşa?

Jerry încercă să-i explice.

— Nu mai este. Geronimo înseamnă iubire. Iar iubirea îţi dă aripi. Putem zbura departe de aici.

Ce n-ar fi dat Alice să poată zbura împreună cu Jerry! Dar Jerry murea. Acesta era un spital. Unde erau medicii? Unde era poliţia?

Nu-mi face asta, Jerry.

Nu ştiu de ce te iubesc. Dar ştiu că te iubesc. Aproape că-i cerea iertare că o iubea. Ca şi cum nu el ar fi fost cel care murea. Ca şi cum i-ar fi spus că-i părea rău de toate prin câte trecuse din cauza lui.

Inima lui Alice era pustie. Un singur lucru voia să spună şi se ura pentru faptul că îi luase atâta timp ca să-şi dea seama de ceea ce simţea.

Şi eu te iubesc.

Şi mi-o spui abia acuţii.

Jerry oftă, în acelaşi timp bucuros şi resemnat. Apoi închise ochii. Alice îl îmbrăţişa şi-1 ţinu strâns până când auzi paşi apropiindu-se dinspre coridor, întoarse capul să vadă cine venea. Erau Russ Lowry şi Flip Tanner.

— Ajutaţi-1. Vă rog, îi imploră ea.

Câteva minute mai târziu, Alice se afla în curtea spitalului. Peste tot mişunau poliţişti şi agenţi federali. Ea văzu cu groază cum Jerry era urcat la bordul unui elicopter Medevac'. Un poliţist închise uşile şi-i făcu semn pilotului. Rotoarele începuseră să se învârtească din ce în ce mai repede. In clipa în care elicopterul începu sa se ridice de la pământ, Alice se repezi într-acolo, strigând:

— Staţi! Aşteptaţi-mă şi pe mine!

Lowry şi Flip Tanner alergară după ea şi o prinseră înainte să i se întâmple ceva. In timp ce Medevac-ul se pierdea în de-= părtare, Alice încerca să se smulgă din strânsoarea lor, dar ei erau prea puternici pentru ea. Cei doi încercară s-o liniştească,: dar în zadar.

Copleşită de toate prin câte trecuse, Alice leşină în braţele lui Tanner. Cei doi bărbaţi o ţinură să nu cadă şi o duseră la maşina care aştepta.

Totul se sfârşise. _.

Preşedintele trăia, Jonas murise, iar Jerry se lupta cu moartea.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Soarele de iarnă răspândea o lumină slabă peste peisajul mohorât al unui mic orăşel din Connecticut. Lumea părea un loc pustiu – fără oameni, fără păsări – doar copaci goi şi pietre de mormânt.

Cuprinsă de o infinită tristeţe, Alice stătea lângă pământul proaspăt întors al unui mormânt.

Jerry Fletcher pierduse acea ultimă bătălie.

Alice era singură şi încerca să se obişnuiască cu gândul că pierduse un bărbat pe care'ânvăţase să-1 iubească numai când fusese prea târziu. Un bărbat care îşi dăduse viaţa pentru ea. Un bărbat care avusese parte nu numai de dureri fizice^ dar şi de o cumplită tortură psihică... tot din cauza ei. Un bărbat care veghease de unul singur asupra ei. Un bărbat care trăise tot timpul cu senzaţia constantă, copleşitoare, a unui pericol iminent.

Alice se mai consolă Ia gândul că ultimele momente de luciditate şi le petrecuse alături de ea. Alice ştia că Jerry fusese fericit. Mai mult decât fericit.

Alice se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Jerry ar fi trăit Ar fi putut oare dragostea lui să-1 salveze? Să-1 vindece? Cine ştie.

Dar Jerry murise şi singura ei consolare era ca el scăpase pentru totdeauna de chinuri.

— Eşti departe, Jerry. Ei n-or să te mai găsească niciodată, îi spuse Alice, cu ochii în lacrimi.

Mai privi o clipă mormântul proaspăt, după care se întoarse şi plecă fără să privească în urmă.

Elicopter destinat transportului răniţilor (N. Trad.).

În grajdul de la clubul de vânătoare Ox Ridge, se auzi un nechezat vesel. Alice se apropie de Johnny Dancer şi începu să-1 mângâie. Calul arăta foarte bine, ceea ce însemna că cei de la club avuseseră grijă de el. Până şi boxa era curată. Alice nu-şi putea ierta că-1 părăsise atâta timp, dar era fericită să vadă cum Johnny Dancer nu fusese neglijat.

— J. D., m-am întors. Mă primeşti?

Calul lovi cu copita în pământ, în timp ce Alice începu să-1 mângâie cu blândeţe pe grumaz. Nu-şi văzuse calul de la moartea tatălui ei. Trecuse mult timp de atunci şi amândoi suferiseră unul de dorul celuilalt.

Alice călărea pe Johnny Dancer în ţarcul amenajat pentru călărie. La început, fuseseră nesiguri pentru că trecuse destui timp şi fiecare dintre ei trebuia să se obişnuiască din nou cu celălalt. Curând însă, momentele de readaptare trecuseră şi acum mergeau în galop mic, încrezători unul în celălalt. Alice şi Johnny îşi aparţineau unul celuilalt, împreună, făceau primii paşi pe drumul însănătoşirii.

Dar nu erau singuri, îi urmărea cineva. O furgonetă era parcată lângă dram, în apropierea grajdului. Avea geamuri negre, iar cei mai mulţi oameni nu i-ar fi dat atenţie. In interiorul fur-gonetei, un observator o urmărea pe Alice şi calul ei printr-un binoclu sofisticat, proiectat anume pentru supraveghere.

Alice nu observa nimic. Ea şi Johnny galopau acum spre gardul ţarcului, luând viteză cu fiecare pas. Apoi zburară cu dezinvoltură peste gard şi porniră

spre câmpurile ce se întin: deau dincolo de ţarc. Erau liberi şi lăsau trecutul în urma lor.

Observatorul suspina în timp ce-i urmărea. Geronimo. Era sunetul iubirii, despre care Jerry discutase cândva cu un pasager cinic, în taxiul sau. I se părea că asta se întâmplase cu ani de zii e în urmă.

Jerry Fletcher nu murise. Nici nu fusese îngropat de viu într-un cimitir din Connecticut. In schimb, el stătea întins pe o parte, legat de un perfuzor şi bandajat din cap şi până-n picioare, şi o urmărea pe Alice cu binoclul.

Russ Lowry era la volan, iar Flip Tanner lângă el.

— E bine, zâmbi trist Jerry.

Lawry încuviinţă.

— Din punctul meu de vedere ăsta e sfârşitul târgului pe care

— Am încheiat. Acum e rândul tău.

F_ în ce-1 privea pe Jerry, nu exista nici o problemă. Lowry se ţinuse de cuvânt. Alice era bine, iar Jerry Fletcher „murise”. Asta era prima zi a noii sale vieţi.

— O să-ţi spun tot ce pot să-mi amintesc. Totul despre Jonas, despre ULTRA şi despre organizaţiile secrete care provoacă dezastre în lume.

F*.

Cei trei bărbaţi erau mulţumiţi, îşi îndepliniseră misiunea, respectând totodată şi înţelegerea pe care o stabiliseră între ei.

Furgonetă se angaja pe drumul de ţară şi se îndepărtă de grajduri.

Flip îi aruncă lui Jerry un ziar şi glumi în legătură cu misiunea lui, ce trebuia îndeplinită sub acoperirea de vânzător de ziare.

— Ţi-am cumpărat ziarul de dimineaţă.

Jerry făcu un efort să se ridice în capul oaselor pe targa, pentru a privi pe geamul din spate. Lowry conducea repede, dar Jerry putea încă să-i vadă pe Alice şi pe Johnny Dancer.

Pentru prima oară după atâţia ani, Alice se bucura de străâu-cirea soarelui şi începu să-şi aducă aminte de toate lucrurile bune din viaţă. Fusese prea mult prinsă în capcana întunericului, până când Jerry Fletcher intrase în viaţa ei şi o eliberase.

Jerry îi privea.

Zâmbind victorioasă, Alice îşi lăsă capul pe spate, pentru ca soarele să-i încălzească faţa. Apoi ridică braţele spre cer, într-un gest de bucurie şi de speranţă în viitor. Era imaginea vie a înWi 'Iii 'âi! MS.

Crederii şi a izbăvirii din mijlocul anarhiei şi disperării unei lumi aflate în război cu ea însăşi.

Pe undeva, Jerry împărtăşea şi el exaltarea lui Alice. Cu mult timp în urmă, el îi promisese judecătorului Sutton să o protejeze pe fiica prietenului său muribund.

Jerry se ţinuse de cuvânt. Acesta era singurul lucru care conta.

Jerry Fletcber, un om transformat într-un asasin, un om al cărui suflet fusese furat, se smulsese din capcana în care fusese prins şi începuse procesul

de reintegrare în viaţă. Dar drumul însănătoşirii avea să fie lung şi în fiecare zi Jerry se va gândi la Alice Sutton. It va fi teribil de dor de ea, dar în acelaşi timp, Jerry ştia că cei doi nu puteau fi împreună, îi era doar recunoscător pentru scurtul timp petrecut împreună – când aureola ei îi luminase viaţa şi îl eliberase de umbrele ce ameninţau să-1 mistuie.

Jerry o mai admiră o ultimă dată pe Alice, apoi puse binoclul jos. Se întinse înapoi pe targa, închise ochii şi se pregăti să-şi continue restul vieţii.

SFÂRŞIT f CÂINII RĂZBOIULUI N

Mâinile nu pot să mintă. Forma lor dezvăluie modul în care reacţionaţi iar liniile istorisesc povestea vieţii voastre, în mâna stângă veţi citi trecutul. In mâna dreaptă vei descoperi propriul potenţial.

„Citirea” mâinilor vă va permite să vă cunoaşteţi mai bine. Liniile mâinilor vă indică posibilitatea, capacităţile şi talentele. Drumul vi-1 alegeţi singuri.

Am energie? Mă voi realiza profesional? Sunt iacul ca să câştig bani? In ce domeniu îmi pot exprima'creativitatea? La aceste întrebări, şi la multe altele acest sliid ilustrat cu numeroase scheme

1 Ł_ vă va aduce răspunsuri cât se poate de clare. 4. MAGNETISMUL

Zilnic, datorită magnetismului mâinilor, mii de bărbaţi şi de femei sunt vindecaţi de durerile cefe mai rebele, O metodă care şi-a dovedit pe deplin eficacitatea dar care rămâne deocamdată la marginea medicinei oficiale.

Fiecare dintre noi este parcurs de „fluidul magnetic”. Cum să transmiţi această energie naturală, cunoscută deja de vechii egipteni? Cum s-o stăpâneşti şi s-o dezvolţi? Cum s^o aplici în scopuri terapeutice?

Pase magnetice, metode de vizualizare, metode de relaxare... Lucrarea de faţă trece în revistă lot ce trebuie să ştiţi despre magnetism.

Pulem citi viitorul în taroî?

Aceste cărţi cu reprezentări ciudate, a căror origine rămâne obscură, oferă o putere reală celor care le cunosc regulile.

Datorită metodei propuse de autoarea acestei lucrări – o metodă simplă, preeisă şi accesibilă neiniţialilor – veţi descoperi semnificaţia arcanelor, simbolismul lor şi corespondentele cu casele astrologice. Veţi învăţa diferitele feluri de a citi şi foarte repede veţi fi în stare să răspundeţi ia întrebările care vă preocupă, în domenii variate precum sănătatea, serviciul, relaţiile afective...

6. NUMEROLOGIA

Ştiţi sa număraţi până la nouă? Evident! Nimic altceva nu trebuie să mai ştiţi ca să vă familiarizaţi – datorită acestei cărţi – cu o ştiinţă scrisă şi iniţiatică: numerologia.

În câteva ore, fără eforturi, veţi fi în măsură să evaluaţi o personalitate pornind de la un prenume sau de fa un nume. Veţi trasa ciclurile unei vieţi şi veţi cunoaşte anii faşti ai unei existenţe, în sfârşii, veţi putea determina cu precizie datele favorabile pentru încheierea unui contracl. Pentru a lua o hotărâre importantă, pentru a ale'ge bărbatul sau femeia vieţii voastre.

SFÂRŞIT